

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BELLS

THE BOYS OF CHAPEL CREST

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.G. REUSS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÇANLAR
CHAPEL CREST'İN ÇOCUKLARI

BİR PREQUEL
KİTAP 0.5

K.G REUSS

Telif Hakkı © Bells: The Boys of Chapel Crest 2023 by K.G Reuss

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bıçimlendirme: Editörlük/Düzelme Okumasının

Ötesinden Kitaplar: "Yaz" Editörü

Kapak Tasarımı: Moonstruck Kapak Tasarım & Fotoğrafçılık, moonstruckcoverdesign.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Günah
2. Çanlar
3. Günah
4. Çanlar
5. Günah
6. Çanlar
7. Kilise
8. Günah
9. Çanlar
10. Günah
11. Çanlar
12. Çanlar
13. Günah
14. Kilise
15. Günah
16. Kilise
17. Günah
18. Çanlar
19. Günah
20. Kilise
21. Çanlar
22. Günah
23. Çanlar
24. Kilise
25. Çanlar
26. Günah

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan: K.G Reuss

ÖNSÖZ

Sevgili Okuyucu

Sirena'*dan önceki* hikâyeye başlamak üzeresiniz. Bu hikâyeye doğası gereği karanlık. Lütfen sınırlarınızı bilin. Chapel Crest'te sınır yoktur. Her şey ve her şey serbesttir. Daha fazla bilgi için www.kgreuss.com adresini ziyaret edin.

Bir sürü ters köşe var, bu yüzden seride bundan sonra ne olacağını çözmeye çalışıyorsanız not aldığınızdan emin olun. Katılabileceğiniz ve diğer okuyucularla spoiler ve teorileri özgürce tartışabileceğiniz bir Discord'umuz var. Facebook'ta K.G. Reuss'un Hain Okurları'na katılmanız ve Discord kanalına nasıl erişeceğinizle ilgili talimatları izlemeniz yeterlidir.

ÖNCEKİ'ye hoş geldiniz.

Mutlu Çıglıklar.

-K

SİN

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Stitches, yanımızdaki masada oturan sarışına bakarak. Bir kitaba bakıyor ve bizi tamamen görmezden geliyordu.

Ağzına bir çubuk kraker atarken ona, "Buna sen karar veremezsin," diye mırıldandım. "Benden hoşlanıyor. İşlerimi yoluna koymaya çalışıyorum. Beni dinliyor."

Church alay etti. "Senin emiyor. Birbirinizle kurduğunuz tek iletişim bu."

Ona parmağımı gösterdim, bu da Church'ün yanındaki Ashes'in homurdanmasına neden oldu, o da bana sadece ne yaptığının ya da neden yaptığının umurunda olmadığını belirten bir bakış attı.

Chapel Crest'te öğrenciydik. Ya da hastalar. Sanırım nasıl baktığınıza bağlıydı. Chapel Crest lanet olası bir tımarhane akademisiydi ve kimsenin bana aksini söylemesine izin vermezdim. Hepimiz burada berbat olmanın milyonlarca tonunu yaşıyorduk. Kampüste çoğumuzun terapi için gittiği ya da kendimizi kaybettüğümüzde uzun bir tatile çıktığımız bir tıbbi koğuş vardı. İlaçların şeker gibi dağıtıldığı ve bilim yerine dinin sizi boğduğu yerdi.

Eğer haplar sizi iyileştirmezse, Tanrı iyileştirir.

En azından burada öyle görünüyordu. Din hepimiz için temel bir çalışmaydı. Tedavinin ve iyileşmenin özünü oluşturunuyordu.

Kendini kaybetmeyen ve insanları öldürmeyen iyi çocuklar cennete gider.

Geri kalanımız Chapel Crest'e gitti.

Okul müdürümüz doktorluk yapıyordu ve nefret ettiğimiz tam bir pislikti. Deneysel tedaviler ve muhtemelen başka karanlık işlerle uğraştığını biliyordum ama bunu asla kanıtlayamazdım. Ayağımız kayıp sert bir şekilde düşmediğimiz ve tıp bölümüne kabul edilmediğimiz sürece hiçbirimiz kanıtlayamayacaktık.

"Benim kararım olduğunu söylemiyorum, Sinclair. Ona güvenmediğimi söylüyorum. O bizden bile daha berbat durumda," dedi Stitches ve beni tekrar

oturduğum yerden ona bakarken. "Ben sadece senin lanet kalbini kurtarmaya çalışıyorum, pislik. Ve akıl sağlığını."

"Aklın canı cehenneme," dedi Church ve ayağa kalkıp portakalını avluya fırlattı. Portakal Danny Linley'nin yüzünün yan tarafına çarptı. Hemen kanayan burnuna uzandı ve tökezleyerek oturduğu yerden kalktı.

Church bize baktı ve sırttı, sarı saçları gözlerinin içine düşüyordu. "Masanın altında pantolonunun üzerinden sikiyle oynuyordu. Siktir et şu herifi. Burada sosisli sandviçimi yemeye çalışıyorum. Bu deneyimi benim için mahvediyordu."

Stitches bir kahkaha attı. "Söylentiye göre bir partide kendinden geçmiş bir hatunu sikmiş ve babası zengin olduğu için hapse girmek yerine buraya gönderilmiş."

"Bilinçsizleri becermekten hoşlanmıyor musun?" Sonunda kim olduğundan zerre kadar utanmamış görünen Church'e bakarak sordum. Church karanlık ve çarpık biriydi, tıpkı geri gibi. Çok fazla duygu göstermezdi, en azından akla sıcak ve bulanık gelenleri. Eğer bir şeye zarar verebiliyorsa, onu parçalayabiliyorsa, kırabiliyorsa ya da öldürebiliyorsa bunu yapardı.

Yeşil gözlerini bana dikti. "Danny Linley ile benim aramdaki fark, hatunun beni uyanıkken sikmesi ve ona hayır diye bağırması."

Stitches başparmağını Church'e doğru salladı. "Haklı. Seni uyanıkken beceriyorsa, uyurken de becerir. Bu bilim."

Beşlik çakan iki kaçığa gözlerimi devirerek baktım.

Ayağa kalktım ve gözümü sarışına diktim.

"Dikkatli ol," dedi Ashes, mavi gözleri benim baktığım kızın üzerinde gezinirken.

Isabella.

Tam bir sersemli, ama becerdi ve emdi ve ihtiyacım olan şey buydu. Tüm kutularımı işaretlediğini söyleyebilirim. Ondan çok hoşlanıyordum ve daha önce kızlara karşı bir bok hissetmediğim için bunu görmezden gelemezdim. Onunla birlikte olmanın bana hissettirdiklerinden dolayı, belki de hayatımdaki tüm kötü şeylerin ilacı olduğunu umarak devam ettim.

"Dikkatli olmanın canı cehenneme," dedim ve arkadaşlarıma sırtarak döndüm. Gözcüler. Benim ölüm kalım ekibim. Burayı demir yumrukla ve dev yaraklarla yönetiyorduk. Kimse bizimle uğraşamazdı.

"Aferin oğlum!" Stitches bağırdı. "Git zihinsel olarak kafayı bul. Buna daha çok ihtiyacın var."

Başımı salladım ve masamızdan uzaklaşırken ona parmağımı gösterdim. Isabella'nın masasına geldiğim anda yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Hey, Bells," dedim ona sırtarak.

"Günah," diye cevap verdi ipeksi sesiyle, koyu renk gözleri üzerimde geziniyordu. Etrafına dökülen sarı saçlarını bu haliyle seviyordum. Parmaklarımı içine sokmak eğlenceli oluyordu.

Başımı hafifçe salladım. Ayağa kalkıp beni takip ederken güzel yüzüne şakacı bir gülümseme yayıldı.

Beni günaha sokma, beni kötülükten koru.

Çılgın amcıklar için sikici erkekler.

ÇANLAR

S in beni duvara yapıştırdı, gri gözleri şehvetle doluydu. Birkaç dakika önce İncil çalışmaları alanında boş bir oda bulmuştuk. Ona nazikçe gülümsedim, onun gibi erkeklerin nasıl çalıştığını çok iyi biliyordum. Her şeyi istiyordu ve bunu benimle yapabileceğini düşünüyordu.

Denemek isteyeceğim kadar seksiydi. Bu lanet hapishanede zaman geçirmeme yardımcı oluyordu. Bana karşı iyiydi. Belki hak ettiğim kadar iyi değildi ama o bir gözetmen ve buranın sunduğu en iyilerden biriydi.

Ayrıca, gerçekten istediğim şeye ulaşmak için ona ihtiyacım vardı.

Beni kaldırdı ve lateks kılıflı sikini içime sokmadan önce bacaklarımı beline dolayarak dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkmasını sağladı.

"Neden prezervatif taktın?" İçimi doldururken nefes aldım. "Doğum kontrol hapi ."

"Hepimiz bir sürü hap kullanıyoruz, Bells," diye cevap verdi hoyratça ve Ben.

Yumuşakça inledim, her şeyini alıyordum. Sin nasıl sikileceğini biliyordu ve ben

Bana verdiği her anın tadını çıkardım.

"Hissettirdiği şeyden nefret ediyorum," dedim öpücükler arasında. Hararetli öpüşmemiz sırasında dili dişlerime çarptı.

Güvenli oynadığımı biliyordum. İkimizin de çocuk sahibi olmaya ihtiyacı yoktu ama onun sıcaklığını içimde hissetmek bu anları daha da güzelleştirirdi.

"Ben de," diye homurdandı ve kış yanağını sıktı.

Amımı yağmalamaya devam ederken başka bir şey söylemedi, uzun, kalın, delikli horozunun etrafında kenetlendiğimde vücudumdan bir orgazm sürükledi.

Delinmiş penis.

Bu yönünü seviyordum. Dövmeli ve piercingli. Şiddetli. Ve kızgın. Kızgın olmasını sevdim.

Ben de kızgındım.

"Daha sert," diye mırıldandım, parmaklarımı sarı saçlarına doladım. Topuz yaptığı saçları dökülmüş ve omuzlarına dökülmüştü.

Talebimi yerine getirdi ve beni o kadar sert sikti ki canım acıdı.

Dudaklarımı dudaklarına çarpmadan önce irkildim, alt ısırduğımda ondan bir tıslama kazandım. Parmakları kıcımların derinliklerine daha da gömüldü ve beni bir başka sarsıcı salıvermeye zorlarken inlememe neden oldu.

Sikinin üzerine sertçe boşalırken adını haykırdım.

Serbest bırakılmasıyla birlikte vahşi iniltisi etrafımızda yankılandı ve ikimizi de nefessiz bıraktı.

İçimden çıktı ve beni ayaklarımın üzerine yatırdı. O prezervatifini çıkarıp yakındaki bir çöp kutusuna attıktan sonra sikini tekrar pantolonunun içine sokarken ben hızla külotumu düzelttim ve eteğimi indirdim.

"Mm, Sin," diye mırıldandım, onu kendime doğru çekerek. "Çok iyisin amına koyayım."

Bana sırtarak baktı. "Sen de hiç fena değilsin. Sikime boşalman hoşuma gidiyor."

Yumuşakça güldüm ve dudaklarımı yaladım. "Bu gece senin sikine boşalabilir miyim?"

"Kesinlikle."

Sonunun iyi olmayacağını bildiğim için yutkundum ve aklımdan geçenleri söyledim.

"Arkadaşlarının bizi izlemek istemesi benim için sorun değil. Kızları birlikte becerdiklerini biliyorum."

"Sen benim kızımsın, Bells," dedi kararlı bir şekilde, gri gözleri çok dikkatli bir şekilde kafeste tuttuğu şiddetle parlıyordu. "Sen sadece yatak odalarımızda geçit töreni yapanlardan biri değilsin. Bunun benim için bir anlamı var."

Alt dudağımı çıkardım. "O kızlardan hiçbirisiyle yatmayacağına söz verir misin? Melanie'yi?"

"Hiçbirini becermiyorum," dedi bana bakarak. "Ve öyle bir planım da yok."

"İzliyor musun?" Bir yanıt almak için onu inceledim.

İç çekti. "Uzun zamandır yapmadım. Sen varsın. İzlememe ya da katılmama gerek yok."

Tehlikeli bir bölgeye giriyordum.

"Beni hiç paylaşmak istemedin mi? Belki Church ile?" Gözleri karardı ve benden uzaklaştı. Ona doğru uzandım, ama ellerimi tokatladı.

"Hayır, seni Church ile paylaşmak istemiyorum," diye tersledi beni. "Ne oluyor Isabella? Arkadaşlarımla ilgili takıntın nedir? Yeterince iyi falan değil miyim?"

"Tabii ki iyisin," dedim ve ona tekrar uzandım. Kaşlarını çattı ama bu sefer beni itmedi.

"Peki ya sen?" diye homurdandı, bana ters ters bakarak. "Burada seni kayıp köpek yavruları gibi takip eden adamlardan herhangi birini beceriyor musun?"

Alt dudağımı ısırđım ve ona baktım. "Hayır."

Bir an beni inceledi, yüz hatları birkaç dakika önceki kadar sert değildi. "Söz mü, Bells?"

Kaşlarımı çattım. Muhtaç ve zayıf olmasından nefret ederdim. Kişilik bozukluğu onu her yerde bırakıyordu. O yerlerin çoğundan keyif alırdım çünkü bana neşe verirlerdi. Ama bundan hoşlanmadım. En azından bugün değil. Oyun oynayacak havada değildim.

"Elbette. Evet. Söz veriyorum," dedim, ondan uzaklaşarak. "Kampüste gördüğüm en iyi sık sende, neden başka bir şey isteyeyim ki?"

"Sen sadece. . . Bilmiyorum. Church'ü istiyormuş gibi davranıyorsun," diye mırıldandı.

Dante Kilisesi muhteşemdi. Bütün gözetmenler öyleydi. Bu cehennem çukurundaki bir sürü kız onları hayal ediyordu. Özellikle de Church.

Bana değil, sadece içime baktı. Bundan nefret ederdim. Beni kızdırırdı. Kampüste paylaştıkları evden defolup gitmemi söylemediği sürece çoğu zaman beni görmezden geliyordu. Sin'le görüşmeye başladığımda, Church'le yakınlaşacağımı umuyordum. Bu gerçekleşmedi ve Sinclair Priest ile idare ettim. Lezzetli ve zehirliydi. Onun delilik markası benim için eğlenceliydi. Onu daha da çıldırtmak hoşuma gidiyordu.

Onun da bana aynısını yapmaktan hoşlandığına emindim.

"Sana değer veriyorum," diye mırıldandı Sin. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bizim gibi insanlar bu duyguları hissedebilir mi?" Uzun kirpiklerimin altından ona bakarak sordum.

"Onları hissediyorum," diye usulca onayladı. "Seninle birlikteyken." "Ugh." Onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ziller, Tanrı aşkına." İç çekti. "Neden ?"

Pudramı çıkardım ve dudaklarıma biraz daha parlaticı sürdüm. "Ne gibi?"

"Tam yakınlaştığımızı düşündüğümde, beni uzaklaştırıyorsun."

Dudaklarımı şapırdattım ve eşyalarımı çantama koyup ona döndüm.

"Ben de seni önemsiyorum," dedim, o anı hem severek hem de nefret ederek.

Beni etkileyen gözlerindeki korkuydu. İstek. Arzu. Ama babasının gözleri önünde intihar edip onu da yanında götürmeye çalışmasından annesinin onu bu akıl hastanesi akademisine atmasına kadar hayatında çok şey kaybetmişken beni kaybetme korkusu. Kimsenin onu istemediğine dair duyduğu bu korku, gerçekten istediğim o olmasa bile beni onun ilgisine muhtaç hale getirdi.

Ama onunla birlikte gelen zayıflık beni soğuttu. Yalvarması. Yüzündeki incinmiş ifade. Bütün bunlardan nefret ediyordum. Ama tanrım, onun parçalanmasını izlemek hoşuma gidiyordu. Sanırım bu benim kim olduğum hakkında çok şey söylüyordu, ama önemli değildi. Kendimi iyi hissettiren şeyleri yapmayı severdim.

Tekrar bana uzandı ve beni kollarına çekti. "Ben o değilim."

Onu itmeden önce tutuşuyla sertleştirdi. "Bana ondan bahsetme!"

Ben ona ters ters bakarken o hiç konuşmadı. Her zaman babamla ilgili sorunlarıma dikkat çekmeyi severdi. Her seferinde kavga çıkmasına neden oluyordu. Burada yeni akademik yılın başlangıcından beri Sin'le birlikteydim. Birkaç ay böyle devam etmek beni çileden çıkarmaya yetmişti.

"Bir daha asla benimle böyle konuşma." "Tamam.

Konuşmayacağım." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Bu saçmalığı aşmışım.

"Beni boşalttığın için teşekkürler," diye mırıldandım, onu iterek geçtim. "Bells, gel-"

Söylediklerinin geri kalanını duymadım çünkü kapı arkamdan çarparak kapandı ve bedenim titreyerek onu orada bıraktım.

Konuşmak istediğim son şey . *Babam*.

Bekaretimi bir kola karşılığında satan adam. Ödemenin bir parçası olarak izlemeyi talep eden adam.

Beni bu lanet cehenneme düşürecek kadar kötü yaralayan kişi.

Hayatımın hikâyesini bitirmeden birkaç dakika önce Sin'e ondan bahsettiğime pişman olmuşum. Bu, içimi döktüğüm nadir anlardan biriydi. Elbette, elde etmeye çalıştığım pek çok şeyi mahvedeceği için vasımın kim olduğunu söylememiştim. Bu konuda uzun zaman önce gizlilik yemini etmişim.

Onun güvenine ihanet etmemin bir yolu yok. Benim koruyucum. Bana nasıl dokunacağını ve bana gerçek bir şeyler hissettireceğini bilen adam.

Yine de geçmişimden bir daha asla bahsetmemeye özen gösterdim. En azından Sin'e.

Belki kimseye değil.

SİN

Bir shes yanan fiçının etrafında dans ediyor, içine daha fazla malzeme atarken mavi gözleri alevlerin arasından fırlıyordu.

"O mutlu," dedi Stitches, esrarından bir nefes çekerek. Dumanı üfledi ve bana uzattı.

Aldım ve bir nefes çektim, üzerimi örten yüksekliğin tadını çıkardım.

"Bir şeyleri ateşe verirken zaman çok mutlu oluyor," diye mırıldandım, Church'e teslim ediyor.

"Çok güzel bir şey," dedi Church yumuşak bir sesle. "Sanırım hepimizin *bir şeyleri* var, değil mi? Deliliğimizi uzakta tutan şeyler." Esrardan bir nefes çekti. "Ben sevimli küçük orman yaratıklarının bağırsaklarını deşmeyi seviyorum. Stitches insanların canına okumayı seviyor."

"Ve duvarlar," diye ekledi Stitches, Church'ten esrarı alıp bitirirken. "Onları da unutma."

"Ve duvarlar." Church başını salladı. "Küllerin ateşi vardır. Ve sayıyor. Kesinlikle çok sayıyor. Ama matematikte neden bu kadar kötü olduğunu anlayamıyorum."

Ashes sevinç çılgınlıkları atıp alevlerin içine bir lastik atarken Stitches kıs kıs güldü. Ashes bir şeyleri ateşe verebilsin diye her hafta sonu kampüs dışından Michigan'ın ıssız bir köşesindeki özel yerine gelirdik. Bu onu gerçekten akli başında tutuyordu. O bir piroydu. Bununla ilgili kontrol sorunları vardı. Bir bağımlı gibiydi. Düzeltme yapmazsa, tamamen kendini kaybeder ve muhtemelen evi yakardı. . içinde biz varken. Konu ateş olunca kendini kaybederdi.

"Ve Günah." Church kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Kendinden nefret etmek diye bir şey var mı?" "Bu benim lanet şeyim," diye homurdandım.

Church hınzır sırıtışını bana doğru çevirdi. Başımı salladım ve bir kahkaha attım.

"Berbatım dostum. Ne diyebilirim ki?" Omuz silktilim.

"Dürüst olmak gerekirse, baş belası olmak için çok zaman harcıyorsun. Her zaman . Tam bir huysuzsun." Stitches beni şakacı bir şekilde itti.

"Ne zaman rahatlayacaksın?"

"Her zaman olduğundan çok daha hafif görünüyor," dedi Church. "Isabella'nın kukusu, değil mi? Babasıyla sorunları olan, kendini beğenmiş bir narsistin içine gömülmek nasıl bir şey?"

"Bilmiyorum. Seni henüz becermedim," diye karşılık verdim.

"Güzel." Church bana ekşi bir bakış attı. "Pislik. Bilesin diye söylüyorum, ben seni eğip bükerdim Sinclair, tam tersi değil."

Ona gözlerimi devirerek, "Bunun için seninle dövüşeceğim," dedim.

"Alet ölçme yarışması yapıyoruz çünkü hepimiz benimkinin en büyük olduğunu biliyoruz." Stitches kıkırdayarak pantolonunun üzerinden aletini avuçladı.

"Hepsi yalan," diye seslendi Ashes yaklaşırken, yüzü terden ıslanmış ve isle lekelenmişti. "En büyük ve en iyi alet bende."

Church ve Stitches yüksek sesle gülerken ona homurdandım. "Ne?" Ashes bize masumca göz kırptı.

Dürüst olmak gerekirse, hepimizin büyük sikleri vardı, ama Ashes'in geri kalanımızda olmayan küçük bir şeyi vardı. Akıl sağlığı. Ya da en azından bir kısmı. Aramızda, hastalıklarına rağmen, çoğu gün kendini toparlayabilen tek kişi oydu. Nasıl başardığından emin değildim ama başarıyordu. Yine de ona ne kadar güçlü olduğunu düşündüğümü asla söylemedim, özellikle de hayatında yaşadığı onca şeyden sonra. İhtiyacım olan son şey, ne zaman bu konuşmayı yapsak bu iltifatı ortaya atıp yüzüme vurmasıydı. Çok sık yaptığımız bir konuşmaydı bu.

Belki de erkeklere özgü bir şeydi. Ya da belki *bize* ait bir

Fark etmezdi. Biz bir aileydik ve birbirimizi seviyorduk. Bunun ötesinde hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Bunun doğru olduğunu siz de biliyorsunuz," diye devam etti Ashes, yüzünde bir gülümsemeyle ateşine dönerek.

Dudaklarında bir sırıtişla onu izleyen Church'e baktım.

"Evet, haklısın. Haklısın. Senin sikin en büyüğü," dedi Stitches, göz kırparak

Ben.

Ashes'in moralini yüksek tutmayı severdik, özellikle de ata binerken onun alevlerinden yüksek.

Kolumu Ashes'in omuzlarına attım ve onunla birlikte sessizce ateşi izledim. Dakikalar sonra nihayet konuştum.

"İyi misin?" Church ve Stitches arkamızda daha fazla ot içip birbirleriyle saçma sapan konuşurken . Onlar kardeşti. Evlat edinilmişlerdi.

Kardeşler. Church'ün babası, biz çocukken Church'ün tamamen delirmesini önlemek için Stitches'ı evlat edinmişti. Church'ün babası Everett'in, Stitches'in Church için ne anlama geldiğini çok iyi bildiğinden emindim. İkisi de birbirlerinin omuzlarındaki şeytandı. Bazen hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyordum ama günün sonunda ödülün Church'e ait olduğunu biliyordum. Bizim çevremiz dışındakiler söz konusu olduğunda sıcaklık ve şefkatten yoksundu.

"Evet, dostum. Öyle mi?" Ashes, gece gökyüzünü yalayan alevlerden gözlerini ayırmadı.

"Olmaya çalışıyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldandı. "Ya Isabella? O nasıl gidiyor? Gerçekten. Saçmalık yok."

"Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok," diye itiraf ettim, ona bakarak. "Beni farklı hissettiriyor. . farklı hissettiriyor. Ama aynı zamanda beni kızdırıyor. Bu aşk mı?" Kolumun omuzlarından düşmesine izin verdim.

Bana döndü ve başını eğdi, gözleri alevlerin dans eden ışığında parlıyordu. "Daha önce hiç aşık olmadım ama bu nefret olamaz, değil mi? Özellikle de sana bir şeyler hissettiriyorsa. . iyi hissettiriyorsa."

"Doğru. Olamaz," dedim usulca, tekrar ateşe bakarak.

Sertçe yutkundum.

Isabella'ya karşı bir şeyler hissettiğimi inkâr edemezdim. Bu beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Beni neredeyse insan gibi hissettiriyordu. Duygularımı sıralamak her zaman zordu, ama belki de onunla doğru olanı yapıyormuşum gibi hissediyordum. Belki de böyle hissetmem gerekiyordu.

Ben çocukken, babam annemi yıllarca taciz ettikten sonra annemle babam kötü bir boşanma süreci yaşadı. Beni annemden aldığı ve silahı kendine doğrultmadan önce beni öldürmeye çalıştığı güne kadar bana karşı hep iyi davranmıştı. Birlikte dünyadan ayrılırken beni dinlemesi için annemi aradıktan sonra beynini havaya uçurmasını, göğsümdeki kurşun yarasıyla kendi kanımdan oluşan bir su birikintisi içinde yerden izledim.

Güven sorunlarım vardı. Kişilik sorunlarım vardı. Biriyle yakınlaşmaktan nefret ediyordum. Tüm doktorlar TSSB ile mücadele ettiğimi söyledi. Yaşadıklarımın dolaylı zihinsel sorunlar geliştirdiğimi söylediler. Davranış sorunları. Öfke sorunları. Bir çocuğun başına gelebilecek her şey benim de başıma geldi.

Annem onu ve yeni kocasını çok korkuttuğum için beni buraya, Chapel Crest'e gönderdi.

Sahip olduğum tek şey en iyi arkadaşlarımdı. Gözcüler.

Etrafımdaki aileme baktım, yüzlerini inceledim.

Her biri kendi sorunlu görünüyordu, ama bu bizim normumuzdu. Daha fazlasına ihtiyacımız vardı. İhtiyacımız olduğunu biliyordum.

Eksik olan şeyin belki de aşk olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Her birimiz bunu hak ediyorduk. En azından terapistimin bana tekrar tekrar söylememi söylediği sözler bunlardı.

Sevilmeyi hak ettim.

Karşılığında sevilmeyi hak ediyordum.

Tekrar alevlere baktım.

Isabella'yı kesinlikle sevebilirim.

Hayatımda erkeklerden biri olmayan, bağ kurabileceğim özel birine sahip olma ihtimaliyle dudaklarıma bir gülümseme dokundu. Tüm düşüncelerimi ve korkularımı anlatabileceğim biri. Beni anlayacak birine. Benimle sevişecek. Bana buna değdiğimi söyleyecekti.

Isabella. . .

Çanlarım. .

.

Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

ÇANLAR

Church'ün öğle yemeği sırasında gözlemcilerin masasına oturmasını izledim. Rüzgârda dalgalanan sarı saçları, açık Chapel Crest ceket ve düğmesiz yakasıyla çok güzel görünüyordu. Buz yeşili gözleri bir avcı gibi etrafını süzüyordu.

Ama bana hiç bakmadı.

Yapmasını dileyerek dişlerimi sıktım. Melanie masasında ona çok yakındı. Church insanları dize getirmedeğinde Chapel Crest'in çoğunu yöneten kraliçe arı kaltak Melanie'yle birlikte olmadığını bilsem de, fırsat buldukça onu becerdiğini biliyordum. Kolay yatan biriydi ve söylentilere göre hepsiyle yatıyordu. Benden önce Sin'le bile birlikte olmuştu.

Ondan nefret ediyordum.

Parmaklarını saçlarında gezdirirken Church'e baktım.

Lütfen, bana bak. .

"Hey," Sin'in sesi düşüncelerimi böldü. Ona gülümsedim. "Selam."

"Saçını at kuyruğu yapmanı seviyorum. Çekiştirmek için iyi."

Church'ün Melanie'yle konuştuğunu fark ettiğimde bir nefes verdim ve yüzümdeki gülümsemeyi düzelttim. Ellerimi yumruk yaparken tırnaklarım avuçlarıma battı, çenem gerildi. Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi.

"İyi misin?"

"Evet. Neden?"

Sin, Church'ün Melanie ile oturduğu yere baktı ve kaşlarını çatı.

"Sen. . . dikkatin dağılmış."

Ona gözlerimi devirdim. "Bana öyle geliyor belki de dikkatin dağılmıştır. Benimle tartışmak falan mı istiyorsun?" "Hayır.

Seni görmeye geldim. Neden üzgünsün?"

"Neden hep üzgün olduğumu düşünüyorsun? Saçmalıyorsun," diye tersledim onu. Öfkem yüzeye çıkmıştı. İçim içimi yiyordu.

Church'ün söylediği bir Şeye kıkırdayan Melanie'nin yüzünün ortasına yumruğumu indirmek için.

"etmek istemem Bells, ama bugün ilaçlarını aldın mı-"

Dişlerimi sıktım. "Tabii ki ilaçlarımı aldım. Onları her lanet gün alıyorum, Sin."

"Sakin ol. Sadece soruyorum. Gerçekten biraz kaltak gibi davranıyorsun." "Oh, şimdi de ben mi kaltak oldum?" O bana bakarken ayağa kalktım.

"Bells, demek istediğim bu değildi. Sürtük gibi davranmakla gerçekten sürtük olmak arasında büyük bir fark var. Gel hadi." Elime uzandı. "Otur."

Elimi ondan çektim. "Oturmak istemiyorum. Her zaman her Şeyi mahvediyorsun."

Ayağa kalktı ve bana baktı. Benden 10-15 santim kadar uzun boyluydu. Tam olarak kısa sayılmazdım ama onun kadar da uzun değildim. Onun boyunu hatırlamayı hiç umursamadım ama Church'ün 1.80'den uzun olduğunu ve Sin'in ona rakip olduğunu biliyordum.

Kilise.

Tekrar ona baktığımda Stitches ve Ashes'in de ona katıldığını gördüm. Melanie en azından şimdi Church yerine Ashes'e dikkat ediyordu, bu da beni biraz rahatlattı.

Sin'in parmakları çenemi buldu ve dikkatimi tekrar kendisine çekmeye zorladı. "Bana bak, arkadaşlarıma değil," diye homurdandı.

"Arkadaşların senden daha heyecan verici," dedim usulca.

Parmakları çenemin altında titriyordu. Belki de kaltaklık ediyordum. Ya da belki gerçekten sadece bir kaltaktım, ama onun soğukkanlılığını korumak için mücadele ettiğini görmek bana bir Şey yaptı. Hoşuma giden bir Şey. Bu beni heyecanlandırdı.

Günah'ı sevdim. Çoğunlukla. Sadece

Kilise. . İç çektim.

"Seni önemsiyorum," dedi, sesi alçaktı. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Beni önemsiyor musun?" Ona kaşlarını kaldırdım.

"Evet, Bells. Seni önemsemiğimi biliyorsun. Sen benim kıızımsın."

"Ama sadece *umursuyorsun*?" Gözlerimi ona diktim. "Çok tatlısın, Sin." Etrafindan dolaşmaya çalıştım ama elimi yakaladı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Çok savunmasız görünüyordu. Bu hoşuma gitmişti. Ama nefret ettim. Benimle savaşmasını istedim. Church benimle savaşırdı. Biliyordum.

olur.

"Erkek olmanı ve ne kadar değer *verdiğini* kanıtlamanı istiyorum," diye tersledim onu. Cevap vermesini beklemedim. Elimi tuttuğu yerden kurtardım ve Church'e son bir kez bakmadan önce tepindim.

Yeşil gözleri bana odaklandığında kalbim boğazımda düğümlendi, sonra dikkatini başka yöne çekip Melanie'ye baktı.

Çok değildi ama bir şeydi.

Bana bakmıştı.

GÜN SONRA, Chapel Crest'in kampüsünden geçerken heyecanım tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Sin'le yeniden anlaşmaya başlamıştık ama ne zaman bir adım ileri gitsem böyle oluyordu. Dizlerinin üzerinde bana doğru sürünüyor ve benim için tatlı olduğunu düşündüğü bir şey yapıyordu. Bu son olayda, bana bir buket papatya getirmiş ve içinde telefonuyla çektiği fotoğrafımızın olduğu bir kartın içine küçük bir not yazmıştı.

Sen hayatımdaki en parlak noktasın, Bells. Umarım bu çiçekler seni gülümsetir.

Daima

Günah

Beni gülümsetmişlerdi. Onları atmamıştım bile. Odamdaki masamın üzerinde, onun eklediği fotoğrafımızın yanında bir vazoda duruyorlardı. Bu durum ondan biraz daha hoşlanmamı sağlamıştı ama bu sadece hissettiklerimi daha da kötüleştirmişti, ne kadar kafa karıştırıcı olsa da.

Günah'ı istedim. İsteddiğimi biliyordum. Onu benden almaya çalışan herkesle savaşağımı da biliyordum. Birine karşı hislerim her zaman güçlü olmasa bile, bölgeci olmak benim kişiliğimdi.

Diğer taraftan, Church'ü de istediğimi biliyordum.

Hem de çok.

Church'ü isteme şeklim, Sin'e karşı hissettiklerime rakip bile olamazdı. Günah benim için zaman geçirme yoluydu. Kilise ise sonsuzluğu geçirmenin yoluydu.

Church'ün benim olması gerekiyordu. O bana söz verilmişti. .

Sin'in Church'ü bize katılması için davet etmemi sürekli geri çevirmesi beni kızdırıyordu. Bunu Melanie ve Church ile yapması sorun değildi ama Church'ün bizimle olması sorun değildi. Bu hiç mantıklı değildi.

Church'ün bana baktığını görmüştüm. Beni *görmüştü*. Onun radarında olduğumu biliyordum.

Şimdi.

Sadece Sin'i gemiye almam gerekiyordu. Eğer Church beni isteseydi, getirilirdim.

içinde. Stitches ya da Ashes'ten pek hoşlanmıyordum ama hepsi beni isterse onlarla yatardım. Onların kızı olabilirdim. Bu lanet tımarhanede bir kraliçe.

Kraliçe olmayı hak ettim.

"Hey, Ding Dong," diye seslendi derin bir ses bana.

Yavaşlayarak durdum ve sesin beni çağırdığı sokağa doğru baktım.

Seth Cain gölgelerin arasından çıktı, mavi gözleri karanlıktı, dolgun dudakları sırtıyordu. Beyaz üniformasının yakası ve ilk iki düğmesi iliklenmemişti, yarısı açıktı ve mavi Chapel Crest blazer ceketini giymemişti.

"Siktir git," diye tersledim onu, bana taktığı boktan lakaptan nefret ediyordum. Onu tanıdığımdan beri bana böyle sesleniyordu ve bu çok uzun bir süreydi. Bunun bir zilin çıkardığı sesle ilgili olduğunu sanıyordum.

"En sevdiğim küçük narsist takipçimin bugün nesi var? Belli bir gözetmen arkasını *kollamadığı* için kızgın mı?" Bana yaklaştı ve başını eğdi.

Ona dik dik baktım. Gözcüler gibi uzun boyluydu. Onlar gibi yapılıydı da. Onu spor salonunda çok çalışırken görmüştüm. Ve koşuyordu. Sık sık.

Eğer buradaki en deli kişi olmasaydı, onunla daha çok ilgilenirdim. Asylum adını kullanıyordu. Söylentilere göre üvey babasının gözlerini çatalla oymuş ve ona yedirmişti.

Seksi çılgınlık vardı, bir de Asylum vardı. O korkutucu çılgınlığın ötesindeydi.

İşlediği suçların üvey babasınınkinden daha kötü olduğuna emindim ama ondan uzak durmaya özen Kendi sorunlarımla yeterince uğraşıyordum. Bir psikopatın pisliğini listeme eklemek gündemime uymuyordu.

"Git kendini becer *Asylum*," diye hırladım ona.

Önümde durdu ve yumuşak bir kahkaha attı. "Kendimi becermek mi?

Kendimiz, Ding Dong'u kastetmiyor musun?"

Doğru. O da sesler duyuyordu. Tam bir akıl hastasıydı.

"Bana öyle deme."

Başını diğer yöne eğdi, mavi gözleri o kadar yoğundu ki ürkütücüydü. Mavi havuzlarda deli gibi yüzdüğünü görebiliyordum.

"Ben de takıntılıyım," diye mırıldandı, isteğimi görmezden gelerek. "Onu ben öldürdüm.

Takıntı daha sonra başladı."

Kalın bir şekilde yutkundum ve etrafıma bakındım. Burada yalnızdık. Gardiyanların gitmesi için o kadar zaman varken, şimdi olmalıydı.

"Bir kızı mı öldürdün?" Koşarsam ne kadar uzağa gidebileceğimi merak ederek sordum. Açık alana ve onun ne kadar formda olduğunu bildiğime bakılırsa, fazla uzağa değil. Biri gelene ya da o sıkılana kadar dayanmak zorundaydım.

Başını salladı. "Tanıdığım en güzel kızdı. Saçları zift gibi siyahtı ve gözleri ... çok renkliydi. Gözlerimi kapattığımda hala onları görüyorum. Ona zarar vereceğimi anladığında ne kadar büyüdüklerini. Bana güvenmişti. Seth'i çok seviyordu ve ben de ... Ben de onu sevdim. Ne kadar sevdiğimi hiç öğrenememiş olması çok kötü."

"Bu... . talihsizlik," diye mırıldandım.

Küçük, hüzünlü bir gülümseme güzel yüzünü süsledi. "Sinclair'in benim kıza çok benzediği söylenebilir. Çok güvenirdi. Ağaçlar için ormanı göremedi. Bizim güvenliğimize o kadar odaklanmıştı ki kendi güvenliğini ihmal etti. Böyle şeylerin olması ne tuhaf, değil mi?"

"Ne söylemiyorsun?" Gözlerimi ona diktim.

Yırtıcı bir hayvan gibi etrafımda dönmeye başladı. Omzumdaki sırt çantamı düzelttim ve başımı dik tuttum. Asylum korkudan beslenen bir yaratıktı. Elimden gelse ona kendi korkumu belli etmezdim. Daha önce de kötü adamlarla uğraşmışım. Onunla başa çıkabilirdim.

"Ne söylemediğimizi bilmek istiyor," dedi yumuşak bir kahkaha atarak.

Harika, onun sesleri de buradaydı.

"Sin'in size olan aşkına o kadar odaklandığını söylüyoruz ki, sizin onun en iyi arkadaşlarından birini istediğinizi göremiyor. Ah, kandırmaya ilk başladığımızda ne kadar da karışık bir ağ örüyoruz."

"Sir Walter Scott'tan alıntı mı yapıyorsun?"

"Öyleyiz," dedi önümde durarak. "Ama gerçek bu, değil mi?"

"Sen ve görünmez arkadaşların neden bahsediyorsunuz bilmiyorum." Onunla alay ettim.

Soluna baktı ve kaşlarını çattı. Dudakları kıpırdadı ama ne dediğini duyamadım.

Sonunda bana döndü. "Bu çok kabaydı, Ding Dong. *Çok* kabaydı. Size yardım etmeye çalışanlara karşı daha nazik olmalısınız."

Ona homurdandım. "Her neyse. Gitmem gerek." Ondan uzaklaşmak için döndüm ama bana seslendi.

"*Ateşle oynarsan, yanmaya mahkûm olursun.* Gözcüler esir almaz. Can alırlar. Onlarla oyun oynamayın."

Ona geri döndüm. "Ne?"

Başını tekrar bana doğru eğdi, mavi gözleri yavaşça üzerimde gezindi. "Mm, evet. Bu çok üzücü."

"Neymiş o?" Ben talep ettim.

"Görüyorsun ya Ding Dong, ahlaki bir ikilem içindeyim. Seni gözcüler konusunda uyarmaya devam edebilirim ya da. . " Kaşlarını çatı.

"Yoksa ne olur?"

Mavi gözleri bana kilitlendi.

"Ne? Diğer taraftan bir mesaj mı alıyorsun?" Ona gözlerimi devirdim. Gerçekten de tam bir kaçık.

"Ya da seni gölde kaderine terk eder ve kaybettiklerimi geri alırım," derken sesi kesildi, kaşları iyice çatıldı. Yüzünü buruşturdu ve kafasına vurdu. "Lanet olsun. Ne oluyor lan?"

Ona baktım, her ne yapıyorsa büyülenmiş gibiydim.

"*Rinny*," diye seslendi usulca. "Lanet olsun. Böyle olsun istememiştim. Seni kötülerden korumak istedim. . " Başını tekrar yere vurdu ve titreyen bir nefes verdi. "Hayır. Bunu değiştirmedim! Lanet olası dur! Geri gelemez. Dönemez amına koyayım. O öldü. Öldü. ÖLDÜ! Bir kutunun içinde. Bir kutunun içinde." Saçını yumrukladı ve çekti. "Dur!"

Geri çekildim. Gitmek için bir zaman varsa, o da şimdi olmalıydı ama bu iri yarı, güzel adamın çatlayıp kırıldığını görmek bana bir şeyler yaptı. Beni büyüledi.

Dizlerinin üzerine çöktü, parmakları hâlâ siyah saçlarında dolaşıyordu ve tanımadığım bir şarkı mırıldanıyordu.

"Yapma," diye seslendi usulca. "Ding Dong, cadı öldü. Cadı öldü. Cadı öldü. Ya da yap. . . ve bana ölümlerimi geri getir. Rüzgarda toz. Küller. Küller. Küller. Ateş. Yanacaksın, Ding Dong."

Bu benim için yeterliydi. Oradan hızla uzaklaştım. Onun çılgınlığı bugün benim için çok fazlaydı.

Seth Cain'i şeytanlarıyla kendi başına savaşması için bıraktım. Seth'in diğer insanların kafalarına girip onlarla uğraşmayı sevdiği bilinen bir gerçektir.

Kafamın içinde sadece bana yer vardı. Seth
Cain'in de girmesine izin verseydim.

SİN

Vücuduna kabaca girip çıktım, o gece ikinci kez sikimin etrafında kenetlenirken amının ılık, ıslak sıcaklığının tadını çıkardım.

"Günah," diye inledi Isabella usulca, ben onu daha sert sikerken. Sertlikten hoşlanıyordu ve ben de bunu ona vermekte sakınca görmüyordum.

"Mm," diye homurdandım, amına sertçe çarptım ve göğüslerini ittim.

"Sikeyim. Evet. Daha fazla," diye haykırdı.

Adamların onu becerdiğimi duymamasına imkan yoktu. Sırf sürekli Church'ü izlediği için onlar evdeyken onu eve çağırıyordum. Onunla ilgileniyor gibi görünmüyordu, ama yapmak istediğim son şey, geceyi kız arkadaşım ile en iyi arkadaşım ile bakarak geçirmekti. Aygır olduğunu biliyordum ama hadi ama. Beni biraz rahat bırak.

Yine de bu gece farklıydı.

Her yerimdeydi ve normal davranıyordu. İlk tanıştığım ve hoşlandığım kız gibi.

"Daha sert," diye homurdandı. "Daha sert sik beni."

Ona istediğini verdim. Amcığı benim için bir kez daha kasıldı. Yükümü taktığım prezervatifin içine boşalttım ve göğsüm kabararak üzerine yığıldım.

"Siktir, Bells," diye mırıldandım, dudaklarımı onunkilere değdirerek.

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "Bu harika hissettirdi."

Kalbim kabardı. Her şeyimi ortaya koymuştum. Benden daha çok çabalamamı istediğine göre, çiçekler, not ve yatağında biraz zaman geçirmenin işe yarayabileceğini düşündüm. Şimdiye kadar işe yaramış gibi görünüyordu.

Terapi derslerimde değersiz olduğumu hissettiğim günlerde bile sevgiye layık olabileceğimi öğrenmiştim. Yine de bu yolda ilerlemek çok zordu. Kendimi sürekli dövüyormuşum gibi hissediyordum. Bu ilişkiyi yürütmek istiyordum. Bells böyle hissettiğim ilk kızdı. Her nasılsa her şeyi berbat etme fikri bana ağır geliyordu. Ne kadar çabalasam da, bu ilişkiyi mahvettiğim düşüncesini aklımdan çıkarmak zordu.

Özellikle de bana kızgın olduğu günlerde.

Boynuna sokuldum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim. O benim ilkim olacaktı ama bunu o kadar derinden hissettim ki, bunun aşk olması gerektiğini biliyordum. *Ona aşkıttım.* O anda her şey yerli yerine oturmuş gibiydi. Bugünlerde neredeyse uyanık olduğum her anı onu düşünerek geçiriyordum. Bu aşk olmalıydı.

sertleşti. Sikeyim.

Yer değiştirdim ve hâlâ sıcaklığına gömülmüş bir halde ona baktım. "Bells?"

Bana bakarken yüzü ifadesizdi.

Sertçe yutkundum, mide bulantısı bağırsaklarımı çalkalıyordu. Az önce ona onu sevdiğimi söylemiştim ve o sessizdi. Kimseyi sevemeyeceğimi ya da onların da beni sevemeyeceğini düşündüğüm için bunu kabullenmek benim için zor olmuştu ama işte buradaydım, sırlıslıkla aşık olduğum kıza bakıyordum ve o sessizdi.

Berbat ettim. Tekrar.

"Bir şey söyle," diye fısıldadım. "Sikeyim. Herhangi bir şey."

Dudaklarını yaladı. "Ben, uh. . tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Kendimi onun amından kurtarmadan önce bir süre ona göz kırptım ve sırt üstü dönüp tavana baktım. Yataktan kalktı ve kampüste arkadaşlarıyla paylaştığım evdeki ek banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken yavaşça nefes alıp verdim. Stitches bana bir kıza onu sevdiğimi asla söylemememi söylemişti. Sadece benimle dalga geçtiğini sanıyordum. Isabella'dan önce aşkı hiç düşünmemiştim. İçimde olduğunu hiç düşünmemiştim. Travma sonrası stres bozukluğu ve kişilik bozukluğu olan sapkın biriydim. Depresyonlu. Milyonlarca kırık dökük şeyle birlikte. Kafadan çatlaktım. Ona karşı bu duyguyu hissettiğimde çok sevinmişim çünkü tüm o soğukluk yerine birine karşı bir şeyler hissetmek güzeldi. Beni insan gibi hissettirdi. Ona bağlanmamı sağladı.

Ruh halim endişeden öfkeye doğru değişirken doğruldum ve pantolonumu tekrar giyip başıma bir tişört geçirmeden önce prezervatifimi attım. Kalbim boğazımda, öfkem yüzeyin hemen altında kaynarken yatağımın kenarına yerleştim.

Kaydettiğim ilerlemenin hiçbir önemi yoktu. Eğer ben önemli değilsem. Onun için asla yeterince iyi olamayacaktım. Yine de onun için bu dansı yaptığımdan emin oldu. Aklımı kaçırmıştım. Beni tekrar sevmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyordum ve bu çok acı veriyordu.

İncinmekten nefret ederdim. Beni önemsediyini düşündüğüm biri tarafından kırılmaktan. Muhtemelen babamın beni sevdiğini söylemesi ve bana sevdiği gibi davranmasının ardından beni kaçırıp göğsüme bir kurşun sıkmasından kaynaklanıyordu.

Saçımı çekiştirdim ve tavana baktım. Sigara içmem gerekiyordu. Sinirlerim bozulmuştu. Isabella banyonun kapısını açıp çıplak bir şekilde dışarı çıktığında ayağa kalktım.

Onu görünce kalbim yerinden fırladı ve bu hislerim için sessizce kendime lanet ettim.

"Günah mı?"

"Ne?"

Öne doğru geldi ve önümde durdu. "Ben de seni önemsiyorum. Bu kelimeleri söylemek benim için çok zor. Onları söylemek beni korkutuyor. Duygularım olmadığını düşünmeni istemiyorum çünkü kesinlikle var."

Şaşkınlık çöktü. "*Umurunda* mı?"

Başını salladı. "Umursamaktan fazlasını yapıyorum, ama kelimeler. . sadece korkutucu."

"İlgiden daha fazlası mı? Yani aşk gibi mi? Ya da belki aşka yakın?" Sesimin bu kadar zavallı çıkmasından nefret ediyordum.

"Hepsi bu," diye mırıldandı, parmak uçlarına kalktı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Ben de onu öptüm, kalbim yeniden göğsümde mutlulukla çarpmaya başladı. Beni sevdiğini söylememişti ama önemsediyini söylemişti. Bunun onun için zor olduğunu biliyordum. Bu cevabı kabul edecektim çünkü belki de bu duyguları içimde canlı tutmak için çok çaresizdim.

"Yatağa geri dön," diye fısıldadım dudaklarına.

"Mm, tamam," diye karşılık verince kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

Pantolonumu indirdim ve onu yatağıma geri getirdim ve üstüme sürükledim. Çabucak başucumdaki çekmecedan bir prezervatif aldım ve sikimi kılıfına soktum. Bekleyen sikimin üzerine kaydım ve dudakları dudaklarımda, nefesi ağırlaşarak beni yavaşça becerdi.

"Siktir, Bells," diye inledim o üzerimde ileri geri hareket ederken. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu öpücükler arasında.

"Bayıldım buna. Beni . Henüz boşalmak istemiyorum."

"Gelmeni istiyorum. Gelmeni istiyorum. Lütfen," diye dudaklarıma yapıştı, hızı artıyordu.

Ayağa kalkıp sikimin üzerinde sallanırken göğüslerini tam olarak görmemi sağladığında nefesimi verdim. İçimdeki her şey bana henüz onun içinde patlamamam gerektiğini söylüyordu, ama tırnaklarını göğsümde gezdirirken yaklaşan salıverilmemin ürpertisinin aletimi kızdırdığını hissettim.

"Bells, gelmem gerek-"

"Prezervatifi çıkar ve amıma boşal."

Yutkundum, sikimin yapmakla tehdit ettiği şeyi yapmasını kontrol etmeye çalışıyordum. Boşalırken amcığı sikimi sertçe kavradı ve adımını inledi.

Bununla başa çıkamazdım.

Çabucak onu sırtüstü yatırdım ve hızlı ve sert bir şekilde içine girdim. Beni vücuduna yaslamaya çalışırken tırnakları sırtımı yırtıyordu.

Kendimi ondan kurtardım ve prezervatifi çekerek çıkardım. Elimle yaptığım birkaç sert vuruş beni her yerimden boşalttı.

Birkaç dakika içinde amını beyaza boyamıştım.

Nefes nefese, yaptığım dağınıklığa baktım ve sonra ona

Sırt

"Özür dilerim," dedim.

"Hoşuma gitti." Bir kıkırdama çıkardı.

Kıkırdadım ve ona temizlenmesi için şeyler getirmek üzere yataktan kalktım. İçinde

banyomda elimi yıkadıktan sonra bir bezi ıslattım ve odaya geri döndüğümde onu parmağını yarığında aşağı yukarı gezdirirken buldum.

Kalbim yerinden gibi oldu ve o beni izlerken üzerimdeki spermi hızla sildim.

Ben.

"Muhtemelen bunu yapmamalısın," dedim, nasıl hafifçe kendini parmakladı.

"Neden?" Alt dudağını ısırды. "Beni tekrar becermek istemene neden oluyor mu, Sinclair?"

Bir kahkaha attım. "Şey, bu ve hamile kalmana ihtiyacım olmadığı gerçeği."

Parmağını ateşinden kurtardı ve bana nazlı bir gülümseme verdi. "Her yoluna girecek. Eminim."

Umarım öyledir.

Eğildim ve onu hafifçe öptüm. Öpücüğümü çabucak yuttu ve beni tekrar yatağa, yanına çekti.

Ve ben de ona izin veren enayi oldum.

ÇANLAR

Sin oturma odasındaki kanepede esrarından derin bir nefes çekerken Stitches

"S hare, dick," diye bağırdı. Sin'le yine sevişmiştik ve uykuya dalmıştık ki Stitches Sin'in yatak odasının kapısını yumruklayıp ona bir video oyunu için ihtiyaçları olduğunu söyleyerek uyandırdı.

Geceyi gözcülerle geçirme ihtimalinin beni heyecanlandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Her kız onlardan en az birini isterdi.

Church'ün elindeki viski şişesinden derin bir yudum aldıktan sonra çakmağını tekrar tekrar açıp kapatırken başını sallayan Ashes'e uzattığını görmek için hızlıca bir göz attım. Dürüst olmak gerekirse, Ashes'in bitmek bilmeyen OKB'sine ya da her ne haltsa ona nasıl tahammül edilebileceğinden emin değildim. Görünüşü kesinlikle güzeldi ama ne zaman çakmağını çıkarsa beni biraz delirtiyordu. Ve biraz da korkutuyordu. Onun bir ateşçi olduğunu ve bununla mücadele ettiğini biliyordum. Sadece pirotekniğinin insanları da kapsamasından endişeleniyordum.

Demek istediğim, hepimiz bir sebepten dolayı buradaydık ve bu sebeplerin hiçbiri iyi değildi.

Sin elindeki esrarı Stitches'e uzattı, o da bir duman bulutu üfleyip bir çığlık atmadan önce derin derin içti.

Stitches sertti. Vahşiydi. Vahşiydi.

Bana Sin'i hatırlatıyordu ama Stitches yarı İspanyol'du ve vücudunun hemen hemen her yerinde dövmeler vardı. Hatta güzel yüzünde bile vardı.

"Evet, Bells," dedi Stitches, Sin beni vücuduna doğru çekerken. "Sin'le seviştiğinizi duydum."

Stitches'in kara gözleri neşeyle dans ederken Sin, "Dostum, dur," diye homurdandı.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım, acaba bir tek o mu duydu diye merak ettim.

"Tabii ki duydum. Eminim tüm Chapel Crest ikinizi duymuştur. O gerçekten o kadar iyi mi, yoksa sen çok iyi bir aktris misin?" Stitches, kendisini tersleyen Sin'e göz kırptı.

"Hepsi Sin değildi. Kendime de biraz pay vermeliyim," dedim dudaklarımı yalayarak. Stitches'in tepkisinin ne olacağını bilmek istiyordum.

Stitches homurdandı, girişimimden etkilenmemişti.

"Şüpheliyim. Çoğu piliç orada yatar ve boşalmayı bekler. Pek çok hatunun sikle bile boşalamadığını biliyor muydun? Onları boşaltmak için birinin klitorislerini emmesi gerekir."

"Stitches, dostum, dur," dedi Sin, sesinde bir gerginlik vardı.

"Senin için de böyle mi?" Öne doğru oturdum. "Aletin bir kızı boşaltmak için yeterince iyi değil mi?"

Stitches gözlerini bana dikti. "Sanırım asla bilemeyeceksin, ha?"

Ona gözlerimi devirdim. Benim ondan etkilendiğim kadar o da benden etkilenmemişti.

Church'e doğru bir bakış attım ve onun ve Ashes'in değiş tokuşu izlediğini gördüm. Church'ün gözlerinde vücuduma bir şeyler yapan hınzır bir ışıltı vardı.

Sin beni bedenine doğru geri çekti, bu hareket koruyucu ve rahatsız ediciydi.

Ruh halim o kadar hızlı değişiyordu ki, bazen onları kontrol etmekte zorlanıyordum. Bunun yerine tepkilerimi kontrol etmek için derin bir nefes almayı tercih ettim ve bu gece kavgaya etmek istemediğim için ona sarıldım.

Pek değil.

Birkaç saat içinde, çocuklar birlikte video oyunları oynarken ben Sin ile kafayı bulmuştum. Bir noktada Church ara vermek için oyunu bıraktı ve dışarı çıktı. Sin'e bir göz attığımda oynadığı oyuna kendini tamamen kaptırmış olduğunu gördüm.

Bunun benim için bir şans olduğunu düşünerek ayağa kalktım ve Church'ü avluya kadar takip etmek için sessizce odadan çıktım.

Onu duvara yaslanmış, esrar içerken buldum.
göl.

"Güzel bir gece," diye yorumladım yaklaşırken.

Bana bakma zahmetine bile girmedi. "Daha iyi olabilirdi."

"Nasıl yani?" Korkuluklara yaslanırken yanına sokuldum, Kokusunu içime çektim. Yani. . . . açık hava. Belki sedir ağacı ve biraz baharatlı temiz hava gibi.

Bayıldım.

Hiçbir şey söylemedi ve aldığı darbenin dumanını dışarı üflemeden önce başını salladı.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Yumuşak bir şekilde girişimde bulundum.

Bana bakması bir dakika sürdü ama delici yeşil gözleri benimkilere kilitlenince nefesim kesildi.

"Bana bir sandviç hazırlayabilirsin," dedi bir sonra, dudaklarında küçük bir gülümseme.

Verdiği cevap karşısında tamamen şok olmuş bir şekilde ona göz kırptım. Gerçekten de benden başka bir şey isteyeceğini düşünmüştüm.

"Hepsi bu mu?"

"Başka ne isteyebilirim ki?" Beni inceledi, yüzündeki ifade içimin daralmasına neden oldu.

"Şey, hemen hemen her şey," dedim yumuşak bir kahkaha atarak. "Ama istediğin buysa sana bir sandviç yaparım."

"Ben de bunu istiyorum." Beni dışarıda yalnız bırakmak için dönmeden önce bir anlığına gözlerini bana dikerek yanımdan uzaklaştı.

Gülümsemeden önce titrek bir nefes verdim.

Daha fazlasını istiyordu. Sadece benimle oynuyordu. Sorun değildi çünkü oynamayı seviyordum.

Birkaç dakika daha dışarıda kaldıktan sonra eve döndüğümde çocukların oyun oynamayı bıraktıklarını ve oturma odasında sohbet ettiklerini gördüm. Doğruca mutfaka gidip ekmeği aradım ve sonunda dolapta buldum.

Ne tür bir sandviç istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dışarıda sormalıydım. Lanet olsun.

Boğazımı temizleyerek ona seslendim. "Kilise mi?"

Ben mutfakta elimde bir parça ekmekle dururken oturma odasındaki sohbet kesildi.

"Ne tür bir sandviç istiyorsun?" Bitirdim. "Horoz eti. En sevdiği bu," diye kıkırdadı Stitches.

Ashes homurdandı.

"Orada jambonumuz var. Ya da hindi. Şaşırt beni," dedi Church ve gülerken onu yakalayan Stitches'e bir yastık fırlattı.

"Kız arkadaşına sana yemek mi yaptırıyorsun?" Sin'in yüzünde ekşi bir ifade .

"Ben de sana bir tane yaparım," dedim, sesimin sinirli değil de neşeli çıkmasını umarak.

Sin'in dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Jambon ve peynir."

İşe koyulmak için döndüm ama Stitches sözümü kesti.

"Ben fıstık ezmesi ve jöle alacağım. Church aç olmadığı için horoz etini Ashes alacak."

Ashes, yine yüksek sesle gülen Stitches'a vurarak, "Dostum, siktir git," dedi.

Sinirlenmek istiyordum ama Kilise bana bu şansı verdiği için minnettardım. Ve Sin de bunun olmasına izin veriyordu.

Bebek adımları.

Sandviçleri yapmaya , Church'ünkini yaparken acele etmediğimden emin oldum. Stitches'in fıstık ezmesi ve jölesini birbirine yedirdim, jölenin kenarlardan yapış yapış akmasını umursamadım.

Hemen yemeklerini oturma odasına götürdüm ve her birine tabağını verdim ve sandviçini ısıtırıp çiğneyen Sin'in yanına yerleştim.

"Ne boktan bir durum," diye homurdandı Stitches. "Fıstık ezmesi ve jöleyi nasıl berbat edersin?"

Church'ün sandviçini denemesini beklerken onu görmezden geldim. Ağzını açtı, ısırdı ve çiğnedi, ifadesi değişmedi ve hareketleri her zaman olduğu gibi gergin ve baskın kaldı.

"hiç et yok," dedi Ashes usulca.

"Fıstık ezmesi ve jöle ise bu iyi bir şey," diye mırıldandı Stitches. Tabağına bir topak üzümlü jöle sıçrayınca burnu kırıştı.

"Hindi dedim," diye mırıldandı Ashes. "Sanırım bu marullu sandviç."
."

Church yutkundu ve sandviçini tabağına geri koyup Küllere. "İşte. Benimkini al."

Düzgünce nefes aldım, biraz sönük hissediyordum ama sorun değildi. Her şey yolundaydı. Sadece Church benimle dalga geçiyor, benimle oynadığı oyunu daha sert oynamamı sağlamaya çalışıyordu. Yapabilirdim. Ne isterse yapabilirdim.

"Bu güzelmiş. Teşekkürler," dedi Sin ve sandviçine geri dönmeden önce uzanıp kalçamı sıktı.

Church'ün gözlerini yakalayarak, "Daha iyi olacak," diye fısıldadım.

Parmaklarındaki jöleyi yalayan Stitches'e dikkatini vermeden önce bir süre bana baktı.

Kesinlikle daha iyi olacaktı. Bundan emin olurdum.

KİLİSE

Göle baktım, ellerimdeki kan yüzünden parmaklarım yapış yapıştı. Koşarken ormanda bir sincap öldürmüştüm ve henüz kanını yıkamaya zahmet etmemiştim. Muhtemelen ben de yıkamazdım. Tırnaklarımın altında bir ölünün kanının olması bana kendimi canlı hissettiriyordu. . canlı hissettiriyordu.

Bu berbat düşüncelerden hayatımın böyle olmasını sorumlu tuttum. Ölümü çok iyi biliyordum ve oraya varmak için gereken adımları da biliyordum.

İstesem de istemesem de hayatım böyleydi. Everett Church'ün oğlu olarak büyüüp nasıl öldürüleceğini bilemezsin. Bir şekilde bundan nasıl zevk almayacağınızı. Tırnaklarımın altında kuruyan kanla doğdum ve büyüdüm. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Onu görmeden önce hissettim.

Boynumdaki bütün tüyler diken diken oldu.

Ben de etrafta olduğumda insanların bu tepkiyi verdiğini hayal ediyordum.

Isabella beni korkutmadı. Onu ilginç buldum. İlla iyi anlamda değil. Daha çok, sıcak bir yaz öğleden sonrasında büyüteç altında kızartırken yanan bir böceğin dikkatinizi çekmesi gibi.

Onunla oynamanın eğlenceli olduğunu biliyordunuz ama eğlencenin ötesinde herhangi bir amacı yoktu.

"Sin burada değil," dedim, dönüp ona bakma zahmetine katlanmadan durmadan önce yumuşak ayak sesleri verandanın üzerinde ilerliyordu.

Göle bakarken tek söylediği "Oh," oldu.

Ben konuşmadan önce ikimiz de bir süre sessiz kaldık.

"İkimiz onu aramadığınızı biliyoruz. Ne istiyorsun?"

Konuşmadan önce bir süre daha sessiz kaldı. "Belki takılabiliriz diye düşünmüştüm."

"Gözcüler dışında kimseyle *takılmıyorum*." Beni incelediğini görmek için ona doğru baktım. Gözlerinde bir şey vardı ki

garip hissediyordum. Yine de o şeyin ne olduğundan emin değildim. Bir şey değildi.

gibi. Daha çok acıma gibiydi belki de.

"Sen bir gözetmen değilsin," diye bitirdim. "Kendin çık. Sin'e uğradığını söylerim." Korkulukları ittim ve gitmek için döndüm, ama eli dışarı fırladı ve ön koluma yapıştı. Dişlerimi sıktım ve ona baktım. "Bana da kimse dokunamaz."

"Özür dilerim," dedi. Yine de elini benden çekmedi ki bunu daha da ilginç buldum. "Ben sadece. . ."

"Ne istediğini biliyorum," dedim ona bir adım daha yaklaşarak.

Geniş gözleri ve ayrık dudaklarıyla bana baktı. Görünüş olarak Isabella hiç de fena değildi. Hatta muhtemelen şu anda birlikte olduğumuz Melanie'ye taş çıkartacak kadar güzeldi.

Vücutlarımız neredeyse birbirine değecekken durdum.

"Ne istiyorum?" Bana baktı, hiç de korkmuş görünmüyordu. Ona sıırıttım. "Benimle aptalı oynama, Isabel."

"Bana Bells de."

"Ziller," diye mırıldandım, uzanıp saçının bir telini baş ve işaret parmakları arasında ovuşturdum. "Günah paylaşmaz. Benim de pek umurumda değil."

"Melanie'yi paylaşıyorsun," dedi, sesi kalındı ve nefesini verirken arzuyla doluydu.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Onu bir esrar gibi dolaştırıyoruz. Hepsi bu kadar. İstedğin bu mu? Fahişemiz olmak mı?"

"Sadece istiyorum. ." sesi kesildi.

"Ne istediğinizi bilmiyorsunuz. Sorun da bu." Saçlarının omzuna düşmesine izin verdim ve ondan uzaklaştım. "İstedğin zaman gel beni bul. Git buradan."

"Kilise-"

"Siktir *git*," diye hırladım ona. "Bir daha söyletme bana."

Dönüp avludan çıkmadan önce gözle görülür bir şekilde yutkundum. Ağaçların arasındaki patıkada gözden kayboluşunu izledim ve bir iç çektim.

Tam bir baş belasıydı.

Öyle olduğunu

biliyordum.

Gerçek şu ki, ondan pek etkilenmemiştim. Elbette, bakması güzeldi ve iyi göğüsleri vardı, ama beni hiç cezbetmiyordu.

İlgimi çekiyordu ama hiçbir şey beni ona sahip olmak için çaresiz ya da aç bırakmıyordu. Daha önce hiçbir kız bana böyle hissettirmemişti.

Ayrıca, o Sin'in kızıydı. Kız arkadaşlarımızı paylaşmazdık. Hepimizin bir sürü sevgilisi yoktu. Genellikle Melanie ya da babasıyla sorunları olan başka bir dengesiz hatun elden ele dolaşırdı. Bağlanmak benim ilgilendiğim bir şey değildi. Sin'in bu ilişkiyi sürdürmeye karar vermiş olması, samimiyet ve insanlarla yakınlaşma konusundaki sorunları göz önüne alındığında büyük bir sürpriz olmuştu.

Ama onu mutlu eden her neyse. Ya da daha az deli.

Bana gelince, henüz tanıştığım ve beni mutlu eden ya da daha az deli hissettiren bir kız yoktu. Ya da daha deli. Çünkü gerçekten, eğer beni delirtmiyorsa, o kız doğru kişi değildi.

Günün sonunda, Bells beni meraklandırırdı. Eğer isterse onu Sin'le birlikte becerirdim ama Sin'in buna razı olması gerekiyordu. Eğer razı olmazsa, o zaman bu iş olmazdı. Yapmak istediğim son şey en iyi arkadaşımın kızını becermek ve onu incitmekti.

Ben o tür bir canavar değildim. En azından gerçekten.

Eğer onu öldürmemi istiyorsa, bu tamamen farklı bir hikâyeydi.

Bu düşünceye gülümsedim.

Belki de bunu onun için yapmamı isterdi. Her iki fikre de katılırdım.

Bu şekilde sikildim.

SİN

Danny Linley'i tuğla duvara doğru sertçe ittim, boncuk gibi gözleri etrafta geziniyor, alnında ter lekeleri oluşuyordu.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Hırladım, altımda titrerken ön kolum boğazının derinliklerine saplandı.

"Hiçbir şey-"

"Seni ona bakarken gördüm. *Isabella*'ya. Sikine dokunuyordun, seni hasta herif." Yüzü kızarana ve hırıldayana kadar kolumu boynuna daha sert bastırdım.

Kendime engel olamadım. Tek düşünebildiğim, Bells'in yanımda öğle yemeğini yemesini izlerken onu bir çalının arkasında sikini sallarken gördükten sonra bu çakal herifi öldürmekti. Çalıların olduğu yere koşmuştum ve şimdi buradaydık, yüzü kıpkırmızıydı ve siki sallanıyordu.

"Sen hasta, sapkın bir çöp parçasısın." Ona homurdandım. "Soluduğun lanet havayı hak etmiyorsun. Yaptığın şey bu mu? Çalıların arkasında otuz bir çekip kadınları izlemek mi?"

"Elimden bir şey gelmiyor," diye boğuk bir sesle konuştu. "Rahatsızlığım-"

"Sikeyim senin hastalığını." Onu tekrar tuğlalara vurdum, daha fazla gözyaşı ve sümüklü hıçkırık kazandı. "Neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Tutuşumun altında titredi ama bir şey söylemedi.

"Elbette biliyor," diye yumuşak bir ses. "Hepimiz doğruyu yanlış biliriz. Ama bazen yanlış *çok* doğru hissettirir. Değil mi Danny?"

Soluma baktığımda Asylum'un Chapel Crest üniforması içinde, siyah saçları dağınık, uğursuz bir şekilde gölgelerin arasında durduğunu gördüm. Gölgelelerin arasından çıktı ve yavaşça yaklaştı. Bu herif delinin tekiydi. Şizofren olduğunu söylediler. Sesler duyduğunu. Bir şeyler görmüş. Sadece kendisinin görebildiği canavarlarla konuşmuş.

Asylum ya da Seth Cain, delici mavi gözleri ve çarpık gülümsemesiyle tüyler ürpertici bir herifti. Söylentilere göre üvey babasının gözlerini çıkarmış ve

onu bağıladıktan sonra yemeye zorladı.

Gözetmenler olarak Asylum'un etrafında çalışırdık. Ne kadar deli olursa olsun, ayaklarına kapanan orospu sıkıntısı çekmezdi. Bu kadar tuhaf olmasaydı bizden biri olurdu. . . garip. Öyle olacağını biliyordum.

Tabii hiçbirimiz ona katlanamıyorduk, bu da ayrı bir konuydu. "Kaybol, Asylum," diye tersledim. "Bu seni ilgilendirmez."

Yanımda durdu ve manzarayı seyrederken başını eğdi. "Bu durumun en komik yanı ne biliyor musun?" diye sordu sonunda. "Aydınlat beni." Gözlerimi ona diktim.

Uzanıp Danny'nin terli alnından bir tutam saç çekerken dudaklarını küçük bir gülümseme kesti.

"Onu yanlış sebepten dolayı cezalandırıyorsunuz."

Dişlerimi sıktım. "Kız arkadaşımı izlerken burada mastürbasyon yapıyordu."

"*Senin* kızın." Asylum kıkırdadı. "Ah, keşke."

Asylum'un saçmalıklarından bıkmıştım ve o geleli sadece birkaç dakika olmuştu. Kaybolması gerekiyordu ki ben de oradan siktir olup gidebileyim.

"Siktir git," dedim ve hâlâ tir tir titreyen Danny'ye odaklandım.

Bir yaprak.

"Lütfen," diye kekeledi Danny.

"Lütfen ne?" Ben talep ettim. "Ne istiyorsun, seni lanet olası pislik?"

"Ona gerçekte kime baktığını söyle. Çabuk ol. İşin bittiğinde tüm dikkatini ona vermek istiyorum." Asylum, Danny'nin yanındaki duvara yaslandı ve bana göz kırptı. "Senden bahsediyorum, topuz adam."

Siktiğimin piçi.

"Yapamam," diye ağladı Danny. "Beni öldürecek."

"Seni öldüreceğim," dedi Asylum kolayca. "Eğer . Sıkılmaya başladım.

Bu olduğunda zihnim daha karanlık yerlere gitme eğiliminde oluyor."

Danny'yi bir kez daha duvara yapıştırdım. "Kime mastürbasyon yapıyordun lan sen? Sana kendi sikini yedirmeden önce son şansın."

Sonunda "Sen" diye mırıldanmadan önce bir süre hıçkırdı.

Onu bırakmadan önce bir an donakaldım. Dizlerinin üzerine çöktü, aleti dışarıdaydı ve sertleşmişti, tiksindiğim kadarıyla. Ona saldırdığımda gevşediğini sanmıştım.

"O kadar da zor değildi," dedi Asylum, mavi gözleri Danny'nin sertleşmiş aletine kaymadan önce. Başını eğdi. "Ya da belki öyleydi."

Ben ellerimi yumruk yaparken o bir kahkaha attı. Asylum'un bir şeyleri bilme tarzı vardı. Her zaman şanslı olduğunu ya da insanları nasıl okuyacağını bildiğini düşündük. Tanrı biliyordu ki herkesi izlemek için yeterince zaman harcıyordu.

"Defol git buradan. Seni bir daha bu boku yaparken yakalarsam. . ." Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Adam beni iğrendiriyordu.

Danny ayağa kalkmış, arkasına bile bakmadan koşarken pantolonunu toparlamaya çalışıyordu. Asylum'a doğru döndüm.

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti ve tuğla duvarı itti. "Danny tam bir seks düşkünü. Ve sen de güzelsin. Mantıklı."

İçimi çektim. "Ne istiyorsun? Linley'nin sikine bakmak için karanlık bir köşede pusuya yatmadığını biliyorum."

Kıkırdadı. "Haklısın. Kesinlikle benim tipim değil. Ben renkli gözlü, güzel, ölü kızları severim," diye düşündü, etrafımda dolanarak. "Her neyse, seninle konuşmak istiyordum. Kız arkadaşınla."

"Peki ya o?" Zaten gergindim.

"Dikkatli olun. Güzel olanlar bizi delirtebilir."

"Gerçekten mi? Konuşmak istediğin şey bu muydu?" Alay ettim. "Dinle, seni siktiğimin esrarkeşi, senin saçmalıklarına ihtiyacım yok, tamam mı? Bells ve ben iyiyiz."

"Öyle misin?" Başını eğdi. "Dikkatini ver, Sinclair. Onun iblisleri seninkilerle savaşıyor."

"Her neyse. Sadece. . . siktir git." Uzaklaşmak için döndüm ama bana seslendiğinde çok uzaklaşmamıştım.

"Onu sevdiğini söylüyorsun. Onun için her şeyi yapmaya hazırsın. Ama nefretinizi ve bunun sizi götüreceği yolu düşünün."

"Zorlu yollara alışkınım," diye mırıldandım ve onu gölgeler içinde bıraktım, duygularımı nasıl bildiğini ya da neden düşüncelerini açıklama ihtiyacı hissettiğini bilmiyor ya da umursamıyordum.

BELLS'İN BAŞI sikimin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Parmaklarımı saçlarında dolaştırdım ve nefes . Dünyadaki en iyi oral seks değildi ama sikim

emiliyordu, yani bu harika sayılırdı. Bells sakso çekmeyi sevmezdi. Yapardı ama her zaman yarım yamalak yapardı. Bugün de bir istisna değildi. Yine de amının yalatılmasına bayılırdı ve beni emerse ben de emeyeğime söz .

O beni emerken başımı oturma odasındaki kanepenin minderine yasladım. Onu daha derine götürmeyi umarak başını sikimin üzerinde daha hızlı hareket ettirdim. Benim üzerimde sığ kalmayı seviyordu, bu da düşük performansa katkıda bulundu.

Yine de iyiydi. Boşalmak istiyordum, bu yüzden nefesimi verdim ve ağzının aletimdeki sıcaklığına odaklandım. Birkaç dakika içinde ağzına boşalıyordum.

Hepsini aldı ve karnıma tükürmeden önce üzerimden çekti. " ne lan?"

Karın kaslarımdaki dağınıklıktan onun yüzüne baktım. O da bana gülümsedi ve omuz silkerek ayağa kalktı ve üniforma eteğinin altından külotunu çıkardı.

İç çekerek ve sinirlenerek ayağa kalktım ve banyoya gidip temizlendim. Hep böyle yapardı. Ben onu her zaman yutmama rağmen o beni hiç yutmadı. Sinirli bir şekilde geri döndüğümde onu deri koltukta bacaklarını açmış, parmağıyla ateşini süpürürken buldum.

Hemen kızgınlığım kayboldu. Bunu yapmanın bir yolu vardı.

Onun için dizlerimin üstüne çökmemi sağlamak için beni delirtiyor.

Ve işte oradaydım, dizlerimin üzerinde, onun parlayan amına bakıyordum. "Aç mısın?" diye sordu usulca.

Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım.

Yumuşak, seksi bir kahkaha attı. "O zaman ye beni, Sinclair. Ağzına boşalma sırası bende."

"Gelemem. Benim odama gidelim. Çocuklar gelebilir-"

Klitorisini ovuşturdu. "Yani? Belki de beni yediğini görmelerini istiyorum.

dışarı."

Bir kahkaha attım. "Arkadaşlarımdan seni görmesini istemiyorum. kedi-"

"Yüzün gömülürse görmezler," dedi usulca. Kendini ovmasını izlerken gülümsedim. Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Lütfen" mi? Yakalanabileceğimiz düşüncesi beni tahrik ediyor.

Boşalmayı çok istiyorum," diye yumuşak, yalvaran bir fısıltıyla devam etti.

Siktir et.

Elini ittim ve yüzümü ıslak sıcaklığına gömüp onu yalamaya başladım. Yumuşak bir şekilde inledi, bacaklarını benim için daha geniş açtı.

Lastik bandımı saçlarımdan çekip çıkardı ve parmaklarını içine sokup sıkıca kavramadan önce etrafımda dalgalandı, kalçaları ağızımla buluşmak için yukarı kalktı, dudaklarından yumuşak bir inilti geldi.

"Günah," diye seslendi. "Daha fazla. Daha hızlı."

Daha hızlı yiyordum, dilim klitorisinin üzerinde geziniyordu. Dil halkamın onu delirttiğini biliyordum, bu yüzden amını yüzüme vurup sert ve hızlı bir şekilde sürene kadar hareketlerimi onunla değiştirdim.

İki parmağımı sıcaklığının derinliklerine gömdüğümde bir çığlıkla boşaldı.

Vücudu gevşemeden önce birkaç dakika daha tembelce yaladım ve beni serbest bıraktı, bacakları genişçe açıldı ve amı içeri giren herkesin görmesi için çıplak kaldı.

Külotunu tuttum ve bacaklarından geçirip tekrar yerine yerleştirdim. Eteğini tekrar aşağı çektiğimde bana suratını astı.

"Ne?" diye sordum. Kanepede yanına oturup onu kollarımın arasına alarak sordum.

"Neden beni hep kapalı tutmaya çalışıyorsun?"

"Çocuklar içeri girebilir."

"Yani?" Bana baktı. "Siz Melanie'yi birlikte beceriyorsunuz ve diğer kızlar-"

Ona kaşlarımı çattım. "Onlar sen değilsin, Bells. Ve aylardır kimseyle yatmadım. Birbirimizi görmeye başladığımızdan beri."

"Sadece görmelerinin çok da önemli olmadığını söylüyorum. Church'ün şimdiye kadar evde olması gerekirdi. Görse fark eder mi?"

Ona bakarken kaşlarımı kırıştırdım. "Church'ün beni seni yerken görmesini mi istiyorsun? Yoksa senin amını görmesini mi?"

Omuz silkti. "Buna karşı değilim."

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak ona şaşkınlıkla göz kırptım.

"Bells, seni paylaşmayacağım. Seni seviyorum. Sen benim kızsın. Church'ün kendi kadınları var. Benimkini alamayacak."

Bir an için alt dudağını çiğnedi. "Asla mı?"

"Hayır. Neden seni görmesine izin vereyim ki?" Öfkem kabararak talep ettim.

"İçin! Biraz eğlenmek için" dedi, oturduğu gözleri parlayarak bana baktı. "Bunu hep yapıyorsun. Benimle kavga başlatıyorsun."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Az önce seni yedim ve sana sarıldım. Sen bir-"

Gözlerini devirdi. "Tipik Sinclair. Bir şey için *beni suçluyorsun* yapt

."

"Ne? Ben bir şey yapmadım ki-" "Sadece biraz eğlenmek istiyorum."

"Arkadaşımla yatmayacaksın," diye karşılık verdim.

"Sen ve ben, Bells. Ben, sen ve o değil. Hiçbir zaman değil. Bunu neden istiyorsun ki? Sen ve ben-"

"Biziz," diye bağırdı. "Her zaman biziz. Belki biraz sıkıcsın, tamam mı? Ben heyecanı severim. Son zamanlarda seninle bunu bulamıyorum."

Bir homurtu çıkardım. "Doğru, çünkü az önce ağzıma boşalman heyecanlanmadığını açıkça gösterdi."

Bana kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. "Ben sadece biraz eğlenmek istedim. Hepsi bu kadar. Çok ileri gittin ve bu kavgayı başlattın."

Ayağa kalktım ve ona baktım. "Bells, kavga etmek istemiyorum. Seni seviyorum-"

"Bu gece senin saçmalıklarla uğraşmayacağım. Ya benim mutlu olmamı istersin ya da ." Topuklarının döndü, saçları arkasında savruluyordu. Neyi yanlış yaptığımı ya da nasıl düzeltereğimi bilmiyordum.

"Bells," diye . "Gitme-"

Durmadı. Kapıdan çıkıp gitti ve beni orada, kalbim boğazımda, neyi yanlış yaptığımı düşünürken bıraktı.

Sorun da buydu zaten. Hiçbir şeyden haberim yoktu.

Yine de emin bir şey vardı. Paylaşmayacaktım.

ÇANLAR

Çok kızmıştım.

Tek istediğim Sin'in birazcık vermesiydi. Tek istediği benimle kavga etmek ve kötü adam olduğumu hissettirmektir.

"Kötü adam sensin," diye seslendi Asylum karanlığın içinden, ben patika boyunca yürürken. Onu görmemiştim ama bu sürpriz değildi. Bir gölge gibiydi, her zaman insanların arkasında gizlenirdi.

"Canın cehenneme, Seth," dedim, hızımı artırarak.

Dışarı çıktı ve siyalara bürünmüş bir halde yürüdü. Onun yakınlığı karşısında tüylerim diken diken oldu. Seth çok güzeldi. Ürkütücü ve tuhaftı ama yine de güzeldi.

"Tamam," dedi. "İstersen burada da yapabiliriz."

Yürümeyi bırakıp onunla yüzleştirdim, ay ışığı etrafına ürkütücü bir parlaklık yayıyordu.

"Ne?"

"Sevişmek mi istiyorsun? Ben seni beceririm. *Heyecan* verme konusunda iyiyimdir." Gözleri ay ışığında parlıyordu.

Siktiğimin Seth Cain'i mi? Sin'in ondan nefret ettiğini biliyordum. Ve şu anda, denemek istediğim şeyi benden esirgediği için Sin'e kızgındım.

Dudaklarımı yaladım.

"Burası mı? Şu anda mı?" Onu izleyerek sordum.

Sözsüzce başını salladı.

"Yolun ortasında mı?" Tekrar

başını salladı.

Sin'in şimdiye kadar kullandığım tek penis olması gibi bir şey değildi. Tüm hayatım erkek siklerinden ibaretti, peki bu gece ne fark edecekti?

Tek gerçek fark benim seçme hakkımın olmasıydı.

"Ya yakalanırsak?"

"O zaman onlara bir gösteri yaparız," dedi yumuşak bir sesle.

Ona dikkatle baktım, ciddi olup olmadığını merak ediyordum.

"Neden? Neden istiyorsun?" Ona bir adım daha yaklaştım, şu anda Sin'i kızdırabilecek herhangi bir şeyle kesinlikle ilgileniyordum, bu Seth Cain'i becerdiğim anlamına gelse bile. Sin de benim gibi acı çekmeyi hak ediyordu.

"Geleceğimi güvence altına alıyorum diyelim. İçimden bir ses buna ihtiyacım olduğunu söylüyor" dedi, sesi yumuşaktı. Tüylerim yeniden diken diken oldu.

"Sana söyleyen şey nedir? Kafanın içindeki küçük bir ses mi?" Elimi göğsünün üzerine koydum, kalbinin hızla çarptığını hissetmeyi bekliyordum ama yavaş, eşit bir atışla karşılaştım.

Beni bir ağaca yaslayıp eliyle ağzımı kapatmadan önce bir an boyunca bana baktı. Gözleri gözlerime kilitlendiğinde kalbim boğazıma fırladı.

"Biz *onlar* hakkında konuşmayız," diye tısladı. "*Bizi* tanı mıyorsunuz, bu yüzden bizimle *konusmuyorsunuz*. Anladınız mı?"

Kalbim hızla çarparken sözsüzce başımı salladım.

"Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı var," diye devam etti hırıltılı bir sesle. "Senin sonun benim başlangıcım, o yüzden seni becermeme izin ver *Bells* ve de acısına son ver."

"Sin'e söyleyecek misin?" Elini geri çekerken sordum, vücudu hâlâ benimkine yaslanmıştı. Ne kadar sert olduğu gözümünden kaçmamıştı.

Sırıttı. "Evet. Ama şimdi değil."

"Mükemmel." Pantolonunun düğmelerini açtım. Düşüncesizce davrandım. Gergindim. Öfkeliydim. Sin'den neden bu kadar nefret ettiğimi bilmiyordum. Onu önemsiyordum ama aynı zamanda onu yok etmek istiyordum. Bu bana mantıklı gelmiyordu. Yeterince düzgün biriydi. Yakışıklıydı. Bir tanrı gibi sevişiyordu. İstedğim her şeyi yaptı.

. Church'ü almama izin vermen dışında.

Elimi Seth Cain'e ait olan kocaman siki etrafına doladığımda öfkem alev alev parladı.

"Siktir ," dedi usulca, tuttuğum boyunu göstererek.

Ne kımıldadı ne de beni becermeye çalıştı. Bütün işi benim yapmama izin veriyordu. Bir süre ona baktım ve belki de sadece garip şeylerden hoşlandığına karar verdim, bu yüzden arkamı döndüm ve eğildim, elim aletin üzerindeyken, kolanını içime yönlendirmeye çalıştım.

Yine de yardım etmedi.

Hiç önemi yoktu.

Biraz uğraştıktan sonra siki üzerine kaydım ve yumuşak bir iniltiyle onu içime aldım.

Ben üzerinde ileri geri sallanırken bir heykel gibi orada duruyordu. Daha önce hiç sert bir siki olmayan bir adamla sikişmemiştim.

"Şu anda şüpheleri olmasına şaşmamalı," dedi Seth yumuşak bir sesle. "Tüm sahip olduğun bu mu Isabella?"

İğne.

"Siktir git," diye tersledim.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Denediğini . Hiç etkilenmedim." "Eğer yardım edersen, seni işe yaramaz pislik herif-"

Kalçalarımı sıkıca kavrayıp bana öyle bir çarptı ki öne doğru düştüm ve yüzümü yere çarptım. Bana yardım etmeye bile çalışmadığı için acı dolu bir çığlık .

Bunun yerine, beni sertçe ve acımadan sikerken kalçalarını kıcıma çarptı ve yüzümü toprağın derinliklerine gömdü.

Adını haykırana ve hayatımda hiç gelmediğim kadar sert boşalana kadar siki amımdaki fırtınasını sürdürürken tırnaklarımla yeri kazıyarak haykırdım. Aleti içimde titreyerek yükünü serbest bıraktı.

Geri çekilip beni soğuk zemine bırakırken ve aletini bir kenara koyarken nefesim kesik kesik geliyordu.

Orada yatarken hiçbir şey söylemedim. Ondan beklediğim kesinlikle bu değildi. Ya da kendimden.

*Az önce Seth Cain'i
becerdim. Sin'i
aldattım.*

Seth yanımda diz çökerek, "Ve zerre kadar pişmanlık hissetmiyorsun," diye fısıldadı. "Bu da benim işimi kolaylaştırıyor." Uzanıp saçlarımı avuçladı ve başımı yerden kaldırdı. Gözleri bir anlığına dudaklarıma kayd ve sonra ağzını dudaklarıma yapıştırıp beni derinden öptü. Beni ısırıp kanımı çekmeden önce dili dilime değdi.

O an deliliğin tadını aldım. Gerçek bir kabus.

Nefesimi çalarak geri çekildi, dudakları ağzımdaki kana yapıştı.

"Aç," diye fısıldadı dudaklarıma.

Dudaklarımı onun için ayırdım, çılgınlığın beni yönlendirmesine izin verdim. Ağzıma tükürdü.

"Şimdi yut."

Parmaklarını saçlarımda sıkıldığında titredim ama yutkundum.

Bana sırtarak baktı. "Sen berbat bir insansın."

Ona bakarken göğsüm kabardı. "Sen de öylesin."

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Öyleyim. Şimdi, eğlenceli kısmın zamanı geldi. Umarım dua edersin, Isabella."

"Tanrı beni uzun zaman önce terk etti," dedim kalın bir sesle.

Saçlarımı serbest bıraktı ve bana uğursuz bir gülümseme verdi. "Tanrı hakkında hiçbir şey söylemedim, aptal kız."

Ve böylece ayağa kalktı ve karanlıkta kaybolmadan önce uzaklaştı, beni ayak bileklerimin etrafında külotum, kanayan bir dudağım ve morarmış amımla bıraktı.

Ama ben tatmin olmuşum.

Ve önemli olan tek şey de buydu.

SİN

"Ona çiçek mi veriyorsun?" Ashes elimdeki çiçeklerden yüzüme baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Evet, her şeyi berbat ettim," diye mırıldandım. "Bu benim özrüm."

İçini çekti ve başını salladı. Ona Bells'le olanları anlatmıştım. Tüm arkadaşlarım arasında, ağlamak için bir omuza ihtiyacımız olduğunda Ashes'e giderdik. Biz ne kadar berbat durumda olursak olalım, o yine de kendini toparlamayı başarıyordu. Kendini kaybedeceği günün asla gelmemesini umuyordum. Hayata karşı bastırılmış öfkesinin dünyayı ateşe vereceğinden ve kül krallığına dönüştüreceğinden emindim.

"Sin, yanlış bir şey yapmadığını anlıyorsun, değil mi? Isabella. . . ."

"O ne?" Evimizin göle bakan verandasında dururken talep ettim. "O ne, Ashes? Çünkü bana kalırsa, o benim hak ettiğim şey-"

"Zihinsel ve duygusal olarak istismar edilmeyi hak ediyor musun?" Kaşlarını çatı. "Hayır, Sin. Hak etmiyorsun. Onun sana ne yaptığını görmüyorsun. Bu ilişki zehirli ve istismarcı. Sen bu adam değilsin-"

"Bu adam benim şu anda hissettiklerimi hiç hissetmedi. Onu seviyorum," diye usulca bitirdim. "Tek bildiğim bu."

Ashes yüzünü buruşturdu. "Bu hak ettiğin sevgi değil. Kendini cezalandırdığın aşk bu."

Elimde çiçeklerle ondan uzaklaştım. "Öyle olsun."

Onu orada bıraktım, midem bulanıyordu. Bells mesajlarıma cevap vermiyordu. Telefonlarıma ya da kapısına cevap vermiyordu. Benden kaçıyor, terapiye ve derslere bile gelmiyordu. Bu durum Sully'nin kulağına gittiğinde hiç hoş karşılanmayacaktı. Hıyarın tekiydi ve öğrencileri cezalandırmak için her zaman bir bahane arardı.

Yatakhanesine gittim ve kapıyı yumrukladım.

Tekrar tekrar.

"Bells. Haydi," diye seslendim. "Lütfen."

Onun için bir amcık gibi yalvarırken kendimi zavallı ve iğrenç hissediyordum.

Sadece bana cevap ver. . Lütfen.

Cevap verme. Beni bırakma. .

Kapısı açıldı ve bana bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bells," diye boğuldum. "Konuşabilir miyiz?"

Kapıyı açıp kenara çekilmeden önce bir an tereddüt etti. Odasına girdim ve kapıyı arkamdan kapattı.

Odası tertemizdi. Yatağında lavanta rengi bir yorgan vardı. Duvarları çıplaktı ama orada bir şey olmasını beklemiyordum. Ailesi çöp gibiydi ve bildiğim kadarıyla hiç arkadaşı yoktu. Sadece. . . bizdik.

Benim ona ihtiyacım olduğu gibi onun da bana ihtiyacı vardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, çiçekleri ona uzatırken. "Seni üzmemiştım. Sadece seni paylaşmak istemedim. Sen benimsin, Bells. Seni seviyorum. Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

Çiçekleri sözsüzce aldı ve yatağının yanındaki komodinin üzerine koydu ve bana baktı.

Bekledim, ellerim ceplerimin içindeydi, gözlerim yaşarma tehdidiyle yanıyordu.

Sikeyim.

"Biz gerçekten farklıyız," dedi sonunda. "Ben farklı şeyler istiyorum."

"Değiliz," dedim ona doğru bir adım atarak. "Söz veriyorum ben de aynı şeyleri istiyorum-"

"Heyecan ve eğlence istiyorum. Sen istiyorsun. . . açgözlülük."

"Açgözlülük mü? Bells, ben sadece seni istiyorum. Öyle görünüyorsa özür dilerim-"

"Acınası mı?" Bana kaşlarını kaldırdı. "Ben güç istiyorum, Sin. Sen bana sadece zayıflık gösteriyorsun."

"Sen benim zayıflığımsın," diye fısıldadım. "Benden ne istiyorsun?"

İçini çekti ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, belki de cevap vermeyeceğini ve daha da berbat ettiğimi düşündüm.

"Ben de özür dilerim," dedi

sonunda. Şok içinde ona

bakakaldım. "Ne?"

"Aşırı tepki vermiş olabilirim. Biz farklıyız ve belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir."

"Öyle değil," dedim hemen. "Bizi biz yapan şey bu. Bu iyi bir şey."

Bana bir gülümseme sundu. "Haklısın."

"Yani. . . iyi miyiz?"

"Bilmiyorum. Belki de. Biz ."

"Biz. . . yaptık?" İlişkiler konusunda uzman değildim ama sadece kavga ettiğimizden ve ayrılmadığımızdan oldukça emindim.

Başını salladı. "Evet."

Yanına oturmak için hareket ettim. "Seni özledim. I. . Ayrılmış olmamız ya da adına ne dersen de benim için fark etmez. Seni şimdi istiyorum."

"Başka biriyle yatmış olsam bile mi?" Çenesini kaldırdı ve gözlerini bana kilitledi.

Sözleri karşısında göğsüm daraldı. "Sen. . ?"

"Sana kızgındım. Canını yakmak istedim. Acıyor mu?"

Kalın kalın yutkundum. "Evet, acıyor, Bells."

"Bu bir şeyi değiştirir mi?" Gözleri yüzümde gezindi. Nefes verdim. "I. . hayır."

"Ya sana kim olduğunu söylersem?"

"Bilmek istemiyorum," diye fısıldadım, hızla gözlerimi silerek. "Eğer yaptıysan, yapmışsındır. Seni hâlâ seviyorum. Gitmeni istemiyorum. Ben buradayım. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Bir isim bile. Hiçbir şey. Ne olursa olsun. " göğsüm onun ne yaptığını ve ne kadar üzgün olduğumu bilmekle ağrırken sesim kesildi. Sadece duygusal olarak değil, lanet olası bir insan olarak da üzgündüm.

Ama yalnız kalmak istemiyordum. Onu istiyordum. Onu seviyordum.

"Öyle mi?" Döndü ve dudaklarını çenemde gezdirdi. "Beni hâlâ seviyor musun?"

Onun sıcaklığına muhtaç bir halde nefesimi bıraktım. "Evet. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Mm, bunu bana kanıtla."

"Nasıl?" Dudaklarımı onunkilere değdirdim, kalbim hızla çarpıyordu. Kahretsin, onu özlemiştim. Sadece birkaç gün olmuştu ama sanki tüm dünyam yıkılmış ve oksijenim çekilmiş gibi hissediyordum. Sorunumun ne olduğunu ya da neden bu kadar yapışkan olduğumu bilmiyordum ama öyleydin. Ona ihtiyacım vardı. Bunu ruhumda hissediyordum. Ama aynı zamanda ondan çok korkuyordum çünkü şimdi yaptığı şey yüzünden daha fazla acı çekiyordum.

Kulağa ne kadar acınası gelse de, kalbim üzerinde sahip olduğu gücü biliyordum. Lanet aklım üzerinde. Sadece bir gülümsemeyle beni çıldırtabilir ve birkaç kelimeyle beni paramparça edebilirdi.

"Becer beni," dedi beni nazikçe öperek. "Beni ne kadar istediğini göster bana."

Memnuniyetle.

Birkaç dakika içinde ikimiz de çırlıçıplaktık ve birbirimize dokunduğumuzda zor nefes alıyorduk.

"Hiçbir şeyim yok," diye fısıldadım. "Senin var mı?"

"Bunu bana kanıtlıyorsun, unuttun mu?" diye sordu yüzümü kucaklarken usulca.

Sertçe yutkundum. "Bells. . . korunmaya ihtiyacımız var."

"Beni seviyorsan ve beni gerçekten istiyorsan olmaz. Beni affedersen olmaz."

Ne istediğini biliyordum. Ona baktım, sikim o kadar sertti ki canım acıyordu. Tek istediğim acımı saklayabileceğim ve gömebileceğim bir yerde, onun içinde olmaktı.

Eğer bunu yaparsam. . .

Sonsuza dek sürebilirdi. Beni asla terk etmeyecek bir şey çünkü o terk edemezdi. Sonsuza dek bağlı kalırdık.

Islak derinliklerine doğru ittim, sikim çıplaktı ve neredeyse ağlıyordu neşe.

"Siktir," diye nefes aldım, sıcaklığının beni içine çektiğini hissediyordum.

Siktiğimin kızları

Çıplak olmak hiç yaptığım bir şey değildi ama bunun olması gerekiyordu. Öyle olduğunu biliyordum. "Bir şey kullanıyorsun, değil mi?"

Çekildim ve tekrar içine girdim, bu hissin tadını çıkarıyordum.

"Evet, öyleyim. İyi hissettiriyor," dedi bana sarılarak.

"Evet öyle." Biraz rahatlayarak içine girip çıktım. "Çok güzel."

"İçime boşalmanı istiyorum," dedi nefes nefese, derin itişlerimi karşılamak için kalçalarını yukarı kaldırdı. Amcığı etrafımda sıkışmaya başladığında bir inilti çıkardı.

Siktir et. Hepsini siktir et.

Hızımı artırdım, onu derin ve sert bir şekilde becerdim, tüm sikimi vücudunun derinliklerine alırken, göğüsleri benim için zıplıyordu, yüzünde bir gülümseme vardı.

Sertçe boşalırken dudaklarından adım döküldü.

Beni istedi. Beni seviyordu. Sadece onun için zordu. Tanrım, ben de onu seviyordum. Hem de çok. Ona sahip olmayı seviyordum.

Bir an sonra ben de onu takip ettim, amını salgımla doldururken inledim ve kaderimizi mühürledim.

Alnımı onunkine bastırdım, ikimiz de nefese kalmıştık.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım kendimi onun üzerinde dengelerken. "Biliyorum," diye cevap verdi.

Gözlerimi kapadım ve bir gün bana da bu sözleri söyleyebilmesi için dua ettim.

"Şimdi iyi miyiz?"

"İyiyiz," dedi yüzümü kucaklayarak.

Dokunuşundan zevk aldım, sıcaklığını içime çektim. Ondan ayrıldığımda, sırt üstü onun yanına uzandım, tavana bakıyordum, içimi bir kargaşa kaplamıştı.

Ona olan sevgime rağmen gerçekten çok kötü bir şey yaptığım hissinden kurtulamıyordum.

Döndü ve bana doğru sokuldu, eli karnımın üzerindeydi.

Nefes verdim ve bana sarılmadan önce başının tepesine bir öpücük kondurdum.

Az önce yaptıklarımızdan dolayı içimi saran tüm korkuya rağmen buradaydım. Hiçbir yere gitmiyordum. O benim kızımdı.

"Bana benim olduğumu söyle, Bells."

"Ben seninim Sin," dedi usulca, beni doğru çekerek. "Söz veriyorum.

Öleceğim güne
kadar." Buna
gülümsedim.

"Ben de seninim. Asla başkasının değil."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

"Mükemmel."

Ve öyleydi. Ya da olacaktı.

Öyle olmak zorundaydı. Bundan daha azı varlığımı mahvederdi.

ÇANLAR

"Cennet nasıl?" Asylum yanıma gelirken sordu. Onu siktiğimden beri birkaç hafta geçmişti.

"Muhtemelen aynıdır," diye cevap verdim. "Bu bir bakış açısı meselesi."

"Buna katılıyorum," dedi yolda yürümeyi bıraktığımızda.

Ormanın içinden geçen ağaçlık bir yol.

Bugünkü derslerimi ve terapimi bitirmiştım ve biraz temiz hava almayı planlıyordum. O gece Sin'le onun evinde buluşacaktım. İki hafta önce barıştığımızda beni daha çok ağırlayacağına ve arkadaşlarını tanımama izin vereceğine söz vermişti.

Gerçekten tek istediğim buydu.

Ve bana acı çektirdiği gibi ona da acı çektirmek için.

Beni kilisenin etrafında istemediğini biliyordum ama kilisenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyordu. Eğer bir şans verseydi hep birlikte neler yapabileceğimizi.

Ama ne olacağını biliyordum.

Dante Kilisesi'ne saygı duymak ve bana kendimi kapana kısılmış gibi hissettirdiği için Sinclair Rahibi'ni topuğumun altında ezmek istedim. Dante beni asla tuzağa düşürmez. Yapmayacağını biliyordum. Hayatımdaki tüm erkekler beni tuzağa düşürmüştü. Beni bağladılar. Canımı yaktı. Dövdüler. Becerdiler.

"Gerçekten boktan bir bakış açın var," dedi Seth, düşüncelerimi yarıp geçerek. "Sin bunu öğrenirse çok yazık olur."

"Yapacak," dedim omuz silkerek. "Bir gün. Hepimizin iskeletleri eninde sonunda dolaptan çıkar."

Dilimin ucuna kadar gelen soruyu sormadan önce bir süre sessizce yürümeye devam ettik.

"Bunu nasıl yapıyorsun? Kafamın içine girip ne düşündüğümü mü biliyorsun?"

Durduk ve birbirimizle yüzleştik.

Başını bana doğru eğdi, siyah saçları alnına dökülüyordu.

"Neden ne düşündüğünü bildiğimi sanıyorsun?"

Ona gözlerimi devirdim. "Çünkü . Aptalı oynama, Seth." "Asylum," diye düzeltti usulca. "Benim adım Seth değil. Asylum."

"Her neyse," diye mırıldandım. "Kafamın içine nasıl giriyorsun, *Sığınma* mı?"

"Kötüleri her zaman kolaydır. Bu bir salon numarası değil.

Sen sadece. . basit ve intikamcısın."

"Bildiğini sanıyorsun," diye mırıldandım, kendime sarıldım ve kaşlarımı çattım. Çirkin anılar zihnimi istila etmeye çalıştı ama onları uzaklaştırdım ve kapıyı kilitletim.

"Ama ben biliyorum," dedi bana masumca göz kırparak. "Sana karşı nazik olan tek adam, dokunmaması gerekirken sana dokundu. Seni bunun gerçek olduğuna inandırdı."

Kalın bir şekilde yutkundum, gözlerim yaşardı.

"Gerçektir."

"Değildi, yoksa gitmezdi. Ayrıca, sen bir çocuktun, Isabella.

Bilmiyordun. Ben de oradaydım. Ben de. . . Seth de."

Onunla alay ettim ve hızla gözlerimi sildim. "Sen delisin." "Bunu deli söylüyor."

Başımı salladım ve delici bakışlarından uzaklaştım. "Bunları nereden biliyorsun? Kayıtlarım mühürlü."

"Mühürlüler çünkü Everett Church onları yaptı." Sevdiğim adamın adını kullandığım için irkildim.

"O seni sevmiyor."

"Öyle," diye tersledim onu. "Sadece. . . şu anda yapamaz. Bana oğlunun onun yerine beni seveceğini söyledi. Benim işim bu. Onu sevmek. Everett'i mutlu etmek. Church'ün katılmasını sağlamak için ve sonra Everett beni geri alacak. Hem ona hem de Church'e sahip olurum-"

"Seni asla kurtarmadı," diye devam etti beni görmezden gelerek. "Bunu biliyorsun, değil mi? Onun dokunuşu. Onun öpücüğü. *Aleti*. Bunların hiçbirisi seni kurtarmak için değildi. Çünkü kafayı yemişti ve sen onun için bir oyuncaktın."

"Kapa çeneni," diye hırladım ona, ellerimi yumruk haline getirerek.

"Ben haklıyım ve sen de bunu biliyorsun. Bu yüzden Church'ü bu kadar istiyorsun. Bir zamanlar hasta ve sapkın babasıyla sahip olduklarına onunla da sahip olabileceğini düşünüyorsun. Bir canavarla yeniden bir araya gelebileceğini ve gezegendeki en büyük iki canavarla birlikte bir canavarlık yaratabileceğini sanıyorsun. Church babasının sana sahip olduğunu bile bilmiyor. Ona hiç söylemediğin kirli bir sır. Senin ona ait olduğuna dair hiçbir fikri yok.

Everett iblislerini ziyafet için dışarı saldıığında dışarı çıkarılıp oynanmak üzere bir kafeste tutulan evlatlık kız kardeş. Sen lanet olası bir çocuktun, Isabella. BİR ÇOCUK. Bu doğru değildi!" Bana bakarken göğsü kabardı. "Bu hiç doğru değil."

Yutkundum. "Bildiğim tek şey buydu. Mutlu olduğum tek zamandı."
"Yedi yaşındaydın."

"*Ve on beş yaşındaydım.* Yaşın bir önemi yok. Benim için ne anlama geldiğini biliyorum. O beni kurtardı. Bana söz verdi-"

"Senin güzelliğini boğdu ve ardında kötülüğünü bıraktı. Seni bu berbat kıza dönüştürdü. Sen onun hastalıklı oyunlarının bedeliydin çünkü gerçek baban da senden nefret ediyordu. Tıpkı annenin arkasından eve sürüklediği tüm erkekler gibi. Sana hastalığını verdi. Biliyorum. Biliyorum çünkü benimle de uğraştı! Benimle de, Isabella!"

Gözlerinin kenarındaki acıyı fark ederek ona dik dik baktım. "Kötülüğün için onu suçlama Asylum. İkimiz de biliyoruz ki doğdular, yaratılmadılar."

Yumuşak, sinsî bir kahkaha attı. "Ben deli doğdum. Delirtildim. Gerçekleri doğru öğrenin."

"Sen de Everett Baba'nın sikine bindin mi?" Göğsüm onunkine degecek kadar yaklaşarak sordum.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bana dokunan erkekleri incitirim. Hâlâ yürüyebiliyorsa, bunun cevabını biliyorsunuz demektir."

Başımı salladım. "Doğru. Gözbebeklerini çıkarıp onlara yediriyorsun."

"Onun gibi bir şey," dedi usulca. "Alçakça şeyler yapma eğilimindeyiz kızgının olduğumuzda."

"" *derken?* Sen ve ben mi?"

Küçük bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru kesti. "Hayır, *biz* yani *biz*." Başını işaret etti. "Değil mi, Seth? Biz deliyiz! Biz deliyiz!" Yüksek sesle bir kahkaha attı, vücudu titriyordu. "Güçlenene kadar kötü adamlara yardım etmek zorundaydık. Kötülerin üstesinden gelene kadar!"

Kollarını açmış, mavi gözleri ıslık ıslık, bir daire çizerek dönmesini izledim. Dönerken içinden kahkahalar fışkırdı.

Çoklu kişilikleri olduğunu düşündüm. Gözlerinde çılgın bir bakışla patikada dönmesini izlediğim o ana kadar bu konu hakkında pek düşünmemiştim.

Sonunda dönmeyi bıraktı ve tekrar benimle yüzleşti. Başını eğdi ve bir kahkaha attı, gözleri parlıyordu. Çılgınlığına rağmen, öyle görünüyordu.

.. mutlu.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Büyük bir şey geliyor," dedi usulca, kelimeleri o kadar hızlıydı ki neredeyse yakalayamıyordum. "Söz veriyorum öyle olacak. Sadece inan."

"Kiminle konuşuyorsun?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Seth."

Ona göz kırptım. "Doğru ya. O zaman birden fazla kişiliğin mi var?"

Bu söylenti doğru mu?"

Gülümsedi ve soluna baktı. Bakışlarını takip ettim ama hiçbir şey göremedim. "Bazı söylentiler doğrudur. Bazıları ise sadece. . yanlış anlaşılmış. Bazıları da

en derin, en karanlık sırlarımız."

"Peki geçen gece beni kim sikti?"

Dikkatini tekrar bana verdi ve gülümsedi. "Ben yaptım."

"Peki bu Asylum mu?"

Başını salladı. "Seth seni asla becermez. Oropuları konusunda seçicidir. Ayrıca, şu anda burada değil. Ve dürüst olmak gerekirse, bildiğimi sandığım şeyi bilmeseydim seninle yatmazdım."

Ona gözlerimi devirdim. "Neymiş o?"

"Uzun bir süre için burada olmadığını, sadece iyi vakit geçirmek için burada olduğunu." Gülümsemesi duraksadı. "Bunun için bir bakıma üzgünüm. Bir yandan da bunun *bizi* iyi bir yere götüreceğini biliyorum. Buna güveniyorum. Sadece sen bunun için burada olmayacaksın."

"Peki ben nerede olacağım?"

"Öldü," diye fısıldadı. "Ve unutulmuş."

Kalın bir şekilde yutkundum. "Siktir git."

"Çoktan yaptım."

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Başını bana doğru eğdi. "Ama yapmamalısın. Ben sadece kadere yardım ediyorum. Bazen benim yardımına ihtiyacı oluyor." Başıyla karnımı işaret etti. "Bu çok kötü. Gerçekten öyle. Her şeyin bir nedeni vardır, Isabella. Her çılgınca fısıltı. Her çığlığın. Her ölümün. Hepsinin. Bu sefer, ben faydalanacağım."

Onun deliliğiyle işim bitmişti. Bana çılgılık atmam ve saçlarımı yolmam gerektiğini hissettirdi.

"TAMAM." Başını salladı. "O zaman bu bir veda. Gecenin tadını çıkar. Sin'e sevgilerimi ilet."

Cebimdeki telefonum çaldı ve cevap vermek için ondan uzaklaştım, nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"Hey, pizza ister misin?" Sin sordu. "Biz sipariş vermeyi düşünüyorduk. Sorayım dedim."

"Evet, kulağa harika geliyor," dedim sesime sahte bir neşe katarak.

"Harika. Yakında görüşürüz. Seni seviyorum."

"Güle güle." Aramayı sonlandırdım ve Asylum'a bana neden bahsettiğini söyleyebileceğini ya da siktir olup gidebileceğini söylemek için döndüm ama o gitmişti, etrafımdaki orman sessizdi.

İçimi çektim.

Tuhaf biriydi.

Eğer bunu yaptığımı bilmek beni iyi hissettirmeseydi, onu becerdiğime pişman olurum.

Sadece beni korkutmaya çalışıyor. Erkeklerin benim gibi iyi kızlara yaptığı şey bu.

Bu düşünceyle Asylum'un sözlerini aklımdan çıkarıp yola devam ettim, izleniyor olmanın ürkütücü hissi Sin'in evine varana kadar üzerimden gitmedi.

Arkamı dönüp kararan ormana baktım ve Asylum'un gölgelerin arasında kaybolduğunu gördüğüme yemin edebilirdim.

İçimi bir ürperti kapladı.

Siktir et şu deliyi.

Yine mi? Ama cidden, defolup gidebilirdi. Eğlenmiştik. Bir sonraki raundun zamanı gelmişti. Onun da en az benim kadar sapkın olduğunu biliyordum. İkimiz de Everett Church'ün ördüğü ağa dolanmıştık. Tek fark, Everett beni seviyordu ve Asylum'un çılgınlığını kendi avantajına kullanıyordu.

"Seni gördüğümü sandım," dedi Church kapıyı açarken.

Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Hey," dedim ona gülümseyerek.

Bana kaşlarını kaldırdı ve kenara çekildi. "Günah oturma odasında."

Yanından geçerken parmaklarımı elinin üzerinde gezdirdim.

Onun da gülümsediğine yemin edebilirim.

ÇANLAR

Haftalar geçti ve ben dayanmayı başardım. Sin oldukça rahatlamıştı ve artık o kadar yapışkan değildi. Kendini güvende hissettiğinde onunla başa çıkmanın daha kolay olduğunu fark ettim. Elbette zaman zaman onu üzme hoşuma gidiyordu çünkü bu bana kendimi önemli hissettiriyordu çünkü her zaman benden özür diliyor ve onu sevmem için yalvarıyordu.

Onun bu yönünden hem nefret ediyor hem de seviyordum.

Yurttaki o günden beri korunmadan seks yapmamıştık.

Onun bu şekilde içime girmesine izin vermek benim açımdan aptalcaydı ama onun sınırlarını zorlamayı seviyordum. Ve Sinclair Priest'in bir sürü sınırı vardı.

Tabii ki, Asylum'u da becerdim.

Sözleri hala uykularıma kabuslar getiriyordu.

Bana öleceğimi söylüyordu.

Hepimiz bir noktada öldük. Asylum gibi adamlar tanırdım. Kızları korkutmayı severlerdi. Bizi ölüm ve acı gibi şeylerle tehdit ederlerdi. Bu tür şeylere çok alışmıştım, bu yüzden bende işe yaramazdı. En azından kendime bunu söyleyip duruyordum.

Everett konusunda yanılmıştı. Ona aşık olmanın kötü bir fikir olduğunu bilsem de, bana Church'ü vaat ettiği için bunun iyi bir fikir olduğunu da düşündüm. Oğluna. Sessiz kalırsam ve bana söyleneni yaparsam ona sahip olacağıma söz vermişti. Hem ona hem de Church'e sahip olacaktım. Yeraltının en güçlü iki adamına sahip olma fikri bana bir şeyler yaptı. Bunu istedim. Hükmetmek ve bana zarar verdikleri gibi insanlara zarar vermek istedim.

Bunu yapabilirdim. Sonunda Everett ve Church'ü elde edeceğim anlamına geliyorsa, Sin'e tutunabilir ve onunla oyun oynayabilirdim.

Ödül buna değerdi.

Dante Church bana birçok yönden babasını hatırlatıyordu. Yakışıklı.

Kaslı. Güçlü. Güçlü. Zengin. Ondan korkulurdu.

Buna bayıldım. Beni korkuttu bile.

"Eğer onu parçalayabilirsen, senindir. Onu bana getir. Krallığımız için, benim tatlı, güzel prensesim."

Everett'in sözleri aklımdan geçerken, sadece aylar önce beni ofisinde becerdiği geceyi düşündüm. Kıçıma ilk kez girmiyordu ama ilk kez sonrasında bana sarılmak için kalmıştı. Bana sözler vermişti. Bana sırlarını anlatmak için. Dante, Everett'in organizasyonundaki sorumluluklarıyla savaşıyordu. Everett'i hayal kırıklığına uğratiyordu. Eğer onu hizaya sokabilirsem, kazanacaktım.

Kazanmayı severdim. Church bizim tarafımızdayken dönene kadar Everett'ten sürgün edildim.

"Bu iyiydi," diye mırıldandım, o gece yatağında onun yatarken Sin'in göğsünü öptüm. Daha fazla kalmama izin vermeye başlamıştı.

"Evet öyleydi," diye yanıtladı beni sıkarak.

"Gerçekten susadım," diye devam ettim, uzandım ve sikini okşadım. Sin'in özelliği kendini çabuk toparlamasıydı. Bu yönünü takdir ediyordum.

"Oradan hiçbir şey alamayacaksın," dedi gülerek. "Beni tükettin, Bells."

Gülümsedim. Sin sikini iyi kullanıyordu. Bunu ona verirdim.

"O zaman sanırım gidip mutfaktan bir şeyler almam gerekecek," dedim ve yanına gidip dudaklarını öptüm.

Ondan ayrılmak için hamle yaptım ama o beni hemen geri çekti ve öpücüğü derinleştirdi. Kendimi ona kaptırdım ve bunu hoş buldum. Sin'in öpüşme şekli gerçekten inanılmazdı. Canımı yakacak kadar sertti ama onunla savaşıp kazanamayacağınızı bilecek kadar da şiddetliydi.

Sonuç olarak, bu işte oldukça mükemmeldi. Şimdiye kadar karşılaştığım en iyi öpücüydü.

Karşılaştıracak çok olduğundan değil. Karşılaşmalarımın çoğunda öpüşme yoktu.

"Ben bakarım," dedi dudaklarıma karşı.

"Saçmalık. Bu gece bütün zor işi sen yaptın. Bana bırak." Alt dudağını ısırdım, hafifçe kıkırdamasına ve beni bırakmasına neden oldum.

Hızla ayağa kalktım ve gece çantamda getirdiğim çekiştirerek odadan çıktım ve mutfığa gittim.

İki şişe su bulana kadar buzdolabını karıştırdım. Döndüğümde Church ile yüz yüze geldim.

Lavabonun üstündeki loş ışıktan ona bakarken dudaklarımdan şaşkın bir nefes çıktı.

"Hey," diyebildim.

"Hey." Yüzü ifadesiz bir şekilde bana bakmaya devam etti.

"Sadece biraz su almak için dışarı çıktım."

"Belli ki," diye cevap verdi.

"Tamam." Dudaklarımı yaladım ve suyu tezgâhın üzerine bırakıp boğazımı temizledim. Onunla yalnız kalma şansım hiç olmamıştı. Elime geçen her fırsatı değerlendirmek zorundaydım. "Bu gece burada kalacağım."

"Dün gece sen de kaldın," dedi, hâlâ aynı yerde duruyordu, beyaz tişörtü vücudunu sarıyor, koyu renk pijama altı kalçalarından aşağı sarkıyordu.

"Fark ettin."

"Evimde bir kız kaldığında fark ediyorum," dedi.

Gülümsedim. "Bunu bilmiyordum."

Beni inceledi ama hiçbir şey söylemedi.

Ona gülümsedim. Kesinlikle babası gibiydi. Duygusuz. Bunu seviyordum çünkü kırıldıklarında çok sert kırılıyorlardı.

Everett bile bana beni sevdiğini fısıldamıştı.

Everett Church böyle tatlı sözler söyleyebiliyorsa, oğlunun da bunu yapabileceğini biliyordum. Sadece doğru motivasyona ihtiyacı vardı.

"Burada kalmayı seviyorum," dedim ona yaklaşarak.

Hiçbir şey söylemedi, yeşil gözlerini bana dikmişti.

"Sana yakın olmak hoşuma gidiyor," diye usulca söze girdim. "Sin'i becermek ve senin yakınlarda olduğunu ve beni duyabildiğini bilmek. Beni duyuyor musun?"

Sözsüzce bana bakmaya devam etti.

Uzanıp bornozumun kemerini çözdüm ve çıplak bedenimi ona gösterecek şekilde düşmesine izin verdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda, bakışları çıplak vücudumun üzerinde geziniyordu. Göğüslerimi ve amımı incelediğini bildiğim için içimde bir arzu uyandı.

"Hiçbir şey. Ve her şey." Eğildim, göğüslerim onun tişörtüne değiyordu. Benden uzaklaşmayınca daha da yaklaştım.

"Bana dokunabilirsin, Dante."

"Bana Dante deme," dedi usulca. "Bu, kullanmana izin vereceğim bir isim değil."

"Kilise," diye mırıldandım, elimi karın kaslarında gezdirirken nabzım hızla atıyor ve onun da bana dokunacağı düşüncesiyle amım ıslanıyordu. "Günah onun odasında."

"Ve?"

"Ve biz değiliz."

Mizah içermeyen yumuşak bir kahkaha attı.

"Sen Sin'in kızıydın. Ben hiçbir arkadaşımın kızıyla yatmam."

Onu kaybediyordum. Çılgılık atmak istedim. Bunun yerine kendimi dengeledim ve elimi bel kemerinin üst kısmına gelene kadar aşağıya doğru hareket ettirdim.

"Sin ve ben küçük bir oyun oynuyoruz. Senin beni becerirken içeri girdiğine dair bir fantezisi var. Ama bunun hakkında konuşmak istemiyor. Bunun tam bir sürpriz olmasını istiyor, böylece gerçekleştiğinde her şeyi hissedebilecek."

"Bu bir gerçek mi?" Church mırıldandı.

"Mmhmm. Benimle oynamak ister misin? . Church?"

Gözleri parlayarak bana baktı.

"Nasıl oynayacağız?"

"Bu konuda hiç konuşmayız. Yakalanana kadar yaptığımız her şey eğlenceli küçük bir sır gibi. Sonra Sin bizi birlikte bulduğunda, o da katılacak. Beni onunla siker misin?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki bana cevap vermeyeceğinden korktum.

"Ben.. . ilgimi çekti."

Kalbim yerinden fırladı.

"O zaman oynamak ister misin?"

"Tek yapmam gereken seni kızdırmak mı? Dokunmak mı?

Seni *becermek* mi?" "Ve umarım yakalanırsınız."

"Kulağa... tehlikeli geliyor," dedi. Konuşmamızın sona erdiğini düşünmüştüm çünkü benden uzaklaşarak kalbimi söndürdü.

"Kilise-"

Aniden dönüp elini ağzıma bastırması ve beni buzdolabına doğru itmesiyle sustum.

"Hiç konuşmuyorsun, Isabella. Sana dokunduğumda değil. Seni becerirken değil. Bu oyunu oynayacağım çünkü Sin'i seviyorum. Eğer bu onu mutlu edecekse, bunu yapacağım." Diğer eli bacaklarımın arasından geçerek dizlerimin titremesine neden oldu.

Kıvrımlarımın arasından geçip klitorisime sürtünerek vücudumda kıvılcımlar çaktırıırken eline karşı titrete bir nefes verdim.

Titreyip neredeyse eline boşalana kadar beni ovalarken onunla göz temasını sürdürdüm.

Ve başladığı kadar hızlı bir şekilde durdu ve geri çekildi, parmakları uyarılmamla ıslanmıştı.

"Unutulmaması gereken bir şey var. Yetki bende. Sen değil. Bornozunu giy. Benim saatime göre çalışıyoruz, seninkine göre değil." Uzanıp tezgahın üzerindeki suyu aldı ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Yine de ihtiyacım olan tek
şey buydu. Dante
oynayacaktı.

Ve ben kazanacaktım.

SİN

"Mutluyum," dedim, verandamızda kucağımda oturan Bells'e gülümseyerek. "Ve bu harika günü hem seninle hem de çocuklarla mutlu bir şekilde bitireceğim."

Öğleden sonrayı birlikte geçirmeye karar vermiştik. Birkaç saat içinde çocuklarla birlikte Ashes'i okul arazisinden alıp güvenli bir varilde haftalık ateşini yakmak üzere yola çıkacaktım. Bunu onun için her hafta yapardık. Chapel Crest'te hiçbir şeyi yakmadığı için bu onun ödülüydü. Bunları hiç kaçırmazdık. Bir grup kutlamasıydı.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Başımı salladım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Evet.

Değil ?" Omuz silkmeden önce bir an sessiz kaldı. "Pek sayılmaz."

"Bunu değiştirmek için ne yapabilirim?" Elimi çıplak kalçasında gezdirerek sordum. Bells oyun oynamakta çok iyiydi. Bazen sadece tepki vermeme sağlamak için bir şeyler söylerdi. Hangi şeylerin ciddi olup olmadığını asla bilemezdim, bu yüzden hepsine tepki verme eğilimindeydim.

"Beni şu anda becerebilirsin," dedi usulca, dudaklarını çenemde .

Kısık bir kahkaha attım. "Ve bu seni mutlu mu edecek?"

"Edebilir."

"Yardıma olacağını düşünüyorsan sikime bin." Boynuna öpücükler kondurdum. Pantolonumun düğmelerini açarken ağzımın altında titriyordu.

Sertleşmiş sikimi kot pantolonumdan çekip üzerime doğru kayarken nefes aldım. Üzerinde göğüs dekoltesini harika bir şekilde görmemi sağlayan güzel yeşil bir güneş elbisesi vardı. Ve külot giymiyordu.

"Prezervatif," diye mırıldandım dudaklarına karşı. Cebimden bir tane çıkarmayı başarmıştım. Dudakları birleştiğinde, üzerime batmadan önce aletimi latekse hızla kapladı ve benden bir inilti aldı.

Ben onun kıcını kavrarken o da sikimin üzerinde ileri geri sallanıyordu, verandada sevişirken dudaklarımız ateşli bir çılgınlık içinde güreşiyordu.

Bir süre eve kimse gelmeyecekti, bu yüzden bu mutluluktum.

"Çok iyi hissediyorsun," dedi nefes nefese.

"Mm." Elbisesinin askılarını aşağı doğru ittim ve göğüslerinin dışarı çıkmasına izin verdim. Hemen arkasına yaslanmasını sağladım, böylece göğüslerini cömertçe kullanabildim, amının içine gömülü kalırken ağzım ve ellerimle her bronzlaşmış tümseğe özel bir özen gösterdim.

"Beni boşaltacaksın," diye haykırdı, amcığı sikimin etrafında sıkılaşıyordu.

"O zaman beni daha hızlı becer," diye homurdandım, bir meme ucunu ısırdım ve onu titrettim.

Daha hızlı sallanıyor, aletimin etrafında spazm geçirip adımı haykırana kadar itişlerimi karşılıyordu.

Bir an sonra ben de onu takip ettim, hafifçe inleyerek. Church o mutluluk anında verandaya çıktı.

Yükümü boşaltmayı durdurabilecek gibi değildim, bu yüzden onu sürdüm. Bells'in onu henüz fark etmediğinden emindim.

Bana göz kırptı ve korkuluklara yaslandı.

Göğsü kabarırken dikkatini ona kilitledi. Adam bize dik dik bakarken gözleri büyüdü.

Daha önce beni onun önünde sevişirken hiç görmemiş değildi. Çoğu zaman benimle birlikte bir kızı beceriyordu.

Ama bu sefer istemedim. Bells benimdi. Paylaşmak istemedim.

Çabucak kayışlarını tekrar yukarı çektim ve örttüm. Onun sıcaklığına gömülü kaldığım için beni durdurmaya çalışmadı.

"Evde ne yapıyorsun?" Bells ona bakmaya devam ederken homurdandım.

Omuz silkti. "Sıkıldım. Burada kafayı bulurum diye düşündüm." Bir esrar çıkardı ve bana gösterdi. "Biraz ister misin?"

Başımı salladım ve Bells'i sikimin üzerinden kaldırdım. "Evet, bana bir dakika ver," diye mırıldandım, ayağa kalktım ve Bells'in örtüldüğünden emin oldum. O da korkuluklara yaslandı ve bana gözlerine kadar ulaşan bir gülümseme sundu.

Onun gerçekten mutlu olduğunu fark ettiğimde kalbim göğsümde sıkışmayı bıraktı.

"Geri geleceğim." Yanağına bir öpücük kondurdum ve temizlenmek için oradan ayrıldım.

Church'e onunla yalnızken güvenebileceğimi biliyordum, bu yüzden işimi hallettim ve Church ile Bells'in birbirlerine baktıklarını görmek için verandaya dönmeden önce buzdolabından birkaç şişe su aldım. Havadaki gerilim yoğundu ve tamamen değişmişti.

"Sana su getirdim," dedim ve suyu ona uzattım.

Church yüzü ifadesiz bir şekilde onu izlerken, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

İçimi çektim. Birbirlerine girmiş olmalılar. Durumun soğukluğunu açıklamanın tek yolu buydu.

"Gitmem gerek," dedi Bells, parmaklıklardan uzaklaşarak.

"Ne? Neden?" Church'e baktığımda sigarasını yaktığını ve dikkatini göle verdiğini gördüm. Öyle ya da böyle umursuyor gibi görünmüyordu, ki bu onun tipik özelliği idi.

"Ben sadece. . . ihtiyacım var. Benimle geliyor musun?"

Ona göz kırptım. "Bells, sana bu gece çocuklarla planlarım olduğunu söyledim.

."

"Bu çok tipik," diye tersledi beni. "Böyle şeyler uydurarak Benimle takılmaktan vazgeçtin. Bana planların olduğunu hiç söylemedin. Takılacağımızı söyledin."

Church'e baktığımda başını salladığını ve bize bakmadan bir vuruş yaptığını gördüm.

"Ben gidene kadar takılacağımızı söyledim. Çocukları yüzüstü bırakamam. Bu Ashes için her hafta yaptığımız bir şey. Bunu biliyorsunuz. Bunu yıllardır her hafta yapıyoruz. Sen ve ben birlikte olduğumuzdan beri her hafta-"

"Şimdi de bana deli mi diyorsun? Yalancı mı?" Bana ters ters baktı, alt dudağı titriyordu.

"Ben, ben değilim. Bunu hiç söylemiyorum-"

". Ya ben ya onlar." Kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerinde yaşlar . "Seç."

"Bells." Ona yaklaştım ve ellerimi beline koydum. "Sen ya da onlar arasında bir seçim yapmayacağım, tamam mı? Bu gece olmaz. Ashes'in hepimize ihtiyacı var. Ondan vazgeçmeyeceğim."

"Benim için bile mi? Bebeğimiz için bile mi?"

Sözleri karşısında donakaldım. Church bile dönüp ona baktı, kaşları çatılmıştı.

yüz.

"Az önce ne dedin sen?" Törpülemeyi başardım.

Church'e baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bebeğimiz. Ben hamileyim."

Tökezleyerek geri çekildiğimde ellerim belinden ayrıldı. "Biz Hamile misin?"

Başını salladı. "Sana bu şekilde söylemek istemedim. Bunu başka bir şekilde yapmak istedim-"

"Emin misin?" Ona baktım, kalbim boğazımda dans ediyordu. Bana doğru yaklaştı ve başını salladı. "Evet. Geçen hafta bir test yaptırdım. Pozitif çıktı."

"Kahretsin," diye mırıldandı Church ve beni kurtardı. "Bir şey söyle," dedi Church'ten bana bakarak. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Baba mı olacağım?" "Evet."

Yutkundum ve ona uzandım. Kolayca boşaldı ve onu bedenime doğru çekmeme izin verdi, ben de ona asıldım. Gözlerim yaşardı. İçime bir mutluluk duygusundan önce korku doldu.

Eğer bir bebeğimiz olacaksa, bu onun kalacağı anlamına geliyordu. Beni terk etmeyecek ya da incitmeyecekti. Bakmamız gereken bir çocuğumuz olacaktı. Beni sevebilecek başka biri olacaktı.

"Mutluyum," diye fısıldadım. "Çok mutluyum." O bana sarılırken ben de ona sıkıca sarıldım.

"O zaman bu gece benimle kalacak mısın? Sana ihtiyacım var," dedi parmaklarını gömleğimin içinde döndürerek.

Başımı salladım. "Bu gece kalacağım."

Ashes anlayacaktır. Her zaman anlardı.

Çenesini yukarı kaldırdım ve onu derinden öptüm, kalbim merakla doluydu, belki de her şeyin gireceğini fark ettiğimde kafam berraklaştı. Bu iyi bir şeydi. Belki de sonunda hayatımda neyin eksik olduğunu bulmuştum.

Sevme ve buna layık olduğumu kanıtlama şansı.

KİLİSE

"Sin'in onu hamile bıraktığına inanamıyorum," diye mırıldandı Stitches, arabamın kaputuna yaslanıp Ashes'in yakmak için bir varile attığı şeyleri izlerken.

Esrarımdan bir nefes aldım ve ona uzattım. "Hiç şaşırmadım. Kız etrafta çok fazla dolaşıyordu ve adam da hiçbir şeyi net göremeyecek kadar kafayı yemişti."

"Bu artık daha büyük bir sorun ve sen de bunu biliyorsun," dedi Stitches, vuruşunu yapıp dumanı üfleyerek. "Peki plan nedir?"

"Bir şeylerin peşinde," dedim. "Öyle olduğunu biliyorum. Ona güvenmiyorum."

"Ben de," diye mırıldandı. "Ashes'in de öyle düşünmediğini biliyorum ve Ashes herkes hakkında adil olmaya çalışır."

Başımı salladım. O haklıydı. Ashes insanların içindeki iyiliği görmeye çalışıyordu.

"Bir planım yok. Sadece ne halt bulmam gerekiyor." Gözlerimi ovuşturdum. "Onu seviyor."

"Biliyorum. Nasıl yapabildiğini anlamıyorum. O bir sürtük." Homurdandım. Öyleydi.

Ashes'in metal varilinde etkileyici bir ateş yakmasını izlemeye devam ederken sessizliğe gömüldük. Ateşin etrafında dans ediyor ve kükrüyordu. Ateş yakmaktan duyduğu coşku genellikle bulaşıcıydı ama bu gece bunu hissetmiyordum.

Bunun yerine, zihnimin o öğleden sonra verandada Sin'i onu becerirken bulduktan sonra temizlenmek için ayrıldığı zamana dönmesine izin verdim.

"İzlemek hoşuna gitti mi?" Isabella korkulukta yanımda durmak için hareket ederken sordu.

"Pek bir şey görmedim." Bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. Sin'le birlikte olduğu için teni hâlâ kızarmıştı.

Elini benimkinin üzerine koyarken bana gülümsedi. "Yine yalnızsınız. Sana ilk elden bir hesap verebilirim."

"Beş dakikadan daha kısa sürede sevişebileceğimi mi sanıyorsun?" Ona sırtıttım. "Bu pek benim tarzım değil."

"Bir istisna yapabilirsin." "Pek havamda değilim."

Alt dudaklarını bana doğru uzattı. "Ne yapabilirim-" "Hiçbir şey. Yetkinin bende olduğunu söylemiştim. Bir şey , olur." Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Yetki bende olsun istiyorum."

"Benimle işler böyle yürümez. Bunu bilmen gerekir. Sen benim için sadece korkaksın. Bunu her yerde, her zaman elde edebilirim. Bu fikri düşünmemin tek nedeni Sin. Seninle ilgili bir şey yüzünden olduğunu düşünerek amını ıslatma. Ailem önce gelir. Kadınlar ikinci sırada gelir. Tabii onlara izin verirsem."

Sözlerim üzerine burun delikleri açıldı ve yanakları karardı. "Birlikte iyi oluruz. Baban-"

Elimi çektim ve boğazına sıkıca sardım. "Ne sikime benimle babam hakkında konuşuyorsun? Onun bunlarla ne alakası var?"

"Yok bir şey. Sadece onun gibi olduğunu duydum. Belki sana yardım edebilirim diye düşündüm."

Onu serbest bıraktım ve ekşi bir bakış attım. "Ben ona hiç benzemiyorum. Sen ona benden daha çok benziyorsun."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Church, sadece seni istiyorum-" "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz," diye tersledim.

Cevap vermek için ağzını açtı, koyu renk gözleri duygularıma hiçbir şey yapmayan gözyaşlarıyla parlıyordu çünkü cidden, siktir et onu.

Sin sadece birkaç saniye sonra geri döndü ve konuşmayı bitirdi. Söylediğim her şey doğruydu. Onunla hiç ilgilenmiyordum. İşbirlikçi ve dengesizdi. Çılgınlık hoşuma gitse de, çılgınlık treninin dümeninde olanın ben olmamı tercih ederdim, sik almaya çalışan bir kaltak değil.

Eğer Sin bu küçük fanteziyi oynamak isteseydi, yapardım. Sorun değil. Soru sormak yok. Zaten şüpheleniyordum ama babamdan söz ettiğinde iş bitmişti. Daha önce nasıl sonuçlanacağını görmek için her şeyi ertelemiştim.

Şimdiye kadar, şüphelerimde haklı olabilirim gibi görünüyordu. Bir şeyler uyuşmuyordu.

Şimdi de bu bok.

"Ondan kurtulmamız gerek," dedi Stitches.

"Ya onu hamile bıraktıysa?" Gözlerimi alevlere diktim.

Stitches iç çekti. "Bilmiyorum ama bir yolu olmalı. Ya hamile bile değilse?"

Başımı salladım. "Ya gerçekten. . ." "Nereden bilebiliriz ki?"

"Zaman dışında mı?" Başımı salladım. "Emin değilim ama onu zincirlerinden kurtarmak için ondan uzaklaştırabilirim. Çocuğun durumundan henüz emin değilim."

"Nasıl?" Stitches bana baktı.

"Bırak ben halledeyim. Canını yakabilir ama kapana kısılmaktansa canının yanmasını tercih ederim."

Ateşi izlemeye geri döndük.

Sin'in fantezisinin ne olduğunu bulmam gerekiyordu. Eğer onunla ilgilenmiyorsa, bu onun özgürlüğüne giden lanet bir bilet olabilirdi. Her şey çok. . . kapalıydı. Daha önce hiçbirimize böyle bir şeyden bahsetmemişti. Eğer babam bir şekilde bu işin içindeyse, çok geç olmadan o lanet yılanın başını kesmem gerekiyordu.

Sinin fantezisiydi.

Bu benim olmalı.

Bunu düşünmekten bile nefret ediyordum ama sevdiklerim için daha kötü şeyler de yapmıştım.

Bu da onlardan biri olabilir.

SİN

"Korkuyorum," diye itiraf ettim usulca, iki gece sonra Bells'i yatakta kucağıma alırken. "Nasıl baba olunacağını bilmiyorum. Kendi babam beni öldürmeye çalıştı. Kullanabileceğim iyi örneklerim yok, anlıyor musun?"

"Babam beni üç yaşındayken bir gece eğlenmek için arkadaşlarına sattı. Annem izledi. Sence iyi bir örneğim var mı?" Sesi titriyordu.

Doğruldu ve ona baktım. Geçmişinden pek bahsetmezdi ama genç yaşta acı çektiğini bilecek kadar geçmişine aşinaydım.

"Çanlar-"

"Bunu söylemene ihtiyacım yok," diye mırıldandı. "Sanki senin suçunmuş gibi acımana ve özür dilemene."

"Bunun benim hatam olmadığını biliyorum. Sen acı çektiğin için ben de acı çekiyorum."

İç çekti. " oldu. Güzel birkaç gün geçirdik. Bunu mahvetmeye çalışmayı bırak. Bunu her zaman yapıyorsun. İşler iyi gidiyor ve sonra kimsenin duymak istemediği boktan şeyler hakkında konuşmaya karar veriyorsun."

"Kavga etmeye çalışmıyorum. Sadece söylüyordum-"

"Anladım," diye tersledi, doğrulup oturdu. "Zavallı sen. Senin suçun olan tek şey aletini içime sokup beni hamile bırakmış olman."

"Hey, bu hiç adil değil. Bunu sen de istedin," dedim, öfkem yüzeyin hemen altında fokurduyordu. "Bunların hiçbirisi için beni suçlama. Bunu *biz* yaptık. Sadece ben değil."

"Oh, güzel. Suçu benim üzerime yıkmaya çalışıyorlar." "Bells, biz dedim-"

"Kapa çeneni, tamam mı? Tek yaptığımız kavga etmek." Yuvarlandı ve sırtını bana dayadı.

İçimi çektim ve elimi yüzümde gezdirdim. "Ne ki? İlaçlarına ihtiyacın var mı? Su? Yemek?"

Aniden ayağa kalktı ve kot pantolonunu kaptığı gibi çekiştirmeye başladı. üzerinde.

"Ne yapıyorsun?" Ayağa kalktım ve bileğini yakaladım. Tökezleyip kışının üstüne düşmeden önce bileğini benden uzaklaştırdı. Kalkmasına yardım etmek için koşarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Düşmesini istememiştim.

"Beni incittin," diye fısıldadı. "Beni ittin."

"Seni ben itmedim. Bu bir kazaydı. Sana yardım etmeme izin ver." Ona uzanmaya çalıştım ama beni itti, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Bana vurdun. Dur. Sadece dur!"

Ellerimi ondan çektim. "Sana kesinlikle vurmadım. Ne haltlar dönüyor burada?"

Ayağa kalktı ve gözlerini sildi. "Beni yalnız bırak. Beni hep incitiyorsun. Beni zorluyorsun. İstemediğim halde seninle sevişmemi sağlıyorsun. Beni hamile bırakıyorsun."

Nabzım kulaklarımda kükrüyordu.

"İlaçların değişti mi?" Yumuşak bir sesle sordum. Neden böyle davrandığı ve doğru olmayan şeyler söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Çünkü bu normal değil, Isabella."

"Yani şimdi senin için sadece Isabella mıyım? Tipik. Beni kullandın, hamile bıraktın ve sonra da beni istismar ediyorsun."

Gerçekten sinirlenmeye başlamıştım. "Senin derdin ne lan?" diye sordum. "Seni seviyorum ama benim hakkımda böyle şeyler söylemene izin vermeyeceğim."

"Neden? Gerçeğin ortaya çıkmasını istemiyor musun?" Ağlamaktan gözleri kızarmış bir halde benimle alay etti.

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun," dedim. "Yatağa geri dön ve konuşalım, tamam mı? Muhtemelen sadece strestendir. Değil mi? Seni seviyorum. Seni incittiysem özür dilerim. Sadece konuşmak istiyorum. Gel benimle yat. Seni incitmeyeceğim."

Onu yatağına geri götürmek için her türlü umuda sarılıyordum. O anda güvende değildi. Bir şeyler oluyordu ve bu yüzden zarar görmesini istemiyordum.

Bana baktı, alt dudağı dışarı çıkıktı.

"Bebeğim, hadi. Yatağa gel. Bu gece dinlenebiliriz. Yarın hâlâ kızgın olursan gitmene izin veririm, tamam mı? Bu gece sana sarılmak istiyorum."

Yanımdan geçip yatağa geri kaymadan önce bir süre bana baktı. Rahat bir nefes aldım. Ruh halini bir anda değiştirebildiği gerçeği korkutucuydu. Bundan nefret ediyordum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Her şey iyiyken, onunla harikaydı. İşler kötü gittiğinde. . şey, onunla aklımı tamamen kaybetmemek için sahip olduğum her şeyi aldım.

Bana ne zaman bir bok söylese, derimin altını kazıyor, oraya yerleşiyor ve göğsümün ağrmasına neden oluyordu. Beni sevip sevmediği konusunda kafamda şüpheler yaratıyordu. Beni isteyip istemediği. Onun için yeterince iyi olup olmadığı konusunda.

Yatağa geri döndüm ve onu kendime doğru çektim.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. "İyi olmamızı istiyorum. Yaptığım her şey için özür dilerim."

Bir şey söylemedi ama sorun değildi. Çılgılık atıp kendini kaybetmesinden iyidir. Yarın onu kliniğe götürüp kontrol ettirmeye çalışacaktım.

Şimdilik ona sarılacak ve bana hissettirdiği gibi berbat biri olmamak için dua edecektim.

Kör edici bir acıyla uyandım ve Bells eğilmişti.

Elinde bir bıçak olduğunu ve onunla kolumu kestiğini fark etmem bir anımı aldı.

"Ne oluyor lan?" Bağırdım, neredeyse ondan uzaklaşmak için yataktan düşüyordum. Hızlıydı ve elinde bıçakla beni takip etti.

"Bells," diye uyardım. "Ne yapıyorsun? Bıçağı bırak."

"Beni incittiğin gibi incittin mi?" diye sordu, gözleri ay ışığında parlıyordu. "Daha önce bana vurduğunda? Beni aşağı ittiğinde? Bebeğime zarar vermeye çalıştın!"

Ne haltlar dönüyordu?

Geri çekildim, bıçağı ondan uzaklaştırmak için muhtemelen fiziksel müdahalede bulunmam gerekeceğini biliyordum ve bunun için şimdiden kendimden nefret ediyordum.

"Senden bıçağı istiyorum. Konuşabiliriz, tamam mı?"

"Hayır." Bana doğru hamle yaptı ve kolumu tekrar yakaladı. Acı yaktı ama bileğini yakaladım ve güreştik. Düşündüğümden daha güçlüydü ama iş zora girdiğinde benim gücümle boy ölçüşemezdi.

Yatağımın başucundaki sehpayaya arpdık ve lamba yere dūşerek kırıldı.

Onu alt ettim ve bıçak elinden dūşūp yere çarptı.

Yatak odamın kapısı açıldı ve Ashes kapı aralığında durdu, saçları uykudan dağılmıştı.

"Ne oluyor lan?"

"Yardım edin," diye bağırdım. "Lanet koğuşları arayın. Yardıma ihtiyacı var."

Ashes hemen harekete geçti ve odadan dışarı fırladı. Bir dakika sonra Church, Stitches'la birlikte yanımdaydı ve Bells'i etkisiz hale getirmeye çalışıyorduk.

"Lanet olsun!" Kız elini ısırđıđında Stitches uludu. Bu hareket karşısında ona vurmamak için tūm iradesini kullandığını biliyordum. Stitches'in tercihi her zaman şiddetti.

Omuzlarından tutup onu sertçe sarsan Church'tū. Ona baktı, vūcudu hemen gevşedi ve kavgayı bıraktı.

Ashes yanında ū kođuş görevlisiyle odaya geri dūndūđünde gūğsūne yaslandı. Kođuştakiler aslında sađlık tesisinin sorunlu ūđrenciler için gūnderdiđi hastabakıcılarıdı.

Onu Church'ten almak için uzandıklarında Bells, "Gitmek istemiyorum," diye mırıldandı. Ona sarıldı.

"Yardıma ihtiyacın var. Benim evimdesin ve insanlara saldırıyorsun," diye tısladı Church ona. "Git. Biraz yardım getir, tamam mı?"

Sūzleri ona ulařmıř gibi gūrūnūyordu, ūnkū gitmesine izin verdi ve gardiyanların onu sedyeye kaldırıp bađlamasına izin verdi.

Adamlardan biri homurdanarak, "Beklemede kalacak," dedi. "Muhtemelen sabaha kadar."

"O hamile," diye fısıldadım. "olduğunu bilmiyorum." "Doktorlar araştıracak. Durum için sabah arayın."

Onu gūtūrdüklerinde uyuřmıř bir řekilde başımı salladım. Onu teselli etmek ve her řeyin yoluna gireceđini sūylemek istedim ama o anda beni istemedi.

Belki de beni hiç istemiyordu.

Tūm bu olanlar için beni suçladı.

Birkaç haftadır mutluydum ama bu şekilde parçalanmak zorunda kaldım. Peki ne için? Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece stres olduğunu ve akıl sağlığına dikkat edilmesi gerektiğini varsayabilirdim.

Ashes beni sırtımdan alkışladı.

"Her yoluna girecek. Biraz yardıma ihtiyacı var," dedi yumuşak bir sesle.

"İyi misin?" Koğuştakiler ayrılırken Church bana döndü. "Kanaman var." Kafamı sallayarak temizledim, içim çalkalanıyordu. "Ben iyiyim."

"Ne oldu?" Şifonyerime gidip eski bir tişört çıkardım ve en kötü yaranın etrafına sardım. Dikiş atılması gerekebilirdi ama bekleyecektim. Nefes almak ve kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Gecenin hikayesini hızlıca anlattım ve hüznü bir iç çekişle bitirdim.

"Bu senin hatan değil. Öyle olduğunu düşünme," dedi Ashes, ben yatağında otururken, çocuklar da odamdaki çeşitli mobilyaların üzerine tünemişlerdi. "Zihinsel bir çöküntü yaşad. İyileşmesi gerekiyor."

"Burada iyileşmeyecek," diye mırıldandım. "Sully lanet olası bir sürüngen."

"Evet ama ilaç alacak. Belki sonra kendi kendine düzelebilir," dedi Stitches. "Bana da bir iki kez olmuştu."

Başımı salladım ve gözlerimi ovuşturdum. "Bu bok sizi ayağa kaldırdığı için üzgünüm."

Church özümlü görmezden gelerek, "Onu terk etmelisin," dedi. "Seni olmadığın bir şeye dönüştürüyor. Bunu hepimiz görüyoruz."

Alay ettim. "Onu seviyorum."

"Senden nefret ediyor," dedi usulca.

Yutkundum ve kucağımdaki ellerime baktım. İşin gerçeği, zihnimin arkasında aynı şeyi söyleyen rahatsız edici bir ses vardı.

"Bunu düzeltebilirim. Her şeyi berbat ettim. Düzeltmek zorundayım. Bir bebeğimiz olacak," diye mırıldandım. "Ben sadece. . . Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım. Babam gibi bir pislik olmayacağım. Çocuğumu bırakmam."

Church iç ama başka bir şey söylemedi.

"Biraz dinlenmeye çalış," dedi Ashes. "Bu başka bir gün için endişe verici."

Church başka bir şey söylemeden odadan çıkarken başımı salladım. Üzgün olduğunu biliyordum. Birimiz onu dinlemediğinde böyle davranmaya meyilliydi. Sadece anlamaya ihtiyacı vardı. . . lanet olsun. Belki de benim anlamaya ihtiyacım vardı. Kafam karmakarışık.

Kalbim daha kötüydü.

"Dostum. . işte bu yüzden piliçler berbat," diye homurdandı Stitches. "Ona lanet bir balık almalıydım."

Hüznü bir kahkaha attım ve kolumdaki kesikleri umursamadan yatağıma geri döndüm.

Sadece sonsuza dek uyumak istedim. Church'ün haklı olabileceğini düşünmek çok acı veriyordu. Ne tür bir insan sizi seviyorsa uyurken size bıçak çeker? Midemi bulandırıyor. Babamın da beni sevdiğini sanmışım ama beni göğsümden vurmuştu.

Belki de aşkın ne olduğunu bile bilmiyordum. Belki de kaderimde yoktu.

Kendim için üzölmek istemiyordum ama hayatımdaki her şey belki de bu denklemdeki sorunun gerçekten ben olduğumu gösteriyordu.

Stitches bana iyi geceler dileyip odadan çıkarken Ashes yatağımın kenarına .

"Kafana takma dostum," diye karanlığa. "Sadece yapma. Bu seni iyi bir yere götürmez."

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle karşılık verdim.

"Sadece uyu. Yarın konuşabiliriz. O zaman her şey daha iyi olacak." Sertçe yutkundum ve hiçbir şey söylemedim.

Ashes ayağa kalktı ve beni düşüncelerimle baş başa bırakarak odadan çıktı. Acılarım.

Suçluluğuma.

Tüm kartlar masaya dököldüğünde, tüm bunlar benim suçumdu. Onu hamile bırakmışım. O gün onu hiçbir şey olmadan sikkmemem gerektiğini biliyordum. Ama lanet olsun.

Yastığıma usulca ağladım, bir daha doğru düzgün bir şey yapıp yapamayacağımı merak ediyordum.

KİLİSE

Bir şeyler oluyordu.

Masasında oturmuş tek başına yemek yiyen Isabella'ya baktım. Sin ertesi sabah ona saldırdıktan sonra yanına gitmiş ve bütün gün onunla oturmuştu. Bu bir hafta önceydi. Şimdi ise tek yaptıkları kavga etmektir. Sin şu anda bir terapi seansındaydı ama onunla biraz daha tartışmak için kısa süre içinde geleceğini tahmin ediyordum.

Stitches bakışlarımı takip ederek, "Gitmesi gerekiyor," dedi.

"Aynı fikirde değilim," diye mırıldandım, bana seksi bir gülümseme sunuşuna bakarak. Sanki utangaç bir sevgiliymiş gibi başını hızla eğdi. Oysa onun lanet bir engerek yılanı olduğunu biliyordum.

"Sin yine de onun gitmesine izin vermiyor. Ona onca şey yaşattı ama o yine de geri dönüyor," diye devam etti Stitches.

Ona baktım ve başımı salladım. Onunla mutfağımızda olanlar hakkında kimseye tek kelime etmemiştim. Bunun nedeni korkmuş olmam falan değildi. Sonuçta bir oyun oynuyordum ve bu benim en sevdiğim şeylerden biriydi.

"Hepimiz öyle ya da böyle cezalandırılmaya açız," dedim.

Stitches homurdanarak pizzasını ısırdı ve sessizliğe gömüldü. Isabella'yı izlemeye devam ettim, eğer onu Sin'den uzaklaştırmak istiyorsam bir hamle yapmam gerektiğini biliyordum. Eğer şüphelerim doğruysa Sin'i gerçekten incitecek bir hamle. Onunla mutfakta olaydan beri aklımda dönüp duruyordu.

Bazen birini kurtarmak için onun canını yakmanız gerekir. Acı onu değiştirebilirdi ama sonunda bir şeyler yapılmazsa daha da sert düşecekti. Bir kötülüğü diğeriyle takas etmek zorundaydım.

Hayatımın hikayesiydi.

BİR HAFTA SONRA, Sin'in oturma odasında duvara bakarak oturmasını izledim. Çenesinde bir kesik vardı ve çenesinde morluklar oluşmuştu. Bir saat önce Isabella'yı görüp eve geldiğinden beri konuşmamıştı ama yine kavga ettiklerini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Stitches bana hızlıca bir bakış attı, kara kaşları kırıışmıştı. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. O kaltağın gitmesi gerekiyordu.

"Sin?" Ashes bana bakarak seslendi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır," diye homurdandı, şişedeki suyunu dudaklarına götürüp bir yudum aldı.

"Dostum, ondan ayrıl. Birlikte olmasanız da çocuğuna bakabilirsin," dedi Stitches. "Berbat durumdasın dostum. Yüzün mahvolmuş."

"Sadece kötü bir gündü," diye mırıldandı, gözlerini duvardan ayırmaya zahmet etmeden. "Hepsi bu kadar. Yarın daha iyi olacak."

Sin bizi kontrol ediyordu. O bu adam değildi. Benim tanıdığım Sinclair Priest öfke doluydu ve kimseden bir bok almazdı. Hayatındaki her şeyden savaşıarak kurtulmuş ve diğer tarafa geçmişti.

Mermiler onu öldüremezken bu kaltağın onu öldürmesine izin verirsem lanetlenirim.

Tek kelime etmeden ayağa kalktım ve odadan çıktım. Onu incitmek istemiyordum, Tanrım, istemiyordum ama aşkta ve savaşta her şey mubahtı ve bu kaltak savaşmak için yanlış adamı seçmişti.

Kimse arkadaşlarıma, kardeşlerime bulaşıp kurtaramazdı.

Kuku ya da değil, burada hepimiz eşittik.

Oynamak isteseydi, oynardık.

SİN

Bells'in tırnakları boynumu oyarken bir tıslamayı . Son zamanlarda tahammülüm azalıyordu. Kırılmasını ya da her ne halt oluyorsa onu desteklemek istiyordum ama bu bok birden fazla yönden acı verici olmaya başlamıştı. Her gün kanımı akıtıyordu. Bana bağırdı. Sonra bana sarılıp öpüyor ve ne kadar üzgün olduğunu söylüyordu.

Ama sonra tekrar olacaktı.

Acımasızdı ve her şeyi mahvediyordu.

"Bells, hadi ama," diye ikna ettim, o gün muhtemelen onuncu kez bana küfürler savururken kollarımı onun küçük bedenine doladım. "Sakin ol. Sadece rahatlayalım. Birlikte."

"Siktir git," diye tersledi. "Bırak beni. Bunu bana hep yapıyorsun! Beni hep incitiyorsun! Bırak gideyim! Bırak gideyim! Tek yaptığın her şeyi mahvetmek. Dokunduğun her şeyi, Sinclair! Beni mahvediyorsun! Yalnız kalmak istiyorum ve sen bunun olmasına izin vermiyorsun!"

Göğsüm kabarırken onu serbest bıraktım. Bununla uğraşmaktan çok yorulmuştum. Utanç her gün içimi yıkıyor, sadece çekip gitmek istediğimi hissediyordum. Eğer onun nefret dolu sözleri ve patlamalarıyla başa çıkamazsam, hamileliğini nasıl atlatacak ve bebeğin yanında nasıl ? Bu durum beni kalan azıcık akıl sağlığımın da sınırına sürüklüyordu.

"Peki," diye bağırdım, dudakları alaycı bir ifadeyle bükülmüş halde bana bakarken kendimi kaybettim. Yüzünde o anda beni umursadığını gösteren hiçbir şey yoktu. Belki de çok çabalıyordum. Onu rahat bırakmam gerekirken çok sıkı .

"Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun? O zaman bırakacağım. Kendine ya da bebeğe zarar verme," diye devam ettim, sesimi eşit tutmaya çalışarak.

Bana gözlerini devirdi. "İşte yine başladın. Beni suçluyorsun-"

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sadece güvende olmanı söylüyorum. Hepsi bu." Yatakhanesinin kapısına doğru geri geri gittim. "Sadece. . . lütfen. Sana biraz zaman vereceğim. Seni seviyorum. Hem de çok. Sadece güvende olmanı istiyorum."

Ben dönüp odadan çıkana kadar bana dik dik bakmaya devam etti, son saldırısından dolayı boynum ve yüzüm kan içindeydi. İlaçlarının değiştiğini söyledi. Buna inanmak istedim ve değiştiğine de eminim ama her şeyi buna bağlayamazdım. Onu tanıdığımdan beri biraz dengesizdi. Bunu kabullenmiştim. Hatta onu düzeltebileceğimi bile düşündüm.

Ama lanet olsun.

Ne pahasına?

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Eve geri döndüm ve bir sigara içerek kafamın güzel olmasına izin verdim. Günü zil zurna sarhoş geçirmem için çok erken bir saatti ama bir kaçışa ihtiyacım vardı. Yakında bir dersim daha vardı, bu yüzden sigarayı bitirir bitirmez çıktım.

"Hey," diye seslendi Ashes, evden döndükten dakikalar sonra açık hava ortak alanından geçerken.

"Hey," diye mırıldandım.

"Kanaman var," dedi benimle aynı hizaya gelerek. "Çanlar mı?" Sözsüzce başımı salladım.

"Bunu yapmaya devam edemezsin." İç çekti. "Endişeleniyorum."

"Ben de." Durdum ve ona döndüm. "Ne yapacağımı bilmiyorum dostum. Onu seviyorum. Bir çocuğumuz olacak. Yine de beni deli ediyor. Kendimi tam bir pislikmişim gibi hissettiriyor. İşleri yoluna koymaya çalışıyorum. ." İçimi çektim ve gözlerimi ovuşturdum. Bu noktada hiçbir fikrim yoktu.

"Belki ilişkimizin bittiğini kabul etmenin zamanı gelmiştir."

"Onu ben hamile bırakmışken bu nasıl mümkün olabilir?"

Ashes bana üzgün bir bakış attı. "Hâlâ çocuğuna bakabilirsin. Bu onunla kalmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Tanrı aşkına dostum, kanaman var. Kolunda ve muhtemelen vücudunun başka yerlerinde çok kötü bir yara izi kalacak. Bu aşk değil. Bu saldırı, kardeşim."

Nefes verdim. "Biliyorum. Ben sadece. . . lanet olsun, adamım. Ne yapacağım ben?"

"Konuş onunla. Barışa ihtiyacın var. Kimse bu şekilde yaşamak zorunda kalmamalı.

Her dövüşte ve her saldırıda nasıl hissettiğini size anlatıyor."

"Belki de bu bir yardım çağrısıdır," dedim üzüntüyle, sözlerinin bana verdiği acıdan nefret ederek.

"Ya da belki *gerçekten* sana söylüyordur, Sin." Uzandı ve omzuma vurdu. "Yalnız değilsin. Asla yalnız olduğunu düşünme. Biz senin için buradayız. Her zaman. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye mırıldandım, gökyüzüne bakarak. Bulutlar toplandıkça hava kararıyordu. Bu akşam fırtına çıkacağını duymuştum. Fırtınalı havaları severdim. Oturup göle bakar, dalgaların kıyıya vuruşunu izlerdim. Bugünkü ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Gitmem gerek ama bunu bir düşün, tamam mı?" Ashes geri çekilerek şöyle dedi. "Huzura ihtiyacın var. İnan bana. Hepimizin ihtiyacı var."

"Biliyorum," dedim usulca.

Bana başıyla selam verdi ve gitti. Döndüm ve Asylum'la göz göze geldim. Taştan bir banktan beni izliyordu. Başını bana doğru eğdi, yüzü duygusuzdu.

Onunla teması kestim, tüylerim diken diken oldu. Beni germenin bir yolunu bulmuştu. Bugün uğraşmak istediğim son şey oydu, bu yüzden döndüm ve okula doğru ilerledim, kendime dersler bitene kadar bir çözüm bulacağıma söz verdim.

Bu çözüm, Bells'e hak ettiği sevgiyi nasıl vereceğimi bulmamı da içeriyordu. İkimizin de yaşayabileceği türden bir sevgi çünkü eğer onun sefaleti benimkine benziyorsa, o zaman Tanrı ruhlarımıza merhamet etsin.

İstediğim tek şey mutluluktı. Onun mutluluğu için kendiminkini feda etmem gerekse bile bunu yapardım. Yapacağımı biliyordum. Sadece onu seviyordum. Tek bildiğim buydu. Ama kendimi de sevmek zorundaydım. O kadarını biliyordum. Ama kendi ailesi bile onu istemeyen bir canavarı nasıl sevebilirsin ki?

Belki de bunca zamandır sorun buydu. O değildi. Belki de bendim.

Kendimi daha da asık suratlı hissederek, kalbimin üzerinde bir kurşun ağırlığıyla derslere gittim.

Bu gece. Bu gece çözeceğiz.

Kendime söyleyebileceğim en iyi teselli buydu. Yine de lanet bir yalancı olduğumdan oldukça emindim.

ÇANLAR

Günün sonunda yeterince sakinleşmiştim ve Sin'le konuşma zamanının geldiğine karar vermiştim. Ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Belki özür dileyecek ve Kilise'ye yaklaştırmaya çalışmaya devam edecektim. Her şeyin temelinde, tüm öfkem henüz Kilise'ye gitmemiş olmamdan kaynaklanıyordu. Birkaç kez çok yaklaştım ama o beni hep uzaklaştırmıştı.

Bu açıdan Everett gibi değildi. Belki biraz, çünkü Everett bana oğlunu parmağımın altına alana kadar geri söylemişti, kendini kıcıma gömdüğünde, horozu beni gözyaşlarına boğdu.

Geç olmuştu. Sin'in şimdiye kadar evde olacağından emindim. Ona mesaj atma ya da arama zahmetine girmemişim. Sadece bir mesaj göndermişti.

Seni seviyorum, Bells.

Dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Church bunu bana neden söyleyemedi? Bana nasıl baktığını gördüm. Beni istediğini biliyordum.

Düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak iç çektim. Tek yaptıkları beni sinirlendirmek, öfkeli ve çaresiz kılmaktı. Ve şiddet. Son zamanlarda çok şiddetliyim.

Gözcülerin evinin ön kapısını çaldım ve bekledim. Bir süre sonra Church kapıyı açtı.

"H-hey," dedim, orada olmasına şaşırarak.

"Isabella," diye mırıldandı, yeşil gözleri üzerimde geziniyordu. Derin sesi duyularımı gıdıklarken kalbim göğsümde zıpladı. "İçeri gel."

Benim için kenara çekildi ve ben eve girdim, o da arkamdan kapıyı kapattı.

"Sanırım daha iyi hissediyorsun?" Hâlâ bana odaklanmıştı.

Başımı salladım. "Evet. Hem de çok."

Beni inceledi. "Güzel. Çünkü Sin burada değil. Ashes ve Stitches onu bir süreliğine dışarı çıkardı."

Kalbim yerinden fırladı. "Sadece biz mi varız?"

Gözleri vücudumda gezindi. "Sadece biz varız."

Bunu hayalini kurduğum davet olarak kabul ettim. Hiç vakit kaybetmeden aramızdaki mesafeyi kapattım. Ona ulaştığım anda elimi göğsüne koydum.

"Sana dokunabilir miyim?" Kalbim boğazımda, fısıldadım. "Hayır. Ben sana dokunurum. Bu işler böyle yürür."

Kalın bir şekilde yutkundum ve başımı salladım. Ne isterse kabul edecektim. Şansıma inanamıyordum. Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyordum.

Elini elime sardığında ve beni oturma odasına götürdüğünde de aynı şeyi söyledim.

"Kaderimizde varmış," dedim.

Homurdandı ve elimi bırakırken hiçbir şey söylemedi. "Kıyafetlerini çıkar."

Tereddüt etmedim ya da onun için çaresizliğimin ötesinde bir şey düşünmedim. Üzerimdeki elbisenin fermuarını açtım ve sütyenimi çıkarıp külotumu indirmeden önce yere düşmesine izin verdim.

Kaderimdeki adamın önünde çıplak durmuş, gözlerinin vücudumda gezinmesini izliyordum.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye sordum. "İşe yarar."

Alt dudağımı çıkardım. "Seksi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bence sen benim istediğim her şeyi yapmaya hazır bir kık parçasısın. Önemli olan tek şey bu."

Bunun üzerine kaşlarımı daha da çatmıştım. Beni sevmesi gerekiyordu.

Ben ona bakarken yakışıklı yüzünde tanımadığım bir ifade belirdi. Daha önce onda hiç görmediğim bir bakıştı bu. Belki de. . . hüzündü?

Hayır, bu doğru olamaz.

Onu öpmek için eğildim, göğüslerim tişörtüne değiyordu. Dudaklarım hedefini bulmadan önce benden uzaklaştı.

"Ben öpüşmem," diye hırladı, gözleri parladı.

"Ben bile mi?"

"Özellikle de sen."

Alt dudağımı ısırdım. Onu anlamak düşündüğümünden çok daha zordu. Zoru oynadığını düşündüm, bu yüzden uzanıp elimi pantolonunun önüne bastırdım ve sertleşmediğini gördüm.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona baktım. Bana tek kelime etmedi, ben de pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu.

İşte o an gelmişti. Özlemini çektiğim an.

Boyunu dışarı çıkardım ve benim için sertleşeceğini umarak onu okşadım. Hayal kırıklığına uğramadım. Aleti canlandı, çok kalın ve uzundu.

Çok güzel. Mükemmel. Yani. . . . benim.

Kafa vermeyi sevmezdim. Yaptığımda iyi bir iş çıkarmaya bile çalışmazdım. Yutkunmak da söz konusu değildi ama Church'le birlikte, benim ona sahip olmak için çaresiz olduğum gibi onun da bana sahip olmak için çaresiz olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmak istedim.

Aletin başını yaladım, ucundaki tuz damlasını tattım.

Yine de sessiz kaldı, gözleri bana dikilmişti. Arzuladığım şeyi elde etme zamanının geldiğine karar vererek dudaklarımı ayırdım ve sikini ağzımın derinliklerine kaydırıp emdim.

Parmaklarını saçlarıma dolamadan ve beni boyu boyunca hareket ettirmeye yardım etmeden önce hafifçe homurdandı.

İlk başta nazikti, sonra sertleşti, ağzımı aletin daha derinlerine zorladı ve beni boğdu. Bana vermek zorunda olduğu her şeyi alırken tırnaklarım kalçalarına saplandı, bu da bir şey söylüyordu çünkü Dante Church ciddi bir ateş taşıyordu.

Hızını artırdı ve ağzımı acımasızca sikti.

Elini uzatıp yüzüme bir tokat atarken sikine karşı haykırdım. "Daha derine. Berbat yapıyorsun," diye hırladı.

Titreyerek nefes verdim. Onu memnun etmek için gerçekten çok çabalıyordum. Onu daha derine aldım, boğazımın arkasına çarptığında sikini öğürerek yuttum.

Hıncı bir kahkaha attı ve boğazımın derinliklerine doğru ilerledi.

"Sen sadece aptal küçük bir sürtüksün, değil mi?" diye sordu. "Doğru dürüst sakso bile çekemiyorsun. Sin'in bu kadar sefil olmasına şaşmamalı. İşe yaramaz. İşte sen busun."

Onun sözleri karşısında gözlerim yaşardı.

"Benim için ağlayacak mısın, Isabella? Ha? Dışarıdan çok kötü görünüyorsun ama kelimeler seni incitmiyor, değil mi? Sen çürümüş ve değersizsin. Beni boşaltacak kadar iyi sakso bile çekemiyorsun. Amin da ağzın kadar kötü mü?" Sikini ağzımdan çekip aldı ve beni yere itti. Yumuşak bir iniltiyle ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bakalım bu kedi ne kadar özensiz. Duyduğuma göre içine çok yarak girmiş." Dizlerinin üzerinde arkamda sıralandı ve daha fazla tantana yapmadan sikini kıvrımlarıma soktu.

İçime girdiğinde haykırdım. Prezervatifi açıp taktığını duymamıştım ama taktığını hissedebiliyordum.

Kalbim sıkıştı. Onun sıcak etini bedenimde hissetmek istemiştım. Tohumunu içimde taşımak ve odama geri dönerken kalçalarımın aşağı süzıldüğünü hissetmek istemiştım. Daha sonra yatakta uzanırken onun dölünü kayganlaştırıcı olarak kullanmak ve kendimi onun anısına dokundurmak.

Yumuşak bir ile sıcaklığımın derinliklerine gömüldü, elleri vücudumda sıkıydı.

Kalç

alar. "Aman Tanrım. Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Çekip tekrar içime girerken hiçbir şey söylemedi.

kedi. Tekrar tekrar, vücuduma her güçlü itişinde nefesi daha da ağırlaşıyordu.

Aşağı uzandım ve klitorisimi ovuşturdum, buna ihtiyacım olmayacağını biliyordum çünkü denemeden bile tatlı noktama giden yolu beceriyordu.

"Siktir. Kilise. Çok iyi hissettiriyor," diye seslendim nefessiz bir şekilde, onun sikişiyile aynı anda klitorisimi ovuştururken.

Beni daha sert sikti. Daha hızlı. Kalçaları çıplak kalçalarımın öyle sert çarpıyordu ki sürtünmeden yangın çıkaracağını sandım. Ağır nefes alışverişlerimizin ve tokatlaşan tenlerimizin sesi sessiz odada yankılanıyordu.

"Geleceğim. Lütfen. Lütfen, durma. Don!" Bağırdım, salıverilmem yüzeye çıkmıştı. Öne doğru düştüm, Church hızını yavaşlatırken vücudum titriyordu.

"Hayır," diye inledim. "Daha hızlı. Daha hızlı. ."

Church yavaşlamaya devam ederken aldığım zevk azalmaya başladı.

Kapının açıldığını ve birinin bana seslendiğini fark etmem bir anımı aldı.

Başımı kaldırıp baktığımda Sin'in ağzı açık bir şekilde odanın ortasında durduğunu gördüm.

Church de sözünü bitirmeden hemen bedenimden ayrıldı. "Ne oluyor lan?" Sin hızla gözlerini kırıştırarak bağardı.

Sin bir kez daha her şeyi mahvettiği için sinirlenerek iç çektim ve Church boş prezervatifi çıkarıp fırlatırken elbisemi tuttum.

Ben. Çıplak ggsme indi ve aletini uzaklaştırırken bana alaycı bir bakış attı.

"şaka mı yapıyorsun?" Sin sesini yükselterek devam etti. "Benimle dalga mı *geçiyorsun*?" Styenimi ya da külotumu giyme zahmetine girmeden elbisemi çekerken nefesi kesildi. Church onları amımı sahiplendiği için küçük bir ödül olarak alabilirdi.

"Kilise mi, dostum? Nasıl yapabildin?" Stitches ve Ashes içeri girdiğinde Sin'in sesi çatladı ve kırıldı. Olay yerine baktılar ve ne olduğunu açıkça anladılar.

Sin, Church'e saldırmak için ileri atıldı, ancak Stitches hemen önüne fırladı ve Sin onlara karşı savaşırken kollarını yakalayan Ashes'e onu geri itti.

"Nasıl yaparsın? Sen benim en iyi arkadaşımsın! Bunu bana nasıl yaparsın?" Sin hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kavga onu terk etti ve ilerlemiş olan Stitches'a doğru sarktı.

"Sakin ol, dostum," diye mırıldandı Stitches.

"Bana bunu istediğini söyledi," diye seslendi Church. "İçeri girmenin senin fantezin olduğunu söyledi."

"Kahretsin. . asla," diye homurdandı Sin, vücudu titriyordu. Bir an sonra Stitches'tan uzaklaştı, Ashes kollarını serbest bırakmıştı.

"Bunu hiç istemedim. Bells. . . bunu bana nasıl yaparsın? Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Bunu neden yaptın? Hem de arkadaşımla? Anlamıyorum."

"nk senden *nefret* ediyorum Sinclair," diye hırladım, ellerimi yumruk haline getirerek. "Seninle tanıştığımdan beri tek yaptığın hayatımı mahvetmek oldu. Bu gece bile mahvettin! Beni istemediğim bir bebeğe hamile bıraktığından beri hiçbir şeyime, zgrlğme bile sahip olmama izin vermiyorsun. Bu lanet bebekten nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Sikeyim seni! Umarım asla toparlayamayacağın milyonlarca parçaya ayrılırsın çünkü bir bütün olmayı hak etmiyorsun! Sen değersiz bir pisliksin. Pisliğin tekisin. Ailen bile seni istemedi. Hiç kimse seni sevmeyecek! HİÇ KİMSE! Asla sevmeyeceğimi biliyorum!" O sessizliğini korurken, gözyaşları yüzünden akarken hışımla yanından geçtim.

Sessizliğin ortasında kapıda durdum ve arkamı döndüm.

"Kilise," diye seslendim.

"Git kendini becer," diye cevap verdi usulca.

Sertçe yutkundum, kapıyı çekip açmadan ve geceye adım atmadan önce bir an tereddüt ettim, içimde sadece bir pişmanlık vardı.

Bu da Church'e onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyememiş olmamdı. Onu.

Bu iyiydi. Artık neyi kaçıracağını biliyordu. Yüzündeki ifadeyi görmüştüm. gözlerini. İçimde nasıl hareket ettiğini hissettim. Beni istiyordu. Sadece bunu henüz söyleyemiyordu.

Everett'e Church'le ne kadar iyi bir iş çıkardığımı söylemem gerekiyordu. Artık bensiz nasıl yaşayamayacağını.

Gözetmenlerin evinin ön merdivenlerinden inerken gülümsedim.

Hayat gerçekten iyiye gidiyordu.

SİN

Church, onu kız arkadaşımın içinde taşaklarına kadar bulduktan üç gün sonra usulca, "Konuşmamız gerek," dedi.

Bir cigara içip göle bakarken "Siktir git," diye mırıldandım. Onunla tek kelime bile konuşmamıştım. O gece Bells gittikten sonra odama gitmiş, yatağımın üzerine kıvrılmış ve uyuyana kadar küçük bir sürtük gibi ağlamıştım.

Bana ihanet etmişti. O benim en iyi arkadaşımdı ve arkamdan sevgilimi becerdi. Church'ün kadınlardan hoşlandığını biliyordum ama bana bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Şaşırmış mıydım? Pek değil, en azından Bells'in bu olaydaki rolü söz konusu olduğunda. Ondan hoşlandığını biliyordum. İtiraf etmek istememişim ama biliyordum işte.

"Hadi ama," dedi Church. "Bu kadar saçmalık yeter. Birkaç gün boyunca surat asmana izin verdim Artık bu işi çözmenin zamanı geldi."

"Sakin ol," diye seslendi Ashes. "Kavga yok."

Döndüm ve Church'e baktım. "Sana söyleyecek bir şeyim yok. Biz arkadaş değiliz. Kardeş de değiliz. Aslında Ashes seni şu anda ateşe verse, seni söndürmek için bir damla sidik bile harcamam."

Church bana gözlerini devirdi. "Dramatik davranıyorsun. ama. Yeter."

Onunla alay ettim. "O benim kızımdı. Çocuğumun annesi-"

"Eğer seninse bile," diye tersledi Church. "O lanet olası bir fahişe. Öyle olduğunu biliyorsun. Neden sadece seni becerdiğini düşünüyorsun ki? Bildiğin kadarıyla Danny Linley bile küçücük aletini onun pasaklı amına sokmuştur."

"Dostum, siktir git!" Avlunun parmaklıklarını ittim ve göğsüne sertçe vurdum. Gözleri parlayarak bir adım geri çekildi.

"Kendine dikkat et," diye hırladı. "Bunu sana yapmadım. Bunu *senin için* yaptım. sen."

Stitches dışarı fırladığında ve Ashes yaklaştığında acı bir kahkaha attım. Daha başlamadan kavgayı bitireceklerini biliyordum ama siktir et. Yine de deneyecektim.

"Sen gerçek bir bok parçasısın, Church. Sana güvenmişim! Sana güvendim. Ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Ben hep senin yanında oldum. Çocuğuma hamile olan kızımı becermen beni iğrendiriyor! Bu saçmalığı anlatacak kelime bile bulamıyorum. İnanılır gibi değil. Benim için öldün sen. Duydun mu beni? Öldün."

"Kafanı o kaltağın amına o kadar sokmuşsun ki kör olmuşsun," diye karşılık verdi Church. "O seni istemiyor. Senden nefret ettiğini bile söyledi. Ne yaptığını neden göremiyorsun? Seninle lanet bir oyun oynuyordu."

Ona başımı salladım. "Peki neden yaptın o zaman? Neden? Madem oyun oynadığını biliyordun. Neden onu siktin? Neden benim kızımı siktin?" Öfkem beni ele geçirmeye başlamıştı. İleri doğru bir adım attım ama Stitches, Church ile arama girerek beni geri itti. Eğer itiş kakış olursa, Ashes ve Stitches'in bizi ayırmak için benimle ve Church'le dövüşeceğini biliyordum.

"Bunu seni kurtarmak için yaptım," diye seslendi. "Sadece bunu göremeyecek kadar korkaksın. Seni kullanıyordu. O beni istedi! Sen onun için sadece bir basamaktın-"

Cümlesini bitirmesine bile izin vermedim. Ashes araya girmeye çalışırken kendimi ileri attım ve Stitches'i yana savurdum. Yumruğum Church'ün çenesine çarparak mide bulandırıcı, tatmin edici bir çatırtı çıkardı ve ardından kıyamet koptu.

Kimse Dante Church'e vurup paçayı kurtaramaz.

Birkaç dakika içinde birbirimizi dövmeye başladık, ikimiz de küfürler savuruyor ve birbirimize vurduğumuz ağır darbeler yüzünden kan kaybediyorduk.

"Dur! Lanet olası dur!" O ve Stitches bizi ayırmaya çalışırken Ashes bağırdı.

Kısa bir süreliğine ayrı düştük, ancak ben kendimi tekrar Church'e fırlattım.

Stitches'in yumruğu çeneme öyle sert bir darbe indirdi ki yıldızları gördüm ve sendeleyerek geri çekildim. Stitches nasıl dövüşüleceğini biliyordu. Doğası gereği şiddet yanlısıydı ve bir kez sinirlendi mi, dönüştüğü hayvanı kafeslemek mümkün değildi.

Bana saldırdı ve beni yere düşürdü. Birbirimizden ayrılmadan önce birbirimizi yumruklayarak yuvarlandık.

"Bunu yapmayacağız! Yapmıyoruz!" Church onu tutarken ve Ashes beni çekiştirirken Stitches bağırdı. "Siz benim kardeşlerimsiniz. Bunu yapmayacağım! Yeterince uzadı. Sin, Isabella lanet bir amcık, ve net. İğrenç olan, onun yaptığı her şeyi kabullenmen. Church'ün neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum ama ben yokum. Buna katlanmayacağım. Ben ve Ashes bu bokla ilgilenmiyoruz. Bitti artık. Sen ve Isabella *bittiniz*. Bırak o kaltağı gitsin. O seni istemiyor. Sana bir iyilik yaptı. Church de öyle. Al ve yoluna et!" Bana bakarken göğsü kabardı. "Biz bir aileyiz, dostum."

"O benim ailemden değil." Ona tükürdüm. "O benim için ölü."

Church bana ters ters baktı ama ben Ashes'ten kurtulup hışım ile eve girerken hiçbir şey söylemedi. Yatak odama vardığımda kapımı çarparak kapattım.

Her şey dağılıyordu. Siktir et
hepsini.

Sakinleşmem gecenin geri kalanını ^{aldı}. Bells'in yaptığı şey kalbimi paramparça etmişti. O haklıydı. Beni paramparça etmişti. Benden neden o şekilde nefret ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tek yaptığım onu sevmekti.

Ve bebek. Hay

sikeyim.

Bebek ne olacak?

Cevaplar istiyordum. Onları hak
etmiştim. Yoksa hak ediyor muydum?

Artık neyi hak ettiğimi bilmiyordum. Belki de bunların hepsini.

Kim bilebilirdi ki?

Telefonumu elime aldım ve ekrandaki ismine baktım. Bir an tereddüt ettikten sonra nihayet onu aradım ve telefonunun çalmasını dinledim. Kampüsten ayrılmıştı. O kadarını biliyordum. Vasisi dün gelip onu almıştı. Velisinin kim olduğunu bile bilmiyordum. Onun hakkında hiç konuşmazdı. Sadece bir tane olduğunu biliyordum. Bir erkek. Konu hakkındaki tüm bilgim buydu.

Kapattım ve tekrar aradım. Telesekreter çıktı.

Boğazımı temizledim. "Bells. Hey, benim. Sadece tüm bunları hak edecek ne yaptığımı bilmek istiyorum. Sana karşı o kadar kötü müydüm? Ne yapacağımı bilmiyorum. Bebek. . . ." sesim titredi ve çatladı. "Lütfen. Ne yaparsan yap, bebeğimize iyi bak. Lütfen. Tereddütler yaşadığını biliyorum. Seni özlüyorum. Kahretsin, bundan nefret ediyorum. Ve seni seviyorum." Burnumu çektim, bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyordum. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Lütfen. Sadece güvende olduğunu bildiren bir mesaj bile olsa. Bebeğin iyi olduğunu. Gelecek hafta doktor randevun var. Lütfen unutma. Lütfen git ve bebeğe iyi bak. Ve kendine. Her şey için özür dilerim. Eğer geri gelirsen. . ."

Gözlerimi sildim.

"Bana mesaj at. Ara beni. Saatin önemi yok. Seni seviyorum, Bells. Her şey için çok üzgünüm. Özür dilerim." Telefonu kapattım ve tekrar ağlamaktan nefret ederek yatağıma uzandım.

Babamın cinayet ve intihar girişiminden kurtulduktan sonra hastanede uyandığımda ilk düşüncem *ne yaptığım* olmuştu.

Aynı soru şimdi benim de aklımdan geçiyordu. Babamın o kurşunu göğsüme sıkıp beni öldürmeye çalışması için neyi yanlış yaptığımı merak ederek yıllarımı geçirdim. Bu sorunun cevabını asla bulamadım. Terapide bana bunun ben olmadığımı söylediler. . Bu onun hastalığıydı, benim değil. Buna bir an bile inanmadım. İnsanların benden nefret ettiği bir yanımdı. Annem bile ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni bir kenara atmıştı. Onu korkuttuğumu söyledi. Evlendiği ahmak kocasını korkutuyormuşum. Yardıma ihtiyacım varmış.

Yardıma ihtiyacım vardı.

Onun yardımına ihtiyacım vardı ve o beni terk etti. Bells de beni terk etti.

Neden? Lanet olası neden?

Çünkü buna layık değildim. Elimdeki tek cevap buydu. Bells haklıydı. Ben değersizdim. İşe yaramazdım. Daha iyisi geldiğinde bir kenara atılacak bir şeydim.

Burnumu çektim ve gözlerimi sildim. Her neyse.

Artık bir önemi yoktu. Bells'in farklı olduğunu biliyordum. Sadece bana bunu yapacağını düşünmemiştim. Beni kandırdı. Ya da belki ben kendimi kandırmıştım.

Her iki şekilde de oyuna
getirilmiştim. Hem de çok.
Berbattı.

Nefes verdim ve duygularımın kalbimde yeşermesine izin verirken onlara odaklandım.

Nefret.

Sevgim nefrete dönüşüyordu.

Bu his içimde yavaşça tutuştu ve irkilmeme neden oldu.

Tekrar nefes verdim.

Uyumam gerekiyordu.

Öfkemi ve beraberinde gelen her şeyi yatıştırırken gözlerim kapandı.

o.

Bunu başka bir zaman keşfederim. Şu anda her şey çok çığ ve acı vericiydi.

Eğer bu kadar acı çekiyor olsaydım asla sağlıklı düşünemezdim.

Ama belki de doğru düşünüyordum. Benim hakkımda söylediği şey doğrudu.

Bakmam gereken bir örnek geçmişim vardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım odamın karanlığına. "Yaptığım her şey için, Tanrım, özür dilerim. Lütfen. . . Daha fazla cezalandırılmak istemiyorum. Lütfen Tanrım. Sana yalvarıyorum. Kurtar beni. Lütfen kurtar beni. Sadece normal olmak istiyorum. Ben de sevebileceğim biri tarafından sevilmek istiyorum. Bu acıdan kurtulmak istiyorum. Lütfen. Lütfen bana yardım edin."

Uyku beni ele geçirene kadar duamı
tekrarladım. Ve rüyalarımda bile
söyledim.

Ama bu sadece bir kâbustu çünkü kâbusun içinde Bells bana bu kadar aptal olduğum için gülüyordu.

KİLİSE

Chapel Crest'te mutsuz olduğum pek görülmemiştir. Evet, oradan nefret ediyordum ama orası benim çocukluğumda yaşadığım çılgınlıklardan uzak sığınağımdı. Benim sığınağımdı. Teselli yerimdi. Benim güç yerimdi.

Şimdi, Sin'in parçalanmasını ve kırılmasını izlerken güçsüzdüm.

Bells onu gerçekten mahvetmişti.

Yardım etmiştim, yani melek değildim ama bunu onu kurtarmak için yapmışım, ona zarar vermek için değil.

Onu becerirsem, kendini kaybedip gitmesine izin vereceğini biliyordum.

Elbette bu, onu da kaybetme riskini aldığım anlamına geliyordu ama bu, onun işbirlikçi kışından uzakta olması anlamına geliyorsa, bunu riske atmaya hazırdım.

Onun amından bile zevk almamıştım. Onu becerirken hiçbir şey hissetmemiştim. O sadece bir araçtı. Hepsi bu.

"Bay Church, ofisten bekleniyorsunuz," diye seslendi Rahibe Helen, İncil çalışma sınıfında otururken.

Normalde ona ve beni ofise çağıran her kimse ona defolup gitmesini söyledim ama bu durumda, kafamdaki berbat düşüncelerden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Eşyalarımı topladım ve kampüsün ofise doğru ilerledim ve içeri girdim.

Babam Sully'nin ofisinden çıkarken, yüzünde o boktan, hınzır gülümsemesiyle olduğum yerde durdum.

"Ne istiyorsun?" Ben talep ettim. Babamdan nefret ediyordum. Tüm ruhumla o adamdan nefret ediyordum. Kötü, sapkın ve berbatlığın milyonlarca tonuna sahipti. Hayattaki tek amacı beni de kendisi gibi yapmaya çalışmaktı.

Pek çok açıdan başarılı oldu ama pek çok açıdan da başarısız oldu.

"Dante. Oğlum," diye selamladı beni, gözlerindeki parıltı şefkat değil, kötülüktü.

"Ne istiyorsun?" Alçak bir sesle tekrarladım.

Sully'ye baktım ve onun da aynı şekilde gördüm. Babam ona buradaki işleri berbat etmesi için para veriyordu. Bundan neredeyse emindim. Kötü adamlar

birbirine yapışmaya meyilliydi.

"Dante, baban da bana gelecek yaz Mayfair kampüsünü nasıl gezeceğini anlatıyordu. Bu çok heyecan verici. Mayfair en iyi üniversitelerden biri. Sadece en iyiler, en parlaklar ve . *aklı* başında olanlar oraya girebilir." Sully bana göz kırptı.

Sik kafalı amcık.

"Ya da içeri girecek kadar parası olanlar," dedim eşit bir şekilde. "Katılmaya karar verirsem idare edeceğime eminim."

Babam kıkırdadı, hareketinde gerçek bir mizah yoktu. Hepsi bir gösteriydi. Etrafta kasıla kasıla dolaşan, gösteriş yapan bir tavus kuşu gibiydi.

"Nasıl yaparsak yapalım, kazanmak kazanmaktır, değil mi?" Sully kıkırdadı.

Boğazına yumruk atmak istedim ama kendimi tuttum ve babama odaklandım. "Bana cevap verecek misin? Burada ne işin var?"

"Bir baba oğlunu ziyarete gelemiz mi?" Baba yumuşak bir kahkaha .

"Ben sizi yalnız bırakayım. Everett, her zaman bir zevktir." Sully onun elini sıktı ve bizi bekleme alanında yalnız bırakarak ofisine döndü. Masanın arkasındaki yaşlı sürtük bile bizi yalnız bırakmak için gitmişti.

"Hadi konuşalım." Babam onu takip etmem için başıyla işaret etti. İç çekerek onu takip ettim, ne kadar çabuk konuşursak o kadar çabuk oradan çıkacağını biliyordum.

Okul arazisinin kenarındaki eski mezarlığa varana kadar sessizce onun yanında yürüdüm.

Dünyadaki en sevdiğim yerlerden biri.

Muhtemelen ölülerin söyleyecek bir bokları olmadığı içindir.

Ormandaki maceralarım sırasında sık sık oturduğum bir söğüdün altındaki taş bankta oturdum. O bankı çok severdim. Benim düşünme noktamdı.

Bunu kıcıyla lekelemesinden nefret ediyordum. "Seni özledim," diye başladı.

"Yalanlar. Hiçbir şeyi özlemiyorsun," diye karşılık verdim.

Kıkırdadı. "Her zaman çok esprilisin, Dante. Tıpkı annen gibi."

"Onun hakkında konuşmuyorsun." Uzun zaman önce vefat etmiş olan annemden bahsedilince öfkem su yüzüne çıktı. O da benim gibi onun tutsağıydı. En azından şimdi özgürdü. Kendim için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

"Doğru ya. Anlaşmamızı unutmuşum." Dudakları kıkırdadı. "Hava güzel, sence de öyle değil mi?"

Kendimi kaybedip yumruğumu suratının ortasına indirmemek için kendimi zor tuttum.

"Gerçekten neden buradasın? Hava durumu hakkında konuşmak için olmadığını biliyorum."

"Bana katılma konusunda ne düşündüğünüzü merak ediyordum. Bu yaz pek yardımcı olmadın. Küçük hayvanları öldürmeyi sevdiğin için, insanların susuzluğunu gidermeye yardımcı olacağını düşündüm."

"Sadece bazı insanlar." Ona ters ters baktım. Bu onu rahatsız ettiyse bile belli etmedi.

o.

Buna güldü.

"Ah, bazen ben de öyle hissediyorum ama beni bilirsin. Yaptığım şeyden yap. zevk alırım."

Hiçbir şey söylemedim, o lanet anı yaşamasına izin verdim. kendisiyle yaşıyor.

"Bugün sana geldim çünkü imparatorluğumuzda bana katılmanı ne zaman bekleyebileceğimi bilmek istedim. Sana ihtiyacım olan yaşı geliyor. Sen benim mirasımsın, Dante. Birlikte yeraltının korkulu rüyası olabiliriz."

"Zaten korkuyoruz."

"Evet, ama birlikte değil. Eve gelmeyi kabul edersen sahip olacağımız gücü bir düşünsene."

"Aile işiyle ilgilenmiyorum. Bunu sana daha önce de söyledim."

Neşeli havası dağıldı. "Nasıl olmazsın? Kan ve çığlıklar içinde doğup büyüdün."

Ona başımı salladım. "Ve şimdi bana bak. Şiddet dolu. Sapkın. Öldürme dürtülerimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Böyle yaşanmaz baba."

"Kendini bıraktığında ve kim olduğuna sahip çıktığında yaşamak için mükemmel bir yol. vardır."

"İlgilenmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum ve olması hoşuma gidiyor.

Seviyorum
olduğum yerde."

"Evet, her duydum," dedi bana ters ters bakarak. "*Isabella*."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım. "Onun deli kıcını da cebinde taşıyor gibi görüldüğüne göre."

Karanlığından sızan bir kahkaha attı. "Sana söylememesi gerekiyordu."

"O biraz aptal. Dürüst olmak gerekirse, bunu açıkça söylemedi ama adın bir iki kez geçti. İkiyle ikiyi bir araya getirdim. Dürüst olmak gerekirse, baba. Senden daha iyisini beklerdim. Genç bir kız mı? Gerçekten mi?"

"O ateşli bir amcık, Dante. Ve sen de amcığa gömülmeyi sevdiğini tahmin ettiğim genç bir adamsın. Öyle değil mi? Yoksa sık mı seviyorsun?"

Dişlerimi sıktım ve soğukkanlılığımı topladım. "Neyi sevdiğimden sana ne? Beni sadece bir şey için istiyorsun."

"Beni ağlatmayacağını bilsem seni iki kişilik isterdim. Sen ve annen oldukça iyi anlaşıyor gibiydiniz."

"Kapa çeneni," diye hırladım. "Onunla öyle olmadığını biliyorsun. Ne yaptığını biliyorsun-"

"Ve ne gördüğümü biliyorum, evlat. *Biliyorum*." Bana dik dik baktı. "Eve geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Şimdi olmaz. Asla olmaz."

"Bir noktada, başka seçeneğiniz kalmayacak."

"Ve o gün geldiğinde, baba, seni temin ederim ki bu bir seçim yaptığım için olacak. Git genç fahişeni becer. Üzerinde çalıştığın boktan komployla ilgilenmiyorum."

"*Boktan bir kompo*," diye düşündü. "Seni ona söz vermiştim. Eğer seni eve getirirse. Onu becerdiğini söyledi. Kukusu pek iyi değil. Sanırım uzun süredir kullanıldığı için böyle."

Alay ettim, o şerefsizden daha da nefret ediyordum. Bir şeyler döndüğünü biliyordum ve haklıydım da. Tabii ki elleri potanın derinliklerindeydi. Tüm bunları yapmış olması ve grubum içinde sorunlar yaratması beni gerçekten kızdırmıştı.

O anda sessiz bir yemin ettim ve bir gün o pisliği öldüreceğime ve hayatıma verdiği tüm rahatsızlıklar için cesedinin üzerine işeyeceğime söz verdim. Bunun gibi tüm anlar için.

"Onu nereden tanıyorsun ki?" Düşüncelerimi teyit etme ihtiyacıyla sordum.

"O senin kız kardeşin." Ayağa kalktı ve bana gülümsedi. "Onu evlat edindim ve zindanda tuttum. Kan bağı yok ama çok çalışıyor. Çocukları eğitmeme yardım ediyor. Bazen onlarla oynamasına izin veriyorum. Onlarla yakınlaşmasını görmek hoşuma gidiyor. Yine de bazen sinirleniyor. Dün gece birini öldürdü. Onu, günler önce aldığımız güzel kızla aynı odaya koydum. Sadece bir çocuk. Ona eğlenebileceğini ve öfkesini boşaltmak için ne yapması gerekiyorsa yapabileceğini söyledim. Bir test aslında."

Ona karşı duygusuz tavrımı koruyarak kendimi dengeledim.

"O küçük kıızı arkadaşı yaptı. Sonra. . ağlamayı kesene kadar kafasında tepindi. Lanet olası pislik." Kıkırdadı. "Çok yazık. Çok para getirebilirdi. Küçük mavi gözlü, sarı saçlı kızlar genelde öyle olur."

"Kızı Bells mi öldürdü?"

"Oh evet. Sonra. . şey, biraz eğlendik. Kutlamaları severim." Söğüt ağacının tepesinden içeri süzülen güneşe baktı. "Akşam yemeği muhteşemdi, Dante. Çok yumuşak ve tatlıydı. Buna bayılırdın."

"Bundan çok şüpheliyim," diye
hırladım. "Sanki daha önce hiç
ziyafet çekmemişsin gibi." Ona ters
ters baktım.

"Sanırım daha sonra tekrar deneyeceğiz. Belki de hala çok genç ve safsındır. Önümüzde birkaç yıl var. Sadece iyimser olmaya çalışıyordum. Sinclair'e sevgilerimi gönderdiğimi söyle. Stitches'e de. Biliyorsun, o senin mantıklı düşünememe ihtimaline karşı bir yedek plan." Başını bana doğru eğdi. "Belki Bells döndüğünde Sinclair'i eğitmeme yardım edebilir. Çılgınlığı kırıldığında bu iş için mükemmel olur. Eminim onunla harika bir iş çıkarmıştır."

O bana gülümserken ben hiçbir şey söylemedim.

"Seni göreceğim. Bugün ayrılmadan önce görmem gereken biri daha var. Paranın hakkını verecek, ya da bana öyle söyledi." Güldü.

Yine de tepki vermedim. Gitmesini istiyordum. Benden gelecek herhangi bir tepki onu mutlu edecekti. O pisliğe hiçbir şey vermezdim.

Kimi görmek zorunda olduğu umurumda bile değildi. Tüm bunlar sadece kafamı karıştırmak için olabilirdi. O böyle sapkın bir pislikti.

Giderken ıslık çalarak uzaklaştı ve beni söğüdün altında yalnız bıraktı.

Elimde olsa onu şimdi öldürürdüm ama zamanımı beklemem gerektiğini biliyordum. Bekleyenlerin başına iyi şeyler gelir.

Bunun üzerine bahse girmiştim.

Ve Bells. . . o kaltak onunkini alacaktı. Son oyunumu oynamadan önce bazı şeyleri halletmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Ne de olsa babamla oynadığım oyunda yeni değildim. Eğer istediği buysa, ben de para yatırırdım.

ÇANLAR

"E verett?" Kafamı ofisine sokarken seslendim. Everett benim vasımdı. Yıllar önce babamı öldürdükten sonra beni yanına almıştı. Bana intikamı birden fazla şekilde *tattırmıştı*. Yine de evinde kalmama asla izin vermedi. Bana gizlilik yemini ettirdi. Church onun evlatlık kardeşi olduğumu asla bilmemeliydi. Stitches için de aynısı geçerli.

Beni ofisinde, bodrumdaki bir zindanda tutuyordu. İyi bir düzenektir. Tuttuğu diğer kızlara yaptığı gibi erkeklerin bana dokunmasına izin vermiyordu. Ya da erkeklerin. Onun yerine benimle ilgilendi ve kendimi çok iyi hissetmemi sağladı. Bana insanları nasıl inciteceğimi öğretti. Nasıl kazanacağımı. Nasıl sevişeceğimi.

Benden istediği her şeyi yaptım. Onun için çocukları ayarttım. Genç kızları. Hatta oğlanları bile. Bazen, gerçekten iyi olduğumda, onlar erkekler tarafından incitilirken izlememe izin verirdi. Onlar çığlık atıp yardım için yalvarırken, dünyanın bu bölgelerinde yaşayan canavarlar istediklerini alırlardı.

Hoşuma gidiyordu çünkü benden başka birinin daha canının yanması anlamına geliyordu.

Acılarını takdir ettim. Talep ettim. Çığlık atmalarını ve yalvarmalarını izlemek benim özgürlüğümdü. Bunu hak etmiştim.

"Burada ne yapıyorsun?" Everett loş ofisinde oturduğu yerden bana bakmadan sordu. Şömine çitirdayarak odayı ısıtıyordu.

Yanına gittim ve ayaklarının dibine diz çöktüm.

Bakışları yüzümde gezindi. Church'e çok benziyordu ama Everett, Church'ten daha çok gülümsüyordu.

"Seni özledim. Beni görmeye gelmedin. ?"

Uzandı ve yanağımı okşadı. "Neden bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü. . . Seni seviyorum."

Elini yüzümden çekti ve ardında soğuk bir iz bıraktı.

"Kardeşinle görüşüyordum."

"Kilise," diye fısıldadım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. "Ona anlattın mı? Her şeyi? Ben ve o?"

"Bir bakıma," dedi ve dikkatini tekrar alevlere çevirdi.

"Mutlu muydu?"

Dans eden ateşe bakmaya devam ederken hiçbir şey söylemedi. Endişe karnımın derinliklerinde büyüdü.

"Babacığım?" Yumuşakça sordum.

Everett dikkatini bana verdi. Ona baba dememi çok severdi.

"Tek bir işin vardı, Isabella. Bir tane," dedi yumuşak bir sesle, sesi bedenimi ürpertiyordu. "En kolay işti ve sen yine de başarısız oldun."

"Ben-ben başarısız olmadım. O beni seviyor! Beni becerdi!" Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Günah geldi ve her şeyi mahvetti! Eğer eve erken dönmeseydi, Church şu anda yanımda olurdu! Biliyorum olurdu."

Everett bana sırtını döndü ve gözlerini ateşe dikti. Dakikalar ilerledikçe boğazım endişeyle ağrıyordu.

"İşe yaramazsın, Isabella," diye mırıldandı.

"Ne? Ben-ben değilim. İyi bir iş çıkardım," diye boğuk bir ses çıkardım, taşkın kapıları açıldı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Church'ün teslim olmasını sağladım. Bunu tekrar yapabileceğimi biliyorum-"

"*Tek bir lanet iş.* Oğlumu eve getirmek. Onun genç ve aptal olduğunu ve burada kendi yolunu çizeceğini düşünmüştüm ama bu çabanın beş para etmeyeceğini kanıtladın."

"Yapabilirim. Yemin ederim yapabilirim. Geri döneceğim-"

"Ve şimdi de hamile kaldın." Bana iğrenmiş bir bakış attı. "Bebek doğar doğmaz onu bana teslim edeceksin. Alıcıları çoktan ayarladım."

"Et pazarı mı?" Sesim titreyerek fısıldadım. "Tabakta servis edilmek için mi?"

Alay etti. "Her piyasada böyle. En çok parayı ödeyen istediğini yapar. Yemek. Yetiştirir. Hasat. Umurumda değil. Beni yüzüstü bırakmanın cezası bu."

Ayağa kalktım. "Lanet olası bir bebek gerçekten umurumda değil. Ondan zaten nefret ediyorum. İçime koyduğu için *ondan* nefret ediyorum."

"Tango yapmak için iki kişi gerekir, sevgili Isabel. Bunu biliyorsun." Ben ona bakarken gözlerini benden kaçırdı, buna değdiğimi anlaması için ona ne söyleyebileceğimden tam olarak emin değildim. Bunu düzeltebileceğimi.

"Gözümün önünden sürüldün. On sekiz yaşına kadar senin koruyucun olarak kalacağım ve sonra buraya dönüp kendini seni isteyen adamlara vereceksin. . . seni ne için istiyorlarsa."

"Hayır. Hayır! Baba. . Lütfen. Özür dilerim. Özür dilerim! Bunu düzelteceğim. Yemin ederim! Bunu bana yapma. Başka kimsem yok! Lütfen! Yalnız kalmak istemiyorum. Söz vermiştin! Bana söz vermiştin! Lütfen," diye hıçkırarak ona uzandım.

Ayağa kalktı ve ben ağlarken bir an için üzerime doğru yürüdü. Geri çekilmeden önce dudakları kısa bir an için benimkilere değdi.

"Burada işimiz bitti."

"Hayır! Hayır!" Ona ulaşmak için feryat ettim.

Adamın ne zaman geldiğini bilmiyordum ama bana bunu yapmaması için haykırırken beni Everett'ten uzaklaştırdı.

Adam beni odadan sürüklerken Everett bana sırtını döndü ve ateşe bakmaya devam etti.

Koridora çıktığımızda ona yaslandım, zor nefes alıyordum. "Anson," diye boğuk bir sesle ona baktım.

"En azından sen ," dedi yumuşak bir sesle, mavi gözleri duygu doluydu. Anson artık pek ortalıkta görünmüyordu. Söylentilere göre Mayfair'e kabul edilmiş ve bu hayatı terk etmişti. Bir kaçakçı. Everett için çalışan bir infazcı. Annesi ve kız kardeşi öldürüldükten sonra sokaklarda yaşayan bir çocuk. Everett'in işlerinin çoğunu yürüttüğü Chicago'daki yeraltı dünyası onun uğrak yeri olduğu için Detroit'te ne işi olduğu beni aşırıyordu. Yine de önemli değildi. Anson her zaman en beklenmedik anda ortaya çıkardı.

Everett Anson'ı
severdi. Sevdiğini
biliyordum.

Onu da beni sevdiği gibi seviyordu.

Anson o tip bir adam değildi. Anson asla pes etmezdi. O sadece işini yaptı ve hayatını yaşamak için ayrıldı. Everett ona izin verdi çünkü onu seviyordu. Bunu biliyordum. Anson çok güzeldi. Siyah saçlı. Mavi gözlü. Uzun boylu. Kaslı. Zeki. Ve şarkı söylüyordu. Onu duymuştum. Sesi bir meleğin sesine benziyordu, ya da bir meleğin sesini duymuş olsaydım nasıl bir ses çıkaracağını tahmin ederdim.

"Ben gitmiyorum. Yapamam-"

"öleceksin. Bunu biliyorsun." "Ben iyi bir insan değilim," diye fısıldadım.

"O zaman bir tane ol," diye mırıldandı. "Bunu değiştirebilirsin."

Yutkundum ve gözlerimi sildim. "Ya istemiyorsam? Ya olduğum kişiyi seviyorsam?"

"Bu hayatta mı?" Anson benden bir adım uzaklaştı. "O zaman kimse sana yardım edemez."

Başımı salladım. "Yardıma ihtiyacım yok. Burada olmayı seviyorum. Sadece kendimi kanıtlamam gerekiyor."

Anson bana hüzünlü bir gülümseme sundu. "Bu tür bir aşk seni öldürtür. İyi şanslar, Isabel. Buna ihtiyacın olacak."

"Gelmeyeceğim. Church beni bekliyor. Bana yardım edecek. O beni seviyor," diye fısıldadım. "Sadece bunu Everett'e kanıtlamasını sağlamam gerekiyor." Durakladım. "Döndüğümde burada olacak mısın?"

"Hayır," dedi. "Burada işim bitti. Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz." "O zaman sana da iyi şanslar Başmelek."

Yeraltında şiddeti nedeniyle kendisine takılan lakap karşısında dudaklarının kenarına küçük bir gülümseme yerleşti.

Church'ü yanımda götürmeye her zamankinden daha kararlı bir şekilde ondan uzaklaştım. Chapel Crest'e geri dönecek, birkaç yanlış düzeltecek ve benim olana sahip çıkacaktım.

Everett'e ne kadar işe yarar olduğumu gösterecektim.

SİN

Gitmişti.

Geri dönüp dönmeyeceği ya da bu kadar olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bebeğimizin iyi olup olmadığını bilmiyordum. Artık nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Her şeyi biliyordum.

Bu beni delirtiyordu. Son birkaç günde çok şey değişmişti. Onları odama kapanarak, kendimi tam bir bok gibi hissederek ve her şeyi sorgulayarak geçirdim.

"Sakin ol. Geri dönecek," dedi Stitches ben göle bakarken. "Eğer düşündüğün buysa."

"Nereden biliyorsun? O gitti," diye mırıldandım. Aklım başımdan gitmişti. Kendi kendime ilaç vermek, acı hissetmekten kaçınmama yardımcı olmak için her zaman yararlı bir yol olmuştur. Bu durumda da beni tamamen öfkelenmekten alıkoyuyordu.

"Çünkü o deli. Deli olan herkes her zaman buraya geri döner," diye cevap verdi omuz silkerek.

Ashes yüzünü buruşturdu ama başını salladı.

"Haksız değil." Alay ettim ve otumdan bir fırt daha çektim.

"Uykunda kolunu kesmeye çalışmışken neden onu geri istediğini anlamaya çalışıyorum. Neden Church'ü becerip seni aldatırken. O bebeğin senden olup olmadığını bile bilmiyorsun. Belli ki ona güvenemiyorsun," diye devam etti Stitches kaşlarını çatarak.

"Adam haklı," dedi Ashes.

Dumanı üfledim ve iç çektim. "Artık hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğimi sanıyordum. Belki de sadece kapanışa ihtiyacım var."

"O zaman al," dedi Church, verandaya gelerek.

Onu görünce irkildim. Onun Bells'in içine gömüldüğü görüntüler aklımdan geçti ve öfkem yeniden yükseldi.

Ayağa kalktım ve ona ters ters baktım. "Bana bir boktan bahsetme."

"Bunu yapmayacağım," dedi Ashes, kendi de ayağa kalkarak. "Church'ün yaptığı şey berbattı. Cidden, aklından ne geçiyordu?" Ashes sessiz kalan Church'e baktı. "Yine de önemli değil. Çok fazla zarar vermeye kararlı bir kız tarafından parçalanıyoruz. İkiniz de beni ve Stitches'i gerçekten ikimizin de olmak istemediği boktan bir yere koyuyorsunuz."

Stitches ayağa kalktı ve içini çekti. "O haklı. Hiç iyi vakit geçirmiyorum. Parçalanıyoruz. Bunu hissedebileceğinizi biliyorum. Böyle devam ederseniz sizi terk edeceğim. Ya öpüşüp barışırsız ya da her şey bitti deyip yollarımızı ayırırız. Bu şekilde yaşamayacağım. Hayat yeterince kötü zaten. Buna bir de sen ekleme."

Church'e baktım, kalbim boğazıma düğümlenmişti. En büyük korkularımdan biri grubumuzun dağılmasıydı. Bells ve kardeşlerim olmadan ben bir hiçtim. Hiçten de azdım. Tamamen kaybolmuştum. Onları da kaybetme düşüncesi göğsümün daralmasına neden oldu.

Sertçe yutkundum.

"Kızgınım," dedim zorlukla.

"Yaralarını iyileştirmeme ne dersin?" Church yumuşak bir sesle sordu. "Dinliyorum."

"Herkes otursun. Hikaye zamanı," dedi Church ve avludaki sandalyeleri işaret etti.

İkisi de tereddüt eden Ashes ve Stitches'a baktım.

"Ben ciddiym, dostum. Eğer kavga ederseniz, ben yokum. Bu saçmalıkla uğraşmayacağım," diye uyardı Stitches. "Kardeş olun ya da olmayın, siktirin gidin. Ne demek istediğimi anladınız mı? Bu saçmalık devam edemez."

"Stitches'e katılıyorum. Bunu yapamam. Sizi seviyorum çocuklar. Bunun olduğunu görmek hiç hoş değil," diye mırıldandı Ashes.

"Anladım. Şimdi otur," dedi Church sandalyeyi işaret ederek.

Hepimiz oturduk. Kendimi Church'e bakmaya zorlayamadım, bu yüzden göle bakarken hiçbir şey söylemedim.

Church, "Babam ziyaret için uğradı," diye söze başladı.

Koltuğumda kıpırdandım. Everett Church birinci sınıf bir pislikti. Ne zaman ortaya çıksa, bu işlerin kötüye gideceği ya da gitme sürecinde olduğu anlamına gelirdi. Onun ortaya çıkması hiç eğlenceli değildi.

"Bells onun için çalışıyordu," diye devam etti Church. Doğrudum ve sonunda ona baktım. "Ne dedin?"

"Onun vasisi. O benim evlatlık kız kardeşim. O senin de kardeşin." Church kendisine boş gözlerle bakan Stitches'a baktı.

"Affedersiniz. Ne dedin?" Church'ün sözlerini zihnimde evirip çevirirken Stitches sonunda başardı. Gardiyanını tanıımıyordum. Onun hakkında konuşmayı reddetmişti. Sanırım şimdi nedenini biliyordum.

Church bize babasının ona söylediği her şeyi anlatmaya başladı, ben orada uyuşmuş bir şekilde oturup dinlerken, her kelimesi göğsüme daha sert çarpıyordu.

Her şeyi göremeyecek kadar körmüşüm.

Sözlerini bitirdiğinde, Ashes konuşmadan önce hepimiz uzun bir süre sessizlik içinde oturduk.

"Yani seni eve geri götürmekle mi görevlendirildi? Babanla birleşmek için mi? Onu takip edecek kadar sevmeni sağlamak için mi?"

Church başını salladı, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Bu beni hiç önemsemediği anlamına mı geliyordu? Aklımdan o kadar çok düşünce geçiyordu ki bir tanesine karar vermekte zorlandım.

"Onu ben hamile bıraktım. O da bana izin verdi," dedim sonunda. "Bu bir şey ifade etmiyor mu?"

Stitches bana üzgün bir bakış attı. "Pek sayılmaz, dostum. Bu, senin onu becerdiğinden daha çok onun seni becerdiği anlamına geliyor."

Midem bulanıyordu.

"Eğer seninse bile," diye bitirdi Church.

Dudaklarımı yaladım. "Bilmiyorum. Öyle olmalı. Ama kampüste başka biriyle yattığını söyledi. Beni incitmek için." Bunu arkadaşlarıma yüksek sesle itiraf etmekten nefret ediyordum.

Ashes yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, dostum. Ne zaman? Kiminleydi?"

"Ona bilmek istemediğimi söyledim. O bebeğin benim olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda. Birlikte olmadığı biriyle prezervatifsiz yatmazdı. Onu tanıyorum-"

"Affedersiniz ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi Church. "Berbat durumda."

"Sen de onu aldattın, yani bu senin hakkında ne söylüyor?" Ona ters ters baktım. O anda ne düşünmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Duygularım karmakarışık. Şüphelerim de öyle. Bebek. . benim olmalıydı. Öyle olması gerekiyordu. Bebeği zorluyordum.

Benim olmama ihtimali haftalarca aklımdan çıkmadı. Keşke burada olsaydı da bana bir kez olsun gerçeği söyleseydi.

Ama bu gerçek olabilir mi?

Artık bir bok bilmiyordum. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Kalbim acıyordu. Tek bildiğim buydu.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye mırıldandı Church. Yeşil gözlerini benimkilere kilitledi. "Seni asla incitmek istemediğimi bilmelisin. Bu konuda bir fantezin olduğunu söyledi. Yarım saniyeliğine aptallık ettim ve ona inandım. Bana bu konuda konuşmak istemediğini söyledi ama seninle konuşup bunu teyit etmeliydim. Sana her şeyi anlatmalıyım ama beni dinlemeyeceğini biliyordum. Yaptığım şeyi sadece seni ondan uzaklaştırmak için yaptım. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Onunla yatarsam, ayrılacağını ve özgür olacağını biliyordum. Üzgünüm, Sinclair. Gerçekten. Bunu seni kurtarmak için yaptım."

Ona bakarken boğazım yandı.

Anahtarlığa takılı bir tavşan pençesi çıkarmadan önce cebini karıştırdı.

"Bunu senin için yaptım. Beni affedeceğin umuduyla şansını çaldım. Şimdi buna sahip olmanı istiyorum, böylece belki bir dahaki sefere aşık olduğunda, bu seni seven bir kızla olur." Tavşan ayağını masaya doğru itti.

Kimse tek kelime etmedi. Bir süre ona baktım, görüşüm gözyaşlarımdan bulanıklaştı, sonra uzanıp onu aldım ve gözlerimde biriken nemi kırıştırarak uzaklaştırdım.

"Ben de özür dilerim," dedim sonunda. "Size bunları yaşattığım için. Her şey için. . her şey için. Kilise için." Durakladım ve kendimi toparladım. "Sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum."

Başını eğerek bana doğru hızlıca selam verdi. "Ben de seni seviyorum kardeşim." "Teşekkürler," dedi Stitches, koltuğuna geri oturdu ve ellerini parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi. "Beni strese sokuyordunuz! Ne oluyor be adam?"

"Ben de," dedi Ashes gülümseyerek. "Stitches ve ben birlikte kendi yatakhaneimizi almaktan bahsediyorduk. Yurt odalarından ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Yumuşak bir kahkaha attım, bu hareket beni iyi hissettirdi. Hayatımda herhangi bir mizah anlayışına sahip olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Church, bir dakikalık saygı duruşunun ardından, "Şimdi onun hakkında ne yapacağımızı konuşalım," dedi.

"Bırak gitsin. Kendi kendini becerir," dedi Ashes. "Bebek için DNA testi yaptıracağız. Sonra oradan devam ederiz."

Church başını salladı. "Bundan daha fazlası var. O sadece masum bir kız değil. Babam için çalışıyor. Ne iş yaptığını biliyorsun. Et ticareti. Yamyam pazarı. Kaçakçılık. Her şey."

Kaşlarımı çattım. "Ne söylemiyorsun?"

Church içini çekti ve gözlerini bana kilitledi. "Babam bana daha birkaç gece önce onu küçük bir kızla nasıl bıraktığını anlattı. Ona ne isterse yapması için izin vermiş. Onu test etmek istemiş. Öfkesini çıkarmasına izin vermiş. O da bu izni almış ve çılgılık atmayı kesene kadar küçük kızın kafasında tepinmiş."

Stitches bu bilgi karşısında hızla gözlerini kırptırırken Ashes hasta görünüyordu.

Kaşlarımı kırıştırdım ve mide bulantısını içimde tutmak için üzgün bir çabayla kollarımı göbeğime doladım.

"Yalan söylemediğini nereden biliyorsun?" Sonunda sormayı başardım.

Church kanlı sarı bir lüle çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "Babam bunu bugün bana teslim etti. Küçük kızla birlikte çekilmiş fotoğrafları da vardı. Cesedini tutarken." Church gözlerini ovuşturdu. "Isabella kanlar içindeydi. Gülümsüyordu. Babamdan gelen notta *'Kupaları sevdiğini biliyorum'* yazıyordu. *İşte görmen gereken bir tane.* Görmek istersen fotoğrafları bende var ama gerçekten vahşiler ve bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ayağa kalkıp korkuluklara gittim ve başım dönerek yan tarafa kustum.

Bir kez daha parmaklıkların üzerinden atlarken Ashes sırtımı sıvazladı.

O bir yalancıydı. Bir katildi. Tüm canavarların kralıyla birlikte çocuklara zarar verdi. Her şey bir yalandı.

Her şeyi.

Doğruldu ve ağzımı sildim. Ashes elime bir şişe su tutuşturdu, ben de hızlıca bir yudum alıp tükürdükten sonra bir yudum daha içip yuttum.

Sakince koltuğuma geri döndüm ve oturdum.

"I. . . Düşünmem gerek," dedim sonunda ve tekrar ayağa kalktım. Tüm bu enerji vücudumda püskürüyordu. Öfke. Öfke. Acı. Acı. İhanet. Bir kasırgaydı ve hangi yöne gideceğimi bilmiyordum.

"Sakin ol dostum," diye seslendi Ashes. "Sadece dinlen." "Sin-" Church bana seslendi.

Durdum ve ona döndüm. "Biz iyiyiz."

Bana başıyla onay verdi. "Biz iyiyiz."

Ve öyleydik. Onu affettim. Yaptığı şeyi neden yaptığını anladım. Beni kurtarmaya çalışıyordu.

Sorun şu ki, artık iyi değildim.

Çok ama çok kötüydüm çünkü aklımdan geçen düşünceler birinin ölümüne neden olabilirdi. Tamamen yok olmaktan bir nefes uzaktaydım.

ÇANLAR

Chapel Crest'teki ana binaya baktım, bu yerden nefret ediyordum. İçindeki insanlardan nefret ediyordum. Kötü bir hafta geçirmiştim. Everett beni sürgün etti. Arkama bile bakmadan beni buraya geri gönderdi.

Ona değersiz olmadığımı kanıtlamalıydım. Değersizmişim gibi hissetmekten nefret ediyordum. İsteddiği her şeyi yapmıştım. En azından ben öyle sanıyordum. Planım basitti. Günah'tan kurtulacak ve Church'e sahip çıkacaktım.

Sin'in içime koyduğu bebeğe çoktan bakmıştım. İsteyeceğim son şey hayatımda onu hatırlatan bir şey olmasıydı. Bebeğin ondan olduğuna emindim. Elbette, Asylum'un olma ihtimali de vardı. Her iki durumda da bir sorun daha ortadan kalkmıştı.

Church'ün içime gömüldüğünü düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Yakında, sonsuza dek benim olacaktı.

Doğruca gözcülerin evine gittim. Evlerine yaklaştıkça içimde öfke ve nefret yükseliyordu. Everett'i kaybettiğime dair düşünceler aklımdan geçiyordu. Sin'in hayatımı mahvedeceği düşünceleri. Onun boktan bebeğini doğurmamı sağladı. Sanki dünyanın ondan bir taneye daha ihtiyacı varmış gibi. Her şeyi mahvetti, özellikle de Church'le olanları.

Ona sahiptim. Church'e sahiptim. Bunun gitmesine izin vermek bir seçenek değildi. Gerekirse Sin'i öldürürdüm.

Eve giden patika boyunca durdum ve patikanın kenarındaki bir kayaya gittim. Onu kaldırarak orada sakladığım bıçağı çıkardım. İşler kötüye giderse, Sin'i nefesi kesilene kadar bıçaklayacaktım. Babasının yapamayacak kadar zayıf olduğu işi bitirecektim.

Bıçağı gizlemek için koluma soktum. Evlerine vardığımda kapıyı çaldım. Bir dakika sonra Sin açtı.

Berbat görünüyordu. Her zamanki seksiliği gitmişti. Kafasının kenarlarını tıraş ettirmiş, ortasını uzun tutmuş ve kafasının üstünde bir erkek topuzu yapmıştı. Sarı saçları omuzlarına dökülmüş, gri gözlerindeki parıltı kaybolmuştu. Hatta daha zayıf görünüyordu.

Kırılmıştı.

Güzel. Siktir et onu. Henüz işim bitmemişti. Parçalanacak daha çok parça olduğundan emindim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sesi . "Kilise."

Bana homurdandı. "Kaybol, Bells. İlgilenmiyor."

"Aleti başka bir hikâye anlattı," diye karşı çıktım. "Bilirsin işte. Beni becerirken ve üzerine boşalmamı sağlamaya çalışırken."

Sin gözle görülür bir şekilde titredi, ben de sııttım. Paravan kapının dışına çıktı.

"Siktir git buradan."

"Ne var biliyor musun? Siktir git. Onu görene kadar gitmiyorum."

"Bells, şu an iyi bir zaman değil. Sadece. . . yurduna geri dön. Sana gerçekten kızgınım-"

"Sorun ne, Sin? Arkadaşını becerirken senin zavallı, küçük duygularını mı incittim?"

"Ziller, lütfen." Yüzünü buruşturdu, acısı yüzünden okunuyordu. "Sadece git. Şu anda sana bakamam."

"İyi ki senin için burada değilim, seni değersiz bok çuvalı." Eve girmek için onu itmeye çalıştım ama beni durdurmakta ve kapıyı gecikmedi.

"Hayır, Bells. Gitmeniz gerekiyor."

Dişlerimi sıktım ve cebimden bir kâğıt parçası çıkardım. "Al, seni bok parçası."

"Nedir bu?" Kâğıdı açtı ve gri gözleri hizmet faturasının üzerinde gezinirken kaşlarını çatı.

"Baban işi bitirmeliydi," dedim, her kelimemden zehir damlıyordu. "Bu benim kürtaj faturam. Sen ölmediğin için çocuğunu ben öldürdüm."

Kâğıt elinden fırladı ve basamaklara düştü. Elleri titrerken gözünden bir damla yaş süzüldü.

"Senden nefret ediyorum, Sinclair. Hiç kimseden senden nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Bana dokunan adamlardan bile. Onlara hala senden daha fazla saygı duyuyorum. Sen bir hiçten daha değersizsin. Kimse seni istemeyecek. Ne bu hayatta ne de öbür dünyada bir boka layık değilsin. Yıllar önce baban seni vurduğunda ölmeliydin. Boşu boşuna öldü."

Ashes evden çıktı ve hızla Sin'in yanından geçerek göğsüme sertçe vurdu. Bana doğru ilerlemeye devam ederken basamaktan geriye doğru tökezledim. Stitches dışarı çıktı ve kolunu Sin'in omuzlarına dolayarak alçak sesle onunla konuştu.

Ama Ashes. . . kızgındı.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. İçlerinde en kibar olan oydu.

Beni tekrar itti, ben de bıçağımı çıkardım ve ona hırladım. "Defol git, seni amcık," diye tükürdü bana, hareketimden etkilenmemişti.

Bıçağımı ona doğru salladım. Kolumu yakalayıp acı verici bir şekilde arkamdan bükmeden önce beni kolayca savuşturdu. Tutuşunu sıkılaştırıp kolumu kanatlandığında bir çığlık attım. Kolumu daha da yukarı kaldırıp dudaklarını kulağıma dayadığında, bıçak yere düştüğünde içimde yakıcı bir acı hissettim.

"Az önce kendi ölüm fermanını imzaladın. Kimse bir gözetmenle uğraşamaz."

"Siktir git," diye homurdandım. "Kilise bunun olmasına izin vermeyecek."

"Kilise benim çakmağımı kontrol edemez. Bu iş bitmeden küllerin ellerimde olacak ve bundan tek bir pişmanlık duymayacağım. Eğer buraya geri gelersen, seni öldürürüm." Sözleri yumuşak ve şiddetliydi, içimi ürperten bir vaatle doluydu. "Bir daha asla Sin'e bulaşma."

"Onu öldüreceğim," diye inledim. "Eğer gitmeme izin verirsen, onu öldürürüm."

Ashes kulağıma usulca kıkırdadı ve tüylerim diken diken oldu.

"Ve bıçağını alıp vücudunda yeni delikler açacağım ve seni ateşe vermeden önce her birini sikeceğim. Sakın beni deneme, Isabella." Beni ileri doğru itti ve yere sertçe çarptım, çarpmanın etkisiyle acı dolu bir tıslama çıkardım.

Vücudum titreyerek ayağa kalktım ve Sin ile Stitches'in artık basamakta olmadığını gördüm. İçeri girmişlerdi. Sadece ben ve Ashes kalmıştık.

Bakışlarını dikti. Benimle alay ediyordu. Bana acı vaat ediyordu.

Ondan bir adım uzaklaştım. O anda dehşet vericiydi.

Ayaklarının dibindeki bıçağıma baktım. Eğilip bıçağı aldı ve parmaklarının arasında özenli bir şekilde döndürdü, güzel yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Yani Ashes bıçakları ve ateşi seviyordu. Bildiğim iyi oldu.

Bir sonraki hamlemi yaptığımda onun etrafta olmadığından emin olacaktım. "Geri döneceğim," dedim şiddetle.

"Bekliyor olacağım," diye cevap verdi.

Dönüp gitmeden önce bir süre birbirimize baktık, öfkem daha da artmıştı.

Ölüm fermanımı imzalamamıştım. Hem Ashes hem de Sin kendi ölüm fermanlarını imzalamışlardı. Sin'i öldürmek zor olmazdı. Ashes olabilir.

Fark etmezdi. Benimle taşak geçtikleri için ikisinin de işini bitirecektim. Bu tutmaya niyetli olduğum bir sözdü.

KİLİSE

Sin'gözlerinde yaşlarla göle bakmasını izlerken midem bulanıyordu. Bells'in ziyaretinden bu yana iki gün geçmişti. Olaydan sonra odasında ağladığını duymuştuk. Yemek de yemiyordu. O lanet bebeği istediğini biliyordum. Sevmek ve sevilme için yanıp tutuşuyordu. Sadece bizim tarafımızdan zaten sevildiğinin farkında değildi. Bunun onun için yeterli olmadığını biliyordum. Bunu anlıyordum. Ben bunu yaşadım. Benim de gözetmenlerden başka kimsem yoktu. Bells'in ve benim davranışlarımızın bizi neredeyse ayıracak olması canımızı çok acıtmıştı.

Yine de başka seçenek yoktu. Sin mantıklı davranmayacaktı. Onu ondan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalıydım.

Babam. . . o lanet olası pislik. Onun da gitmesi gerekiyordu.

Bir noktada yapacağına dair kendime söz verdim. Daha güçlü olduğumda ve daha çok şey yapabildiğimde. Şu anda hâlâ gençtim ve yapacak daha çok planım vardı.

Tabii ki bu ona plan yapmak için de zaman kazandırdı.

Sin yanaklarından süzülen gözyaşlarını silme zahmetine katlanmadı.

Yüzündeki acı dolu ifadeyi görmek için Stitches'a baktım. Bells, Sin'i kullanarak hepimizi incitmişti.

"Gitmek zorunda," dedi Ashes usulca, o akşam göle bakan verandamızda otururken sessizliğe son vererek. "Sin'i öldüreceğini söyledi. Artık benim de onun listesinde olduğumdan eminim."

Stitches parmaklarını saçlarında gezdirdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak koltuğuna geri oturdu.

Sin konuştuğu için benim konuşma şansım olmadı.

"Hadi onu öldürelim," dedi usulca, dikkatini gölden ayırmadan.

"Ben ," diye mırıldandım. "Sana zarar verdi. Ashes'e zarar vermeyi planlıyor. Çocuklara zarar verdi. Babamla birlikte çalışıyor. Onda kurtarıcı bir özellik göremiyorum."

"Ben de varım," dedi Stitches.

"Bunu nasıl yapacağız?" Ashes bana baktı. "Plan nedir?"

Sin sonunda dönüp bize katıldığında, "Çok basit," dedim. Gözlerini sildi, yüzünde kararlı bir ifade vardı. O kadar içine kapanıktı ki. Çok kırılmıştı. Onun bu halinden nefret ediyordum. O öyle biri değildi. En azından o sürtük hayatına girmeden önce öyle değildi.

"Beni istiyor. Onu içeri çekeceğim," diye devam ettim. Sin'in tepkisini görmek için baktım.

Yüzü duygusuz kaldı. "Onu eve getir. Bunu yapan kişi ben olmak istiyorum. Çocuğum için."

Başımı salladım. "TAMAM."

"Bedenini yakacağım. Büyük bir kısmı küle dönüşecek. Geriye kalanlarla biz ilgilenebiliriz," diye ekledi Ashes çakmağını açıp kapatarak. Beş kez. Aç. Kapat. Aç Kapat. Yüzünü aydınlatan alevi . Bu konuda çok ciddiymi.

Ben de öyleydim.

"Amcığın bir yumruk atacağım," dedi Stitches. "Eğer bunun için zaman varsa." Ona hızlı bir sırtış attım, o da bana göz kırptı.

"Yani anlaştık." Sin boğazını temizledi, elleri gözle görülür şekilde titriyordu. "Ne zaman yapacağız?"

Ashes'e baktım. "Ateş için bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece lanet bir ceset," dedi ve bana uğursuz bir gülümseme sundu.

Gözlemcilerimin yüzlerine bakmadan önce ona genişçe sırttım. "Yarın. Onu yarın öldüreceğiz."

Elimi yuvarlak veranda masasının ortasına koydum. Sin elini benimkinin üzerine koydu, gözleri bana kilitlenmişti. Ashes elini Sin'in elinin üzerine koyduğunda ona başımla onay verdim, ardından Stitches elini tamamladı.

"Her zaman birlikte," diye fısıldadım, ettiğimiz yemini tekrarlayarak. "Asla ayrılmayacağız." Sin gözle görülür bir şekilde yutkundu.

"Her türlü hava koşulunda," diye mırıldandı Ashes.

"Sonlardan başlangıçlara kadar," diye bitirdi Stitches.

"Bir şey daha var," dedim ellerimiz ayrılmadan önce. "Şu andan itibaren bir kıza birlikte sahip çıkacağımıza yemin ediyoruz. Artık ayrı ayrı kadınlar yok. Bir tane bulacağız ve onu elimizde tutacağız. Hepimiz için. Bu saçmalığın bir daha yaşanmasını istemiyorum. Anlaştık mı?"

"Katılıyorum," dedi Stitches hemen.

"Anlaştık." Ashes Sin'e baktı. "Sin?"

Boğazını temizledi. "Bir kızı paylaşmak mı? arasında mı?" Başımı salladım.

Sin dudaklarını yaladı. "Bir daha asla kimseyi sevmeyeceğim. Hiç arzum için yok."

"Yapacaksın kardeşim," diye mırıldandı Ashes. "Sana söz veriyorum. O dışarıda

ve o için mükemmel olacak. Bizi tamamlayacak." Sin'in eli benimkinin üzerinde titredi. "BEN. . ."

"Birlikte, Sinclair," dedim.

Gözlerini bana kilitledi. "Birlikte." Başını salladı. "Katılıyorum."

"Öyle olsun," diye fısıldadım, içime bir heyecan doldu. Aylardır kimseyi öldürmemiştim. Bunun bu kaltak olacağı gerçeği beni heyecanlandırdı.

Onun hayatına son vererek kaç kişinin hayatını kurtarmış olduk?

Cevap basitti. Dört. Bizimkiler. Çünkü birbirimizi kurtarıyorduk.

ÇANLAR

Rahibe Elizabeth'in dersinde otururken biri masama bir not bıraktı. Notu bırakan kişiye baktığımda Bryce adında biri olduğunu gördüm. Gözlerimi devirdim, bana çıkma teklif etmekle ilgili şifreli bir şeyler söylediğini düşündüm.

Üç gün önce Sin'e ona söylemek istediğim her şeyi söylemişim. Onun bocalamasını ve parçalanmasını izlemiştim. Aşırı derecede tatmin olmuşum ve olaydan dolayı öfkem dışında hiçbir şey hissetmedim. Onun ölmesini istiyordum. Asher Valentine'ın ölmesini istiyordum. İkisi de Everett'e götürmek için mükemmel birer ödül olacaktı.

Church yanımdayken, ona gözcülerin cesetlerini getirirsem Everett'in beni hoş karşılayacağını biliyordum. Ve Stitches zaten evlat edinme yoluyla onun oğlu olduğu için, Everett'in başlangıçta amaçladığı gibi mutlu bir aile olabilirdik.

Mükemmeldi.

Kağıdı açtığımda el yazısıyla yazılmış bir not gördüm.

Bu gece benim evimde buluşalım. Yalnız olacağız. Başladığımız şeyi bitirebiliriz.

-Kilise

Kalbim göğsümde zıpladı. Kazanmışım. Sonunda kazanmışım. Church beni istiyordu. Akli başına gelmişti. Ödülümle birlikte eve gidecektim.

Çabucak eşyalarımı topladım ve Rahibe Elizabeth geri dönmem için bana seslenirken odadan çıktım. Geri dönmemin hiçbir yolu yoktu. Aşkımı almaya gidiyordum. Kiliseme.

"Nefes almak zor olacak," diye çıktı Asylum'un sesi.

İki bina arasındaki bir ara sokaktan çıktığını görmek için baktım.

Bana ayak uydurdu.

"Şimdi olmaz," diye mırıldandım. "Senin çılgınlıkların için zamanım yok." "Şu an sahip olduğumuz tek zaman."

Onu görmezden geldim.

"Ölmek mi istiyorsun, Ding Dong?"

Durdum ve onunla yüzleşmek için döndüm. "Neden beni taciz ediyorsun?"

"Yaptığım şey bu mu?" Buz mavisi gözlerini bana kırptırdı ve başını eğdi. "Bebegi sen öldürdün."

"Öldüreceğim tek şey o değil."

"Sen kötü bir ruhsun, Isabella. Sophia. Küçük kız. Çılgılık attı mı?"

"Sonuna kadar," diye mırıldandım ona gözlerimi devirerek. "Neden? Bu seni azdırıyor mu?"

"Hayır, ben sen değilim," dedi usulca. "Birçok şeyden zevk alıyorum. Bunun dışında."

Ona gözlerimi devirdim. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Seninle uğraşmaktan daha önemli işlerim var."

"Ben de seni uyaracaktım. . . ama sanırım gitmene izin vereceğim. Bazılarımız bazen kazanmayı hak ediyor." Kaşları çatıldı ve başını tekrar eğdi. "O geliyor. Kim o? Kim o?"

"Ne?" Ona kaşlarımı çattım. "Seslerinize kapatmalarını söyleyin."

Bir an saçını çekti. "Her şey çok. . sisli." "Git ilaçlarını al."

Mavi gözleri benimkilere kaydı ve gülümseyerek tavrını değiştirdi. "Ben asla ilaç kullanmam. Olabildiğince aklım başımda." Başını işaret etti ve daha geniş sırttı. "Bu sadece eğlence için."

"Her neyse," diye mırıldandım. "Gitmem gerek." "Acıyacak, Ding Dong. Sonra *da* yanacak."

"O zaman sanırım seninle cehennemde görüşürüz *Asylum*."

Mavi gözleri parlayarak bana sırttı ve başını eğdi. "Cehennemde görüşürüz, Ding Dong." Arkasını döndü ve daha önce mırıldandığını duyduğum o garip şarkıyı ıslık çalarak uzaklaştı. Başımı salladım ve iç çektim. O deliye benziyordu. Bana değil.

Yata Khaneme gittim, duş aldım, makyajımı yaptım ve kilisede giymek için bir kıyafet seçtim. Siyahı çok severdi, ben de uzun, siyah bir elbise giydim ve sarı saçlarımı kabarttım. Akşam karanlığına kadar beklemek berbattı ama idare ettim. Güneş ufukta kaybolduğu anda odamdan çıktım ve mezarlığın yanından geçerek gözcülerin evine giden ağaçlık patikayı takip ettim.

Saçlarımı tekrar kabarttım ve kapıyı çaldım.

Bir dakika sonra kapı açıldı, Church beni siyahlar içinde karşıladı. İçeri girmem için kenara çekildi.

İçeri girdiğimde, ben çevremize bakarken kapıyı usulca arkamdan kapattı. Karanlık odayı yumuşak bir ışıltıyla aydınlatan mumlar yakmıştı.

"Çok güzel," dedim, ellerimi göğsüne koyarken ona gülümsedim.

"Bu evdeki son gecenizin tadını mumlarla çıkarabileceğinizi düşündüm," dedi, sesi alçaktı.

"Neden? Çünkü benimle eve geliyorsun diye mi? Everett'e mi?"

Başını salladı. "Öyleyim. Hayatımdaki en önemli şeyleri göz ardı ettiğimi fark ettim. Evimi. Ailemi."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bana dokunmadı ama o da beni öptü ve içime bir heyecan gönderdi.

Church hiç öpüşmediğini söylemişti ama beni öpüyordu. Kesinlikle kazanmıştım. Tanrım, çok iyi öpüşüyordu. Dolgun, yumuşak dudaklar. Dişler. Bir hırıltı.

Cennetteydim.

"Gel," dedi dudaklarıma karşı. "Benim odama gidelim. Çıglıklarını kimsenin duymasını istemiyorum."

Hevesle başımı salladım ve beni yukarı çıkarmasına izin verdim.

Odasına girdiğimiz anda ağzım tekrar onun ağzındaydı, ellerim her yerindeydi. Hâlâ bana dokunmuyordu ama dokunacağını biliyordum. Belki de benimle birlikte olduğu için gergindi.

Öpüşmeyi derinleştirdim, dilinin tadına baktım. Naneli ve tatlıydı.

"Seni seviyorum," dedim öpücükler arasında boğuk bir sesle. "Seni çok uzun zamandır seviyorum, Dante."

Dudaklarımı tekrar dudaklarına yapıştırmadan önce tekrar homurdandı.

"Sen de beni sevdiğini söyle," diye yalvardım usulca, öpüşmeyi keserek. "Lütfen söyle bana."

Bana gülümsedi. "Oh, Isabella."

Sözlerini beklerken kalp atışlarım hızlandı.

Omzumdan sarı bir dalga kaldırdı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında ovuşturdu, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Senden nefret ediyorum," diye bitirdi.

Tepki veremedim. Geriye çekildim, boynuma bir ip dolandı. Saldırganıma karşı mücadele ederken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyordum; hava kaynağını kesen gerilimi kırmaya çalışırken parmaklarım da boynum kadar ağrıyordu.

Kordon sıkılaştıkça Church bana yaklaştı ve görüş alanımda siyah kıvılcımlar uçuştı.

Görüşüm kararmaya devam ederken gülümseyerek bana baktı. "Kimse bir gözetmenle uğraşamaz," dedi. "Ve bunu anlatmak için yaşar."

Çırpınmayı ve debelenmeyi bıraktım ve o bir adım uzaklaşırken ona doğru uzandım.

"Bitir , Sin."

Günah. Günah. GÜNAH!

Bu bir tuzaktı. Onlar. . . . beni öldürüyorlardı.

Hayır. Tanrım! Lütfen, hayır! Özür dilerim! Çok üzgünüm! Bırak konuşayım. Lütfen, onlara bunu bir daha yapmayacağımı söylememe izin ver. Yaşamak istediğimi. Ben.. .

Sin'e doğru sarkarken bedenim zayıfladı. Beni tutmaya devam etti.

Ben.

"Tatlı rüyalar, Bells," diye kulağıma fısıldadı, donuk bir uğultu içimi

Kula

doldururken gözlerimi bana sadece bakan Church'e kilitledim, hiçbir

kları

duygu yoktu

m.

yüzünde.

Göz kapaklarım kapandı. Vücudum seğirdi. Church tamamen kaybolmadan önce bulanıklaştı.

O zaman. . . .

Karanlık.

SİN

Bells'in ayaklarımın dibinde yerde yatan cansız bedenine baktım, gözetmenler de yanımdaydı. Yaşamak için mücadele etmişti. Bunu tamamlamak benim için neredeyse çok fazlaydı ama şansım olsaydı beni ve Ashes'i gerçekten öldürmeye çalışacağını bildiğim için bunu yapmıştım. Onun hayatına son vererek hayat kurtarıyordum, özellikle de Everett'in pençeleri onun derinliklerindeyken.

Artık masum insanların zarar görmesine gerek yoktu. Dünyaya bir iyilik yapmıştım.

En azından kendime bunu söyleyip duruyordum.

Ama lanet olsun, acıyordu. Hissetmemek için her şeyi kapatmaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Onu sevdiğim için kendimden nefret ediyordum. Onun beni sevebileceğini düşündüğüm için. Bebeğimi kaybettiğim için. Her şey için.

Kendimden nefret ettim.

O haklıydı. Ben bir canavardım. Değersizdim. Ben bir katildim. Bir katildim. Bir bok parçasıydım. Onu durdurmak için ona dönüşmüştüm. Bu beni daha iyi yapar mıydı? Aklımda değil.

"Bu kısımda kalmak zorunda değilsin," dedi Ashes sağımdan.

"Hayır." Sertçe yutkundum. "Kalacağım."

Church ve Stitches tek kelime etmedi. Bells, Church'ün odasında öldüğünde bile sadece uzanıp omzumu sıkmıştı.

Stitches ve Ashes odaya gelip cesedi arabaya taşımamıza yardım ettiler, böylece onu Ashes'in özel sıcak noktasına götürebilecektik. Berbat durumdaydım. Onu taşıırken hiçbir işe yaramamıştım. Ağır olduğundan değil, ama kalbim bunu kaldıramadı.

Onu öldürmüştüm. Onu ben öldürdüm. Benim yüzümden ölmüştü.

Aşkim bana bunu getirdi. Cinayet. Neredeyse ailemi kaybediyordum.

Ashes, Stitches'le birlikte öne çıktı ve Bells'i kaldırıp bedenini Ashes'in kim bilir nereden aldığı metal yanan varilin içine bıraktılar. Yeniydi ve diğerlerinden daha büyüktü. Neredeyse tam oturmuştu.

sarı saçları hâlâ kenarlardan dökülüyor, vücudu sığmak için eğilirken ayakları zar zor görünüyordu.

Çirkin bir cenaze töreniydi. Çirkin bir cenaze.

Ashes'in onunla birlikte yakmak için fiçıya ne koyduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içine bir kibrit atmasını ve gece gökyüzünü yalayan parlak turuncu ve kırmızı alevlerin patlamasını izledim.

Ateşin o kadar fazlaydı ki birkaç adım geri çekilmek zorunda kaldık. Saatlerce ayakta durup onun yanışını izlerken hiçbirimiz konuşmadık.

Sessiz nöbetçiler, ölüleri koruyorlar.

Ahlaksızdık. Hastaydık. Ama Chapel Crest'te hastaydık. Burada öğrenci değildik. Öğrenciler öğrenirdi. Hastalar acı çekirdi.

Ve Bells'in o fiçada yanışını izlerken acı çektik. Saatlerce.

Sessizlik içinde.

Saçları tutuştu. Teni eridi.

Ve tıpkı Ashes'in söz verdiği gibi yavaşça küle dönüştü.

Hiçbir şey olmadan önce alevler yerini dumana bıraktı.

Bütün gece sürmüştü ama sadece birkaç dakika gibi gelmişti.

Ashes bir adım öne çıktı ve fiçının yanına gidip baktı. Başka tarafa baktım, midem bulanıyordu.

Stitches ve o konuştu ve ben plastik bir torbanın sesini duydum.

Church bana, "İyi olacaksın," diye mırıldandı.

Başımı salladım, boğazım düğümlendi.

"O böyle bir sevgiyi hak ediyordu," diye devam etti. "Hak ettiğini biliyorsun. Artık her şey bitti. Sen özgürsün. O da öyle."

Konuşmadan tekrar başımı salladım.

Church beni kendine çekmeden önce omzumu sıktı ve kollarını sıkı bir kucaklamayla etrafıma sardı. Kollarında usulca hıçkırarak ağladım ve onu kendime çektim.

"Bitti, Sinclair. Bugün yeni bir hikaye başlıyor. Şimdiye kadar anlatılan en iyi hikaye olacak. Sana söz veriyorum kardeşim. Bana inanıyor musun?"

"Evet," diye titrek bir sesle ona sarıldım. "Sana inanıyorum."

"Birlikte."

"Asla ayrılmayacağız," diye fısıldadım.

"Hava nasıl olursa olsun," dedi Ashes, bize katılarak ve kollarını bize dolayarak.

"Sondan başa doğru." Stitches'başı benimkine yaslandı, sıcak eli sırtımdaydı.

"Sizi seviyorum çocuklar," mırıldandım.

"Teşekkür ." "Biz de sizi seviyoruz," diye cevap verdi Church.

Ayrılanaya kadar uzun bir süre birbirimize sarılarak kaldık.

Ashes eğilip küçük bir kutu aldı ve bana uzattı.

Zor nefes alarak aldım.

"Biraz kemik kalmış," dedi Ashes nazıkçe. "Ateş gerisini halletti. Külleri göle savurabiliriz ama geriye kalanları sizin atmanız gerekecek."

Church, "Kalıntıları alın ve sadece sizin bildiğiniz bir yere koyun," dedi. "Nerede olduklarını kimseye söyleme, bize bile."

Başımı salladım. Tam yerini biliyordum. "Evet," demeyi başardım.

Tüm bu olanlar boyunca o göl benim tesellim olduğu için küllerle uygun bir son gibi görünüyordu. Kemiğe gelince, her iskeletin bir dolabı vardı. Ya da döşeme tahtası.

Gün geceye döndükten sonra görünmemek için Sully'nin ofisinde döşeme tahtasını yerine kaydırdım. O sabah eve döndükten sonra Bells'in küllerini göle dökmüştük. Kimse onun yasını tutmak için bir şey söylemedi. Sadece eve geri döndük ve sessizce oturduk.

Göl ondan geriye kalanları yutarken sadece fısıldayarak vedalaşmıştım.

Beni Bells'in kalıntıları Sully'nin ofisine koymaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama içimden bir ses oranın mükemmel bir yer olduğunu söylüyordu ve ben de .

Eğer bir gün sorular sorulacak olursa, Sully suçu üstlenmek zorunda .

Yine de hiçbir şey olmayacaktı.

Everett bunu görecekti.

Her şeyi emindim. Bells. Onun öldürülmesi. Kilise yardımı. Sully'ye giderken yol boyunca bunu düşündüm. O istedi

Church'ün kendini kaybetmesi ve yaptığı şeyleri yapması. Bu onu deliliğe yaklaştırdı. Church her zaman sınırda sallanırdı.

Everett bunu biliyordu.

Hepsinin bu olduğundan neredeyse emindim. Everett Bells'i hiç umursamadı. O sadece Church'e ulaşmak için kullandığı bir araçtı. Everett Church uzun vadeli oynardı. Her zaman oynadı.

Her zaman da işe yaradı.

Bence Church bunun Everett'in planının bir parçası olduğunu biliyordu. Everett'in planlamadığı şey, Church'ün de uzun oyunlar oynamasıydı. Ondan korkulması gerekiyordu. Everett henüz ne kadar olduğunu bilmiyordu.

Ayağa kalktım ve odadan çıkıp eve gittim. İçeri girmeyi atladım ve sadece arka verandaya yürüdüm ve sandalyeme oturup göle baktım.

Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Daha önce hissettiğim her şey gitmiş, kendimi boşlukta ve bomboş hissetmeme neden olmuştu. Yine de tek bir şey biliyordum.

Bir daha asla kimseyi sevemeyecektim.

Belki de Chapel Crest'te bir öğrenciydim çünkü dersimi almıştım.

Ama aynı zamanda burada bir hastaydım da.

Ailemi güvende tutmak için artık her şeyi yapabilecek kadar deliydim.

Bizi bir arada tutmak için. Hepimiz için bir kız sadece bizi mahvederdi. Bunu iliklerime kadar hissettim. Bir daha aramıza başka bir kızın girmesine asla izin vermeyecektim.

"Asla ayrılmayacağız," diye dua eder gibi fısıldadım. "Bizi koruyacağım." Lanet olası erkekler.

Son. . . Ve Başlangıç.

Bells'i okuduğunuz için teşekkür ederiz: Chapel Crest'in Çocukları. Lütfen yorumunuzu bırakmayı düşünün.

Ashes'i aldığınızdan emin olun: The Boys of Chapel Crest'i buradan edinebilirsiniz: [Küller: Chapel Crest'in Çocukları](#)

TEŞEKKÜRLER

Alfa okuyucularıma teşekkür ederim. Sizler harikasınız.

Bay K.G.'ye yaptığı her şey için teşekkürler.

Teslim tarihleri konusunda beni her zaman dinlediği için JA Roles'a teşekkürler.

Saçımı başımı yolmaya hazır olduğumda bana yardım ettiği için
Charlotte'a teşekkürler

Dışarı.

Discord üyelerine beni her zaman güldürdükleri için teşekkürler
vahşi teoriler. Hepsine bayılıyorum.

Sokak ekibime, TikTok ekibine, ARC okuyucularına ve bana bir şekilde
yardım eden herkese teşekkürler. Hepinize minnettarım.

Her zaman olduğu gibi, okuyucularıma teşekkür ederim. her kelimeyi
değerli kılıyorsunuz.

o.

Riot'un babası Mayfair'e gidiyor ve bir enstrüman çalışıyor. Annesi de
Bolten ve savaşan iki taraf için de oynuyor. Kimse bunları okumuyor, değil mi?

YAZAR HAKKINDA

Af Okurları tarafından Uçurumlar, Gerilim, Kalp kırıklığı ve İşkence Kraliçesi olarak adlandırılan USA Today ve Uluslararası Çok Satanlar yazarı K.G. Reuss, daha çok okurlarını çirkin bir şekilde ağlatmasıyla tanınıyor. Bir mezarlık sürüngeci ve hayalet meraklısı olan K.G., zamanının çoğunu hayal gücü ile zoraki yetişkinlik arasındaki çizgide gezinerek geçiriyor.

Iowa'da bir süre üniversite okuduktan sonra K.G. acil tıp alanında çalışmak için Michigan'daki evine geri döndü. Şu anda üç küçük ghouls yetiştiriyor ve bir vampir derebeyi ile evli.

K.G. Black Falls High serisi, Kings of Bolten, The Boys of Chapel Crest, The Everlasting Chronicles, Emissary of the Devil, The Chronicles of Winterset ve daha pek çok serinin yazarıdır.

Onun acayip derecede korkunç dünyasında olup biten her şeyden haberdar olmak için haber bültenine kaydolun. <https://tinyletter.com/authorkgreuss>

Doyamıyor musunuz? www.kgreuss.com adresindeki web sitesini ziyaret edin veya Facebook'taki okuyucu grubuna katılın:

K.G. Reuss'un Hain Okuyucuları

AYRICA K.G REUSS TARAFINDAN

Düştüğümüzde

Savaşıkça _

Uçurumun _

Kenarında

Yükselelim

Çifte Çifte Cesaret

BenCesaret Sen

Kilise: Chapel Crest'in Çocukları

Küller: Chapel Crest'in Çocukları

AtıyorDikiş : Chapel Crest'in

Çocukları

Şeytanın Elçisi: Lanetlilerin Tanıklığı

Şeytanın Elçisi: Kutsanmışların Tanıklığı Sonsuz

Günlükler: Ölüm Sessizliği

Sonsuz Günlükler: Gölge Şarkısı

Sonsuz Günlükler: Mezar Sırları Sonsuzluk

Günlükleri: Ruh Winterset Günlükleri: Kahin

Winterset Günlükleri: Fırtına Black _

Falls Lisesi: Yıkıntılar İçinde

Black Falls Lisesi: Sessizlik İçinde

Black Falls Lisesi: Kaos İçinde

Black Falls Lisesi: Parçalar Halinde, Bir

Novella Zor Geçiş

Bolten'in Kralları: Kirli Küçük Sırlar

Bolten'in Kralları: Küçük Güzel Günahlar

Bolten'in Kralları: Ölümcül Küçük Vaatler

Bolten'in Kralları: Mükemmel Küçük _

İntikam Bolten'in Kralları: Vahşi Küçük

Kraliçe Zorlukla Nefes Alıyor

Orta Yol Cennette Yedi

Dakika

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r Önsöz](#)

[1. Günah](#)

[2. Çanlar](#)

[3. Günah](#)

[4. Çanlar](#)

[5. Günah](#)

[6. Çanlar](#)

[7. Kilise](#)

[8. Günah](#)

[9. Çanlar](#)

[10. Günah](#)

[11. Çanlar](#)

[12. Çanlar](#)

[13. Günah](#)

[14. Kilise](#)

[15. Günah](#)

[16. Kilise](#)

[17. Günah](#)

[18. Çanlar](#)

[19. Günah](#)

[20. Kilise](#)

[21. Çanlar](#)

[22. Günah](#)

[23. Çanlar](#)

[24. Kilise](#)

[25. Çanlar](#)

[26. Günah](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan: [K.G Reuss](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

